

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JENNIFER L. ARMENTROUT

SAGDIÇ

Sisters Planet

DE
X
PLUS

GAMBLE KARDEŞLER serisi başlıyor!

Madison Daniels çocukluğundan beri, ağabeyinin en iyi arkadaşı Chase'e âşıktı. Gamble kardeşlerin yakışıklı, dürüst, başarılı, komik... ve inanılmaz seksi Chase'ine.

Büyük bir sorun vardı. Chase annesine korkunç günler yaşatan çapkın babası gibi biri olmaktan korktuğu için daima geçici ilişkiler yaşamayı tercih ediyordu. Madison'dan çok hoşlanmasına rağmen onu çoktan gözden çıkarmıştı.

Madison ve Chase, Madison'ın ağabeyi Mitch'in düğününde sağdıç ve nedime olarak bir araya geldiler...

Romantik bir düğün, küçük bir yanlışlık ve bastırılmış tutkular... Olacaklara kim engel olabilirdi ki...

LUX serisi, *Kış Güneşi* ve *Saplantı*'nın dünyaca ünlü yazarı Jennifer L. Armentrout'tan tutku dolu bir hikâye...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

DE
X
PLUS

facebook.com/DEXpub
www.dexkitap.com

Sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 15

SAGDIÇ

Gamble Kardeşler - Sağdıç

Özgün adı: *Gamble Brothers - Tempting the Best Man*

© 2012 Jennifer L. Armentrout

Yazan: Jennifer L. Armentrout

Kapak fotoğrafı: © moodboard/CORBIS

Çeviri: Talin Ataman

Yayına hazırlayan: Bahar Ulukan

Kapak tasarım: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın yayın hakları Entangled Publishing, LLC'den Nurcihan Kesim Ajansı Ticaret Ltd. Şti. ve RightsMix LLC aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Tüm hakları saklıdır.

1. Baskı / İstanbul 2015

ISBN: 978-605-09-2792-4

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

SAGDIÇ

JENNIFER L. ARMENTROUT

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Birinci Bölüm

Madison Daniels dantel süslemeli, zarif bir el yazısıyla bezenmiş, fildişi rengi davetiyeyi görünce kendisini güzel bir düğün daveti almış gibi değil de suratına bir tokat yemiş gibi hissetti. Bir sorun olduğu kesindi.

Kendinden üç yaş büyük, biricik ağabeyi Mitch bu hafta sonu evleniyordu. *Gerçekten evleniyordu.*

Madison onun adına çok mutluydu. Hatta heyecanlıydı bile. Ağabeyinin nişanlısı Lissa mükemmel bir kızdı ve onunla hemen arkadaş olmuşlardı. Lissa, ağabeyini asla üzecek biri değildi. Aşkları üstüne bir film bile çekilebilirdi. Maryland Üniversitesi'ndeki ilk yıllarında tanışmış, birbirlerine çılgınca âşık olmuş, ikisi de mezun olur olmaz kurumsal şirketlerde iyi işler bulmuşlardı. Gerisi gelmişti zaten.

Hayır, sorun Lissa ve Mitch değildi.

Kuzey Virginia'nın üzüm bağlarında yapılacak olan düğün de kesinlikle sorun değildi.

Hatta, Kıyamet Günü adında internet üzerinden bir satış mağazası işleten ve davetlilere gaz maskesi satma potansiyeli taşıyan yarı deli anne babası bile sorun değil-

di. Madison süslü davetiyeye şöyle bir göz atıp hayatına devam edebilirdi pekâlâ.

Düğüne katılacak nedime ve sağdıçların listesini görünce kaşları çatıldı. Dağınık topuzundan kurtulan kumral uzun saç tutamını geriye atıp derin bir nefes aldı.

Kendi adının tam karşısına, birkaç masum noktayla ayrılarak, kırmızı mürekkeple sağdıçın ismi yazılmıştı: Chase Gamble.

Tanrı benden nefret ediyor. Sorun buydu işte. Kendisi baş nedimeydi ve onun için Gamble kardeşlerden Chase dışında herhangi birinin sağdıçlığı hiç problem olmazdı. Ama hayır, sağdıç Chase Gamble olmalıydı. Chase ağabeyinin en iyi arkadaşı, sırdaşı, kankası olmakla birlikte, öte yandan Madison'ın başının belasıydı.

“Gözlerini davetiyeye dikip durman hiçbir şeyi değiştirmeyecek.” Bridget Rogers dolgun kalçasını çalışma masasına dayayınca Madison'ın dikkati dağıldı. Asistanı, kiminin üstünde felaket durabilecek bazı giysilerin kimine ise çok yakışabileceğinin yürüyen bir kanıtıydı. O gün Bridget fuşya rengi bir kalem etekle büyük benekli mor bir bluz giymişti. Siyah bir fular ve deri çizmelerle görünüşünü tamamlamıştı. Palyaço kostümüne benzeyen bu giysilerin içinde akıl almaz bir şekilde iyi görünüyordu. Bridget cesurdu.

Madison iç çekti. Biraz cesarete ihtiyacı vardı. “Bununla baş edebileceğimi sanmıyorum.”

“Baksana, beni dinlemeli ve tarih bölümünden Derek'i davet etmeliydin. Böylece düğün boyunca ağabeyinin en iyi arkadaşını -üstelik seni bir kere reddetmiş birini- arzulamak yerine çılgınca sevişebilirdin.”

Bridget doğru bir noktaya değinmişti. Kurnazlıkta üs-

tüne yoktu. “Ne yapacağım ben?” diye sordu Madison, çalışma odasının penceresinden dışarı bakarak. Görebildiği tek şey kendi binalarının yanındaki müzenin çeliği ve çimentosuydu. Smithsonian Enstitüsü daima göğsünü gururla doldururdu. Bu harika kültür kuruluşu için çalışan birkaç ayrıcalıklı kişiden biri olabilmek için zamanında çok uğraşmıştı.

Bridget, dikkat çekici bir şekilde Madison’ın yüzüne eğildi. “Yetişkin bir kız gibi davranacak ve bunun üstesinden geleceksin. Chase Gamble’a ölümsüz bir gizli aşkla bağlı olabilirsin ama hâlâ senin ne kadar müthiş biri olduğunu anlamadıysa kafası pek çalışmıyor demektir, dolayısıyla endişelenmene de değmez.”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Madison. “Ama o çok... *sinir bozucu* biri.”

“Erkeklerin çoğu öyledir tatlım.” Bridget göz kırptı.

“Benle ilgilenmemesi sorun değil. Üzücü ama buna katlanabilirim. Benimle bir kez görüşüp fikrini değiştirdiği için onu affedebilirim bile. Yani, affetmeye çalışabilirim.” Keyifsizce gülerek en iyi arkadaşına onu anlamasını umarak baktı. “Ama sürekli benimle uğraşıyor, biliyor musun? Ailemin yanında benimle dalga geçiyor. Bana küçük kız kardeşim gibi davranıyor. Oysa benim tek yapmak istediğim kendine gelmesi için onu sarsmak... ve cırılçıplak soymak.”

“Yalnızca bir hafta sonu... Ne kadar kötü olabilir ki?” diye sordu Bridget. Madison’ın hayatında geçireceği en kötü hafta sonu için mantıklı bir açıklama yapmaya çalışıyordu.

Madison davetiyeyi masasına koyup koltuğuna yaslandı ve iç çekip dalgın dalgın tarih departmanını aramayı düşündü.

Kendini bildiği günden bu yana Chase hep vardı. Daima. Washington'ın kenar mahallelerinde, aynı sokaklarda büyümüşlerdi. Ağabeyi ve Chase, o günlerden beri birbirinden ayrılamaz bir ikili olmuşlardı. Ve Madison da, ailenin bebeği olarak, çocukluğundan beri Mitch ve arkadaşlarının peşinden gidip durmuştu.

Chase'e tapıyordu. Erkeksi güzelliği, içten davranışları ve çekici gamzeleriyle ona tapmaması çok zordu zaten. Chase'in çocukluğundan beri sahip olduğu ve yetişkinliğinde de koruduğu çekici ve sahiplenici bir yapısı vardı. Bu haliyle ezelden beridir kızların kalbini titretirdi. Kar fırtınasının ortasında gömleğini çıkarıp bir evsize verebilecek tiplerdendi Chase. Tehlikeli bir cazibesi vardı.

Chase aynı zamanda kimsenin bulaşmak istemeyeceği bir tipti.

Lisedeyken bir gün, evin önüne park ettiği arabasında, çocuğun biri biraz fazla ileri gidip, Madison da ona karşı koyunca, Chase kızın sesini duyup olaya müdahale etmişti.

Chase'in müdahalesinden sonra çocuk birkaç gün düzgün yürüyememişti.

Ve o olay, Madison'ın asla ölmeyecek çocukluk aşkını daha da güçlendirmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Anneleri de dahil herkes, Madison'ın lisede ve üniversitenin ilk iki yılında Chase'e âşık olduğunu biliyordu. Mitch ve Chase nerede takılırlarsa Madison'ın da orada olacağını herkes bilirdi. Onlar Maryland Üniversitesi'ne gittikleri için acıklı bir şekilde Madison da oraya gitmişti.

Madison üniversitede üçüncü yılını okurken Chase ilk gece kulübünü açtı ve her şey değişti.

Sonrasında Madison, Chase'ten kaçmak için elinden

gelen her şeyi yaptı. Pek işe yaramasa da.

Washington şehri kadar kalabalık bir yerde Madison'ın o baş belasından kaçmasının zor olmadığı düşünülebilirdi ama hayır, doğanın zalim kanunları hiç affetmiyordu.

Chase her yerdeydi. Madison, Gallery'nin ikinci katındaki küçük dairelerden birini kiralamış ve birkaç hafta sonra Chase çatı katındaki dairelerden birini satın almıştı. Tatillerde bir araya geldikleri aile yemeklerinde bile masalarında Chase ve kardeşleri için yer ayrılıyordu, çünkü Madison'ın anne babası onları oğulları gibi görüyordu.

Madison sabahın erken saatlerinde spor salonundaki eliptik yürüme bandında koşarken Chase de vücut geliştirme çalışıyordu. Koşu bandına çıktığındaysa... Vay canına, baldır kaslarının bu kadar seksi olabileceği kimin aklına gelirdi ki? Madison belki biraz da ağzı sulanarak, gözlerini dikip ona bakmakta haksız değildi. Chase tişörtünü kaldırıp kenarıyla alnını sildiğinde ortaya çıkan karın kasları Madison'ın bir ya da iki kez banttan düşmesine neden olmuş olabilirdi.

Bu görüntü karşısında kimin dikkati dağılmaz ve düşmezdi ki zaten?

Madison köşedeki mahalle marketine gittiğinde Chase'i harika, uzun parmaklarıyla şeftalileri ellerken görürdü. O parmaklar kuşkusuz gitarı nasıl tıngırdatacağını ve bir kadını cinsel coşkunun doruğuna nasıl çıkaracağını da iyi biliyordu.

Çünkü Madison onun ne kadar iyi olduğunu biliyordu. Hem de o kadar iyi biliyordu ki...

Elbette şimdiye kadar şehrin belki de yarısı bu ellerin ne kadar iyi olduğunu öğrenmişti.

“Yine yüzünde o bakıştan var.” Bridget bir kaşını kaldırdı. “Bu bakışı biliyorum.”

Madison inkâr eder gibi başını salladı. Chase’in parmaklarını düşünmeye bir son vermesi gerekiyordu ama çocukluk aşkından kaçması olanaksızdı. Chase kurduğu hayallerin somutlaşmış bir haliydi. Bu asla vazgeçemediği bir tutkuydu. Kendisiyle mezara gidecek bu tutku aynı zamanda hiçbir erkekle ilişkisinin birkaç aydan fazla sürmemesinin de nedeniydi.

Chase onun Şeytaniydi.

İnanılmaz seksi bir Şeytan...

Madison, birdenbire bedeninin ısındığını hissetti ve bluzunun kenarını çekiştirerek kaşlarını çatıp davetiye-ye baktı. Romantik ve havalı üzüm bağlarının arasında yalnızca dört gün geçireceklerdi. Yüzlerce kişi davetliydi ve provayla düğün sırasında Chase’le başa çıkması gerekse de Madison ondan kaçınmak için kolayca yaratıcı yöntemler bulabilirdi.

Ama midesindeki gerginlik ve damarlarında hissettiği heyecan farklı bir şeyler söylüyordu. Sevdiği tek erkekten uzak durmayı, kendini ondan yoksun bırakmayı nasıl başaracaktı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Şu personel rehberini bana atsana,” dedi Madison, Derek’in müsait olup olmadığını düşünerek.

Çarşamba sabahı Hillsboro, Virginia’ya sürmek sıkıntılı bir şey değildi çünkü herkes günlük işleri için akın akın şehre gidiyordu ama Madison yarıştaymış gibi araba kullanıyordu. Kızının koca kötü şehirde kaçırıldığını ve inanılmaz miktarda para karşılığı rehin tutulduğunu düşünen annesi telefonuna üç cevapsız arama bırakmış-

tı. Küçük kız kardeşinin araba kullanamadığını düşünen ağabeyi ise attığı dört kısa mesajda çevreyolunda nasıl süreceğini bilip bilmediğini soruyordu. Babasından gelen sesli mesaj ise rezervasyon konusunda bir sorun olduğunu ve Madison'ın brunch'a geciktiğini söylüyordu.

Hâlâ böyle bir öğün yiyen insanlar var mıydı gerçekten?

Madison parmaklarıyla direksiyona hafif darbeler indirirken parlayan mayıs güneşinden korunmak için gözlerini kıstı ve çıkış işaretini kaçırdı.

Kahretsin.

Bir saniye sonra çalacağını bildiği telefonuna göz attı ve geri dönmek için diğer şeride geçerek bir sonraki çıkıştan çıktı.

Yirmili yaşların ortasına gelmiş, duygusal olarak dengeli, her normal kadın gibi önceki akşamdan çantasını hazırlamış olsaydı geç kalmayacak ve bu kadar... bu kadar altüst olmayacaktı. Bunun yerine koridor boyunca Chase'le kol kola yürüyeceği gerçeği hakkında sızlanıp durmuştu çünkü bu gerçekten çok acımasız bir durumdu. Derek'in hafta sonunda başka biriyle buluşacak olması da yarasına resmen tuz basmıştı.

Doğru çıkışı yakaladığı anda cep telefonu kapandı ve Madison homurdanarak telefonuna bakıp cehennemden on kat dibine gitmesini diledi. Cehennemde on kat mı var mıydı acaba... Kim bilir... Ama herkes eline içkisini alıp Madison'ın çocukken nasıl yarı çıplak koşuşturduğu hakkında konuşmaya başladığında cehennemde yirmi kat olduğunu düşüneceğini ve her katı tek tek ziyaret edeceğini biliyordu.

Arabasını sürdüğü kır yolunun her iki tarafı da asfalt yolu gölgeleyen uzun, koyu ceviz ağaçlarıyla kaplıydı.

Ufuktaki dağların lacivert gölgesi vadinin üstüne çökmüştü. Hava böyle giderse kır düğününün çok güzel geçeceği kuşkusuzdu.

Madison ani bir patlama sesiyle irkildi ve direksiyon elinden sola, sağa ve tekrar sola kayd. Kalbi hızla çarparak direksiyona sıkıca sarıldı ve arabanın dengesini sağlamaya çalıştı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı. Arabanın kontrolünü yeniden kazanırken gözleri kocaman açıldı. Arabanın lastiği patlamıştı... Lanet olası lastik patlamıştı. Tabii ki.

Kalan on altı kilometreyi jantın üstünde gidip gitmemeyi düşünerek ağabeyinin bile yüzünü kızartacak bir dizi küfür etti. Direksiyonu sağa kırdı ve bir bankette durdu. Park ettikten sonra dışarı çıkıp lanet olası arabayı tekmelemeyi düşündü. Ama sonra olgun davranmayı seçti: Başını direksiyona dayadı ve biraz daha küfretti.

Hiç de iyi bir başlangıç değildi bu.

Başını kaldırıncı gözü telefonuna takıldı. Onu koltuktan kaptı ve rehber girip arama tuşuna bastı. Telefon yalnızca iki kez çaldıktan sonra biri yanıtladı.

“Maddie? Nerede kaldın kızım?” Babasının sesi kaygılıydı. “Annen neredeyse polisi aramak üzereydi ve ben ne kadar...”

“Baba, iyiyim. Oraya on altı kilometre kala lastiğim patladı.”

Kahkaha ve gümüş çatal bıçak sesleri arasında babası konuştu. “Neyin patladı?”

O sırada Madison’ın midesi guruldadı ve ona saatin on biri geçtiğini ve henüz kahvaltı etmemiş olduğunu hatırlattı. “Lastiğim patladı.”

“Neyin?”

Madison hayal kırıklığıyla gözlerini devirdi.

“Bekle. Seni duyamıyorum. Çocuklar, biraz alçak sesle konuşur musunuz?” Sesi telefondan biraz uzaklaştı. “Telefondaki Maddie. Bir şeyi patlatmış.” Arka fonda erkeklerin kahkahaları duyuldu.

Tanrım. Lanet olsun.

“Çok üzüldüm tatlım. Peki, tam olarak ne oldu?” diye sordu babası. “Neyin patladı?”

“Lastiğim patladı! Lastik! Hani o yuvarlak olan şey.”

“Haa! Şimdi anladım.” Babam kendi kendine güldü. “Burası tımarhane gibi, herkes aynı anda bir şeyler yiyor. Yedek lastiğini yenilemiş miydin? Her zaman hazır olman gerektiğini bilmelisin tatlım. Ya bir tahliye sırasında şehirden ayrılman gerekirse?”

Madison’ın direksiyona kafa atmasına ramak kalmıştı. Anne babasını çok seviyordu ama bir oda dolusu erkek bir şey patlattığı için gülerken, hele arka planda Chase’in bariton kahkahaları yükselirken, planlama becerilerinin zayıflığı hakkında gerçekten konuşmak istemiyordu. Onu yakından görme düşüncesi yüzünden karnında düğümlemeler başlamıştı bile. “Biliyorum baba ama yeni bir yedek lastik alma fırsatım olmadı.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Her zaman bir yedek lastiğin olmalı. Hazırlıklı olma konusunda sana hiçbir şey öğretemedik mi?”

Şu anda tartışılacak konu muydu bu? Ayrıca arabaya meteor filan çarpmış değildi.

Kızları kaç yaşında olursa olsun, kurtarılmaya ihtiyaçları olduğunda tüm babaların yaptığı gibi Madison’ın babası da içini çekti. “Orada bekle tatlım, seni almaya geliyoruz.”

“Teşekkürler baba.” Madison telefonunu kapatıp çantasına attı.

Anlamsız bir biçimde kalabalık olan ailesinin bireylerini masa başında oturmuş, başlarını iki yana sallarken hayal etmek o kadar kolaydı ki. Sadece Maddie geç kalırdı zaten. Sadece Maddie'nin yedeği olmayan lastiği patlardı. Ailesi ve Gamble kardeşlerden oluşan bir topluluğun en küçüğü olmak berbat bir şeydi.

Onlara göre Madison ne yaparsa yapsın, her zaman küçük, minik Maddie'ydi. Smithsonian Kütüphanesi'nde gönüllülük hizmetlerinden sorumlu Madison değildi. Küçüklüğünden beri tam bir tarih meraklısıydı ve bu konuda uzmanlaşarak kariyer yapmayı kendine uygun bulmuştu.

Madison kafasını koltuğun başlığına yaslayıp gözlerini kapattı. Klimanın çalışmasına karşın dışarıdaki sıcak hava içeri sızmaya başlamıştı. İlk birkaç düğmesini açtı ve kot pantolon yerine hafif, keten bir pantolon giymiş olduğu için sevindi. Onda bu şans varken babası veya ağabeyi gelene kadar güneş çarpması bile geçirebilirdi.

İkisinden hangisi gelecekse onu kutlamaların başlangıcından alıkoyduğu için üzgündü. Aslında bu Madison'ın istediği son şeydi. Üstelik Chase'in de büyük olasılıkla diğerleriyle birlikte başını iki yana salladığına hiç kuşkusu yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Birkaç dakika geçti. Tam uykuya dalmıştı ki bir anda camının tıklatıldığını fark etti.

Gözlerini yavaşça kırpıştırarak pencereyi açmak için düğmeye bastı ve başını çevirdiğinde inanılmaz kalın, siyah kirpiklerle çevrili bir çift gök mavisi gözle karşılaştı.

Hayır... Hayır, olamaz...

Kalbi deli gibi çarpmaya başladı ve Chase'in çok iyi tanıdığı çıkık elmacık kemiklerine, insanı umutlandıracak kadar yumuşak görünen ama yeri geldiğinde sert de

olabilen dolgun dudaklara baktı. Alnına, hafifçe uzamış, koyu kumral bir saç tutamı düşmüştü. Burnundaki lise yıllarında bir kırık nedeniyle oluşmuş kemer, kusursuz erkeksi güzelliğine sert ve seksi bir hava katıyordu.

Madison'ın gözü onun geniş omuzlarına, kaya gibi sert göğsüne ve dar belini kavrayan beyaz gömleğine takıldı. Pantolonu kalçalarından hafifçe düşüyor, neyse ki görüntünün kalanı arabanın kapısı tarafından engelleniyordu.

Derin bir nefes alıp yeniden onun yüzüne bakmak için kendini zorladı.

Madison'ın içini bir tuhaf yapan o dudaklar hafif bir tebessümle kıvrılmıştı. Tüm bedeni, içine bir kibrit atılmış benzin gibi, kıvılcımlar saçmaya başlamış, alevler her yanını sarmıştı.

Madison ona karşı gösterdiği bu ani tepkiden nefret ediyordu. Şu eyalette, içinde Chase'in yarattığına benzer bir cehennemi yaratabilecek bir bekar erkeğin daha olmasını o kadar çok isterdi ki. Ondan çok etkileniyordu. Hatta onun için ölüp bitiyordu.

"Chase," dedi soluk soluğa.

Chase'in gülümsemesi yüzüne yayıldı ve o lanet gamzeleri ortaya çıktı. "Maddie?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sesinin tınısıyla Madison'ın tüm bedeni titredi. Yıllanmış viski gibi derin ve pürüzsüzdü. Chase'in kendisiyle birlikte sesi de yasadışı ilan edilmeliydi. Madison bakışlarını yine yere çevirdi. Kapıya küfretti çünkü o olmasa Chase'in baştan aşağı mükemmel görüntüsünü izleyebilirdi.

İstemedi, kısacık bir anlığına üniversitenin üçüncü yılına, Chase'in gece kulübünü ilk kez ziyaret edip, havalı ofisinde ayakta durduğu o güne geri döndü. Umut ve arzu doluydu...

Madison şaşkınlığından sıyrılmaya çalışarak oturduğu yerden doğruldu. “*Seni* mi gönderdiler?”

Chase yeryüzündeki en komik şeyi duymuş gibi güldü. “Aslında ben gelmek istedim.”

“Sen mi gelmek istedin?”

“Elbette,” dedi ağır ağır konuşarak. “Küçük Maddie Daniels’in neyinin patladığını gelip görmek zorundaydım.”

İkinci Bölüm

Ağzından bu sözcükler çıktıktan yaklaşık bir saniye sonra Chase hatasını anladı ama pişmanlık duymadı. Madison'ın yanaklarından boynuna dek, seksi ve günahkâr bir kızarıklık yayıldı. Chase'in acımasız yanı, bu kızarıklığın nereye kadar gittiğini görmek için her şeyi yapabilecek olmasıydı.

Ama önceden de öğrendiği gibi, Maddie Daniels son saniyede ulaşılmaz biri haline gelebiliyordu.

Madison'ın dudakları sevimli bir kıvrımla inceldi ve ela gözlerindeki öfke onları kahverengiden yeşile çevirdi. Gözleri duygularına göre renk değiştirirdi, son zamanlar da onları sık sık yeşil görmüştü.

“Kabalık ediyorsun Chase.”

Chase omuz silkti. Kibarlık göbek adı değildi zaten. “Arabada mı kalacaksın yoksa dışarı çıkacak mısın?”

Maddie arabadan çekip çıkarılması gerekiyormuş gibi duruyordu. “Arabayı burada, yolun kenarında mı bırakacağım?”

“Bir çekici çağırdım. Gelmek üzeredir. Bagajı açarsan eşyalarını alırım.”

Madison'ın bakışları sonunda üstünden ayrılınca Chase rahatladığını hissetti. "Güzel araba," dedi Madison.

Chase dönüp omzunun üstünden güneşin altında parıltı veren siyah Porsche'ye baktı. "Arabanın teki işte." Sahip olduğu üç arabadan biriydi bu. Keşke arazi arabasını getirmiş olsaydı ama o su gibi benzin tüketiyordu. Tekrar uğraşması gereken küçük soruna dönerek kenara çekildi. "Maddie benimle geliyor musun, gelmiyor musun?"

Madison başını kaldırıp meydan okurcasına ona baktı. Gülünecek haldeydi. Yüz altmış santim boyunda ve yaklaşık elli kilo ağırlığındaydı. Chase tek koluyla onu omzuna atabilirdi.

Göz göze geldiler.

Saniyeler geçtikçe, Madison'ı arabadan çıkarıp omzuna atmak Chase'e daha mantıklı gelmeye başlıyordu. Bu arada ona hak ettiğine emin olduğu bir şaplak da indirebilirdi.

Kot pantolonunun içinde acı verecek kadar büyümüş erkekliği bu fikre *evet* diyordu.

Midesine yumruk atan sağduyusu ise *hayır*.

Chase babasına tıpatıp benziyordu. Genç yaşta başarılı olmuştu; kararlı, varlıklı ve her türlü ciddi ilişkiyi on saniye içinde mahvetmesini sağlayan aile genlerine sahipti.

Ve herkes, hatta Maddie bile, onun babasına benzediğinin farkındaydı.

Daha iyi bir yöntemle başvurmanın zamanı kesinlikle geldi, diye düşündü Chase derin bir nefes alarak. "Annemin senin için ayırdığı bir dilim cheesecake var."

Maddie'nin bakışları dalgınlaştı. Chase bu bakışı daha önce birkaç kez görmüştü. Çikolata ve tatlıların onda

seks sonrası yarattığı keyfi hatırlayabiliyordu ve bu da pantolonunun içindeki sorunu çözmeye hiç yardımcı olmuyordu.

Arabanın kapısı beklenmedik bir anda açıldı ve Chase hızla yana çekilerek sonsuza dek kısır kalma tehlikesini kıl payı atlattı.

“Cheesecake mi?” diye yineledi Madison sırtarak. “Üstünde çilek de var mı?”

Chase gülmemek için kendini tuttu. “Evet, hatta yanında da tam senin sevdiğin gibi çikolata parçalı sos var.”

Madison ellerini biçimli kalçalarının üstüne koyup başını yana attı. “Öyleyse ne bekliyoruz?” Anahtarlığının üstünde bir düğmeye bastı ve bagaj açıldı. “O cheesecake ile arama giren her saniye bu yolculuğu daha tehlikeli hale getirecek.”

Yolculuk zaten tehlikeliydi.

Madison arka koltuktan bir şeyler alırken Chase sessizce bagajın arkasına yaklaştı. Yalnızca bir valiz vardı. Maddie her zaman az eşyayla yetinirdi. Chase’in bir günlük yolculuğa üç elbise ve on iki çift ayakkabıyla giden kızlarla çıktığı olmuştur. Maddie için bir grup erkekle büyümenin getirdiği sonuçlarından biri de buydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Valizi kapıp bagajı kapattı ve doğrularak arabanın arkasından döndü. Lanet olsun...

Madison eğilmiş, arka koltuktaki bez çantayı çekiştiriyordu. Kızın pantolonunun incecik kumaşı, uğruna sıkı çalıştığını bildiği yuvarlak poposunun etrafında gerilmişti. Chase spor salonunda eliptikte çalışırken onu kim bilir kaç defa izlemişti...

Spor salonuna farklı bir saatte gitmesi gerekiyordu.

Ama gözlerini Maddie’den alamıyordu. Maddie ufak

tefek olabilirdi ama baştan çıkarıcı kıvrımlara sahipti ve Chase'in genellikle peşinden koştuğu tiplerden olmasa da kendine özgü bir güzelliğe sahipti. Düzgün bir burnu, dolgun dudakları vardı ve elmacık kemikleri çillerle kaplıydı. Şu anda toplu olan saçları sırtının ortasına kadar uzanıyordu.

Bir erkeğin, karşısında kendini kolayca kaybedebileceği saçlara ve bedene sahipti. Ve lanet olsun ki onda bundan çok daha fazlası vardı. Maddie bir gün piç kurusunun tekini mutlu edecekti. Her zaman her şeyiyle mükemmel bir kızdı o: akıllı, komik, kararlı ve nazik.

Hele şu poposu...

Chase burnundan soluyarak döndü ve Maddie'yi bıraktıktan sonra şehre inip önüne çıkan ilk güzel kıızı kapmayı hayal etti. Ya da Maddie'yi arkasından kavrayacaktı.

Madison ona sürtünerek yanından geçti ve omzunun üstünden Chase'e tuhaf bir bakış attı. "Neden sersemlemiş gibi bir halin var? Dur tahmin edeyim. Bambi ya da Susie geç yatmana mı neden oldular? Onları asla ayırt edemiyorum."

"Banks kardeşlerden mi söz ediyorsun?"

Maddie başını yana yatırıp bekledi.

"İsimleri Lucy ve Lake," dedi Chase düzelterek.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Maddie gözlerini devirdi. "Kim çocuğuna Lake adını verir ki? Ah! Çocuklarınız olursa isimlerini River ve Stream koyabilirsin." Başını sallarken gözlerini kıstı. Yüzünde bilgiç bir ifade belirdi. "Demek onlarla hâlâ flört ediyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse, *flört etmek* Chase'in uzun boylu ikiz kardeşler için kullandığı bir terim değildi. "Onlarla aynı anda çıkmıyorum Maddie. Hiçbir zaman da çıkmadım."

“Ben öyle duymadım.”

“Demek ki yanlış duymuşsun.” Ama Maddie’nin yüzündeki ifade değişmedi. Chase çenesini kapatıp onu izledi. Madison’ın varsayımını düzeltmesinin bir anlamı yoktu çünkü babasından dolayı Chase böyle bir üne sahipti.

Arka kapıyı açan Maddie kaşlarını çattı. “Hâlâ odana yerleşmedin mi?”

Chase onun valizini de bagaja, kendi çantasının yanına yerleştirdi. “Henüz ilgilenmedim. İmdat çağrından on beş dakika önce gelmiştim.”

Aşağı bakarak pantolonundaki belirsiz kırıışıkları düzeltti.

“Ben kimseden yardım istemedim.” Chase alaycı bir bakış attı. “Bana pek öyle gelmedi.”

“Yalnızca lastiğim...”

“Tekrar söyle.”

Maddie başını kaldırıp yine ona baktı ve kızın gözlerindeki derinlik Chase’in içine işledi. Madison bir bakışla onun nefesini kesmeyi daima başarabiliyordu. “Ne söyleyeyim?”

“Patladı.”

Madison gözlerini devirdi. “Gerçekten çok olgun davranıyorsun.”

“Her neyse, lastiği patladı ve buraya gelip seni almak zorunda kaldım. Bu yardıma ihtiyacın olduğu anlamına gelmiyor mu?”

Madison hızla soluyarak kendi etrafında döndü ve arabasına gitti. Elinde çantasıyla Chase’in Porsche’sinin yolcu tarafına sessizce yaklaştı.

Chase sırttı. “Her zaman bir...”

“Biliyorum. Bir yedeğim olmalı,” dedi onun sözünü ke-

serek ve arabaya girdi.

Chase sinsice gülerek arabaya bindi ve ona yan bir bakış attı. Madison hafif renkli pencereden dışarı bakıyordu ve cep telefonunu elinde sıkıca kavramıştı. Chase gelişigüzel bir şekilde koltuğa yerleşti. Madison'ın ailesinin karşısına tekrar çıkmadan önce toparlanması gerekiyordu.

En yakın arkadaşının evleneceği üzüm bağlarına geri dönerken ilk sekiz kilometre sakindi ama kesinlikle en rahat deneyimi sayılmazdı.

Chase umursamamalıydı. "Neden surat asıyorsun?"

"Surat asmıyorum." Madison sert bir bakış attı.

"Beni kandıramazsın Maddie."

"Bana böyle hitap etme." Madison çantasını karıştırıp güneş gözlüğünü çıkardı. Gözlüğü takıp Chase'e döndü. Sevimliydi. "Bana böyle seslenmenden nefret ediyorum."

"Neden?"

Hiçbir şey söylemedi.

Chase iç çekti ve güvenli bir konuya geçti. "Ağabeyin gerçekten mutlu."

Yanında oturan Maddie biraz rahatladı. "Biliyorum. Ben de onun için çok mutluyum. Bunu hak ediyor, öyle değil mi? Öyle iyi biri ki. Başka bir kız bundan faydalanmaya kalkardı."

"Kesinlikle mutluluğu hak ediyor." Chase'in gözü bir an yoldan ayrıldı. Madison hâlâ ona bakıyordu, gözlük yüzünden kızın gözlerini görememesi Chase'i rahatsız etti. Bu karanlık camların altında nasıl bir terör estiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Lissa iyi bir kız. Mitch'e iyi davranacak."

Maddie alt dudağını ısırды ve "Mitch de ona iyi davranacak," dedi.

Chase'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

“Doğru. Ama evlilik? Onun yuva kuracağı günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi.”

“Şu an onun çapkınlıklarını gerçekten dinleyemeyeceğim.” Eliyle topuzundan kurtulmuş birkaç tutam saçı düzeltti. “Henüz bir şey yemedim.”

“Dolu bir mideyle daha mı iyi olurdu?”

Madison öfkeyle burnundan soludu.

“Üniversitenin ikinci yılında çıktığı kıızı anımsıyor musun?”

Madison gözlerini kısınca Chase’in yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Tanrım... daha ilk buluşmalarında çocuklarına ne isim koyacaklarından bahseden kızdan mı söz ediyorsun?” dedi gülerek. “Kızın adı neydi?”

“Linda Bullock.”

“Evet!” Oturduğu yerde doğruldu. “Gecenin bir saatinde arayıp Mitch’in ödünü koparıyordu. Bana o kızdan söz ettiğin için çok kızmıştı.”

“Bir tanecik buluşmanın ardından yatakhanenin kapısında kamp yapmaya başlamıştı.” Chase başını salladı. “Güzel kızdı ama deliydi.”

Düğünün yapılacağı üzüm bağına hızla yaklaşıyorlardı. Çok geçmeden Maddie sevdikleri tarafından çevrilecek ve Chase de kardeşlerinin yanına dönüp konuk listesindeki kadınları araştırmalarını izleyecekti.

Madison düşüncelerini okur gibi ona baktı. “Bahse girerim sen ve kardeşlerin daha mutlu olamazdınız.”

“Neden?”

Madison’ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Düğünlerde kız tavlama kolaydır da ondan.”

“Kolay tavlanır kızlara ihtiyacım olduğunu mu söylüyorsun?”

“Belki.”

Chase kıkırdadı ve “Hakkımda bundan fazlasını bildiğini düşünüyorum,” dedi.

Madison’ın yanaklarına hafif bir kırmızılık yayıldı. Yüzünün çekici bir şekilde kızardığını görmek ve anı olarak kalması gereken anıları ona hatırlatmak eğlenceliydi.

“Tamam,” dedi Madison. “Kolay tavlanır kızlara ihtiyacın yok. Bunu demek istemedim.”

“Peki ne demek istedin Maddie?”

Madison’ın düş kırıklığı içinde elini yavaşça deri koltukta hareket ettirmesi Chase’in erkekliğinin kıpırdamasına neden oluyordu. “Lissa’nın birçok güzel kız arkadaşı var. Banks kardeşler gibi değil, ama başkaları var.”

Chase başını salladı, sonra güneşliğe uzanıp gözlüğünü aldı. “Evet, güzel arkadaşları var.”

“Yani, söylediğim gibi, sen ve kardeşlerin iyi vakit geçireceksiniz.”

“Olabilir.” Chase, Madison’ın koltuğuna uzanıp parmaklarını koluna dokundurarak dikkatini çekmek ve solda sıra sıra dizilmiş üzüm bağlarını göstermek istedi. Kız ani bir hareketle geri çekilince Chase kırgın bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Alındın mı?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hayır. Özür dilerim. Aşırı kafein tükettiğimden olmalı.”

Sonra Chase birdenbire anladı. Madison’la ilişkilerinin artık eskisi gibi olmadığını zaman zaman unutuyordu.

Madison hafifçe öksürdü. “Peki, sen ve kardeşlerin ne zaman evleniyorsunuz?”

Chase yapmacık bir şekilde güldü. “Aman Tanrım Maddie.”

“Ne var?” Kaşlarını çatarken Madison’ın dudaklarının köşesi de aşağı kıvrılmıştı. “Saçma bir soru değildi. Hepi-

nizin evlilik yaşı geliyor.”

Chase başını sallayarak tekrar güldü. Yirmi sekiz yaşındaydı, yaşlı bir adam sayılmazdı. Ortanca kardeşleri Chad otuz ve en büyükleri Chandler ise otuz bir yaşındaydı. Aralarından hiçbiri evliliğe olumlu bakmıyordu. Özellikle de kendi anne babalarının başına gelenden sonra. Daha doğrusu babasının annesine yaptığı şeyden sonra. Bu nedenle üçü de Daniels’ların evinde büyümüşlerdi.

Maddie ona doğru eğilerek kalçasına küçük bir yumruk attı. “Bana gülüp durmasana sersem.”

“Elimde değil. Çok komiksin.”

“Neyse.”

Chase gülümseyerek bağı giden özel yola girmek için sola saptı. “Evliliği düşünmüyorum Maddie. Bizim hakkımızda ne söylediklerini biliyorsun.”

“Kim Gamble kardeşlerle riske girmek ister? Ya da kim Gamble kardeşlerle kumar oynamak ister?” Madison hafifçe başını salladı. “Artık lisede ya da üniversitede değiliz Chase.”

Chase’in bakışları onun biçimli kalçasından yukarı çıkıp gömlek düğmelerinin açık kaldığı ve tahrik edici göğüs dekoltesinin ortaya çıktığı yere kaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Evet,” dedi dikkatini yola vererek. Vitesi sıkıca kavrayan bileği eklem yerinden ağrıyordu. “Artık kesinlikle okulda değiliz.”

Madison kendi tarafındaki pencereye dönüp manzara ya bakmadan önce hafifçe gülümsedi ama sonra konuşmaya karar verdi. “Sen baban gibi değilsin Chase.”

“Aslında hepiniz tam da babam gibi olduğumu bilmelisiniz,” dedi Chase. Sesi niyetlendiğinden daha sert çıkmıştı.

Yanaklarının rengi önce solan, sonra da kızaran Maddie'nin bakışı tekrar onda odaklandı. Konuşmak için ağzını açtı ama sonra vazgeçip penceresine döndü.

“Off Maddie, öyle demek...”

“Sorun değil. Her neyse.”

Chase *sorun değil ve her neyse* sözcüklerinin Maddie'nin sinirlerinin tepesinde olduğunu temsil eden şifreler olduğunu biliyordu. Aynı sözcükleri babası eve geç geldiğinde ya da beklenmedik bir iş gezisi bahanesiyle ortadan kaybolduğunda annesi de kullanırdı.

Chase tekrar lanet etti.

Kıvrılan yolda arabayı sürerken özür dileme isteğiyle savaştı. Böylesi daha iyiydi. Maddie birkaç yıldır Mitch'in küçük kız kardeşi olmaktan öteye geçmemişti. Evet, Chase ona karşı koruyucu bir tavır sergiliyordu ama bu ondan beklenen bir şeydi zaten. Yıllar önce yaşadıkları o tek gece, aralarındaki ilişkiyi sonsuza dek berbat etmişti. Ve Chase yanılmıyorsa, bunun düzeltilmesi olanaksızdı.

Tıpkı anne babası arasında hiçbir şeyin düzelmemiş olduğu gibi.

Madison otelin ana binasına giden yolda Chase'e bakmamak, yanında olduğu için büyüüne kapılmamak adına elinden geleni yapıyordu. Doğruca karşıya bakıyor ve o yokmuş gibi davranıyordu.

Sıkıca el ele tutuşmuş yaşlı bir çift patika yolda yürüyordu. Birbirlerine bakışları öylesine aşk doluydu ki Madison içinde bir kıskançlık acısı hissetti. Bu, küçük bir kızken hayal ettiği türden bir aşktı. Aradan yıllar geçmesine rağmen asla sıkıcı olmayan, gittikçe güçlenen bir aşk.

Kadının kalın tabanlı ayakkabısı bir çakıl taşına takılınca kayd. Kocas. hemen kolundan yakaladı ama kadının çantası diğ. kolundan yere düştü ve içindekiler beyaz taşların üzerine dağıldı.

Madison hızla öne atılarak diz çöktü ve kadının özel eşyalarını topladı.

“Ah, teşekkür ederim tatlım,” dedi yaşlı kadın mırıldanarak. “Yaşlandıkça korkunç bir şekilde sakarlaştım.”

“Önemi yok.” Madison çantayı kadına geri verirken gülümsedi. “İyi günler.”

Chase’in yanına döndüğünde, onun kendisine gülümsediğini fark etti. Gamzelerini ortaya çıkaran kocaman bir gülümseme değildi bu, ufacık bir tebessümdü.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey,” dedi Chase başını hafifçe sallayarak.

Madison, Belle Üzüm Bağları’nın sevimli avlusuna adım atar atmaz etrafı aile bireyleri tarafından sarıldı. Birinci ve ikinci dereceden kuzenleri, amcası ve hatta hiç tanımadığı birkaç kişi kemiklerini kırarcasına ona sarıldılar. Ayağını yerden kesen bu kucaklamalar biraz başını döndürdü.

Ama beyaz keten örtülerle kaplı uzun masaların önünde, avlunun diğ. ucunda duran ağabeyini görünce Madison’ın yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı ve ona doğru koştu.

Mitch babaları gibi uzun boyluydu ve kumral saçları kısacık kesilmişti. Amerikalılara özgü yakışıklılığı ve tatlı yaradılışıyla genellikle kadınların kendilerinden geçmesine sebep olurdu. Bu kadınların arasında Madison’ın arkadaşları da vardı. Bekâr olanlar kuşkusuz bu hafta sonu yastaydılar, ama Mitch’in gözü Lissa’dan başkasını görmüyordu.

Mitch yarı yolda kardeşini yakaladı ve kucaklayıp kendi etrafında çevirdi. “Düğünü boykot ettiğini düşünmeye başlıyorduk.”

“Asla!” Madison, Mitch’in kolunu kavrayarak güldü. Noel’den bu yana ağabeyini görememişti. Ağabeyi Lissa’yla Fairfax yakınlarına taşınmış, yoğun işlerinden dolayı aile toplantılarına pek zaman ayıramamışlardı. “Seni özledim.”

“Beni bulur bulmaz hemen ağlamaya başlama.”

Madison göz kırptı. “Ağlamıyorum.”

“İyi.” Mitch bir kez daha kız kardeşine sarıldı. “Sanırım beş santimetre kadar uzamışsın.”

Madison gülerek onun kollarından kurtuldu. “Yaklaşık on yıldır uzamıyorum.”

“Yirmi yıl da diyebilirsin.” Masanın diğer ucundan babasının sesi duyuldu. Bu boylu poslu adam belli ki zamanında çocuklarından birinin Cüceler Arası Yetenek Yarışması seçmelerine katılacağından birazcık korkmuştu.

Madison, Mitch’in omzunun üstünden, tatlı bir gülümsemeyle bekleyen Lissa’yı gördü. Ağabeyinden ayrılarak ince uzun, sarışın kıza yaklaştı ve ona sıkıca sarıldı.

“Burada olduğuna çok sevindim,” dedi Lissa geri çekilerek. Gri gözleri dolmuştu. “Şimdi her şey mükemmel oldu. Gel, annen senin için tatlı ayırmıştı.”

Onu izlerken Madison omzunun üstünden baktı. Mitch’in, elini Chase’in omzuna koyduğunu ve birlikte güldüklerini gördü. Bir saniye sonra Chase başını kaldırdı ve bakışları karşılaştı.

Madison başını çevirdi ve doğruca Chandler’a doğru yürüdü. Chandler, Gamble kardeşlerin en uzun boylusu,

en koyu tenlisi ve kuşkusuz en korkutucu olanıydı. Her üç kardeş de aynı keskin hatlara ve olağanüstü mavi gözlere sahiptiler ama Chandler diğer ikisinden en az yedi santimetre kadar uzundu.

“Dikkatli ol ufaklık,” dedi Chandler, Madison yanına yaklaştığında. “Nedimelerden birini ezmek istemem.”

Sonra da on iki yaşında bir kızmış gibi Madison’ın saçını karıştırdı.

Chandler gülerek Mitch ve kardeşinin yanına yürüdü. Madison o ana kadar ortanca kardeşi görmemişti. Chad’in muziplik yapma konusunda adı çıkmıştı ve o çevredeymen kimse güvende olamazdı.

Kubbeli büyük odada Megan Daniels, Madison’ın babasının yanında oturuyordu ve elli altıncı doğum gününün yaklaştığına inanmak zordu. Kumral saçlarının dalgalarının arasında tek bir beyaz tel bile yoktu.

“Otur tatlım.” Yanındaki yeri işaret etti. “Sana cheese-cake ayırdım.”

İkinci kez söylemesine gerek kalmadan Madison oturdu ve uzun masanın etrafındaki diğer kişilerin konuşmalarını dinleyerek yemeye başladı. Arada sırada kuzenlerden ya da Lissa’nın ailesinden biri ortaya çıkıyordu. Lissa’nın anne babası tatlı insanlara benziyorlardı ve Madison’ın anne babasıyla iyi anlaşıyorlardı.

Madison’ın babası çok büyük sığınaklar için uygun olabilecek yeni jeneratörler konusuna girdiğinde bile Lissa’nın babası Bay Grant gülümsemeyi bırakmadı.

Annesi gözlerini devirdi. “Biliyorsun, baban iş hakkında konuşmaktan çok hoşlanır.”

Evet ama çoğu kişi işten bahsederken kıyameti hedeflemezdi tabii.

Herkes meşgulken bir tabakta kalmış iki kurabiyeyi aşırı ve neredeyse bütün olarak yuttu. Bunu sabah ve öğlenin birleştiği bir öğün olarak adlandırıyorlarsa, Madison yeni favori öğününü bulmuştu.

“Chase’in seni getirmeyi üstlenmesi çok kibar bir davranıştı tatlım.” Annesinin gözleri parlıyordu. “Daha geleli on dakika olmuştu ama seni almak için hemen yola çıktı.”

Madison yuttuğu kurabiye yüzünden boğulmak üzereydi. “Evet, çok kibar bir davranış.”

Annesi ona doğru eğilip alçak sesle konuştu. “Biliyor musun, hâlâ bekâr.”

Madison boğazını temizlerken Chase’in masaya yakın olmadığına sevindi. “Aferin ona.”

“Ve sen ona deli gibi âşıktın. Çok hoştu.”

Madison yalanlamak için ağzını açtı ama bir sözcük bile söyleyemeden Bayan Grant atıldı. “Kime âşıktı?”

“Chase’e.” Annesi bilgiç bir şekilde başını salladı. “Mitch ve onu her yerde yavru bir köpek gibi...”

“Anne,” diye sızlandı Madison. Masanın altına saklanmak istiyordu. “Yavru bir köpek gibi onları izlemiyordum.”

Annesi gülümsemekle yetindi.

“Çok tatlı,” dedi Bayan Grant ve Chase ile diğer erkeklerin durduğu tarafa baktı. “Sevimli bir gence benziyor. Mitch bize şehirde birkaç gece kulübünün sahibi olduğunu anlattı.”

Madison’ın annesi Chase’in etkileyici başarıları hakkında ayrıntılı bir söyleve başladı. Chase son yedi yıl içinde, yüksek gelir düzeyine sahip kişiler için özel tasarlanmış birçok kârlı bar açmış ve şehrin en güzide bekârları arasında yerini almıştı.

Ama annesi Chase’in o meşhur *playboy* hayatından hiç

bahsetmiyordu. Madison yirmi bir yaşından bu yana -alkolün ve yıllardır hissedilen tutkunun küçük düşürücü sonuçlarını yaşadığı o korkunç geceden beri- onun kulüplerden hiçbirine gitmemiştir.

Bir yudum su içtikten sonra odasına geçmek için masaların arasından dolanarak dışarı çıktı ve resepsiyona giden geniş giriş salonuna geçti. Ama kahvaltı odasını terk eder etmez yalnız olmadığını fark etti.

Chase yanı başındaydı, elleri kot pantolonunun cebindeydi. Madison'dan en az bir baş uzundu. Yanında durduğu zaman genç kız kendini hep cüce gibi hissedirdi.

Ona bu kadar yakın yürürken kalbi deli gibi çarpıyor olsa da tamamen soğukkanlı davranmaya çalışarak ona yan bir bakış attı. "Beni mi izliyorsun?"

"Bir değişiklik olsun dedim."

"Ha ha ha."

Chase sırtıttı. "Aslında oda anahtarımı almaya gidiyordum."

"Ben de." Belle Üzüm Bağları, arazi boyunca iç içe girmiş birçok kulübecikten oluşuyordu ve cumartesi günü yapılacak düğüne katılacaklar için kulübelerin çoğu ayrılmıştı. Madison henüz ona teşekkür etmediğini anımsayarak dudağını ısırıldı. "Gelip beni aldığın için teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin."

Chase omuz silkip bir şey söylemedi. Kütük duvarlarla şık bir şekilde tasarlanmış koridorlardan geçip resepsiyona ulaştılar.

Masanın arkasındaki, isim kartında Bob yazan yaşlıca adam onlara gülümsedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Chase tezgâha doğru eğildi. "Oda anahtarlarımızı almaya geldik."

“Ah, düğün için mi?” Klavyenin üstündeki elleri bir an duraksadı. “Tebrikler.”

Madison kahkaha atmamak için kendini zorlayarak konuştu. “Biz değiliz. Yani, bizi tebrik etmenize gerek yok. O ve ben şey değiliz. Biz...”

“Söylemeye çalıştığı şey gelinle damat olmadığımız,” dedi Chase yapmacık bir gülümsemeyle. “Sakin kimse böyle düşünmesin. Mümkün değil. Biz düğün grubuyla birlikteyiz.”

Chase isimlerini söylerken ona bu kadar yakın durmak Madison’ın dikkatini dağıtıyordu ve tecrübesiz bir genç kız gibi kıkırdadığı için kendine kızmıştı. Chase’in varlığı ve kısmen parfümlü kısmen de erkeksi baharatlı kokusu Madison’ın tüm duyularını harekete geçiriyordu.

Chase, şu anda da olduğu gibi, hep ona yakın dururdu. Bedenleri arasında iki santimetrelik mesafe bile yoktu. Madison ondan yayılan doğal sıcaklığı hissediyordu ve gözlerini kapadığı anda onun kollarının bedenini nasıl sardığını, başını sert göğsüne nasıl yasladığını ve onun için giydiği elbisenin kenarından kayan elini hatırlayacağından hiç kuşkusu yoktu.

Madison bu anıdan sıyrılmaya çalıştı. Oralara hiç gitmemeliydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Özür dilerim,” dedi adam, Madison’ın dikkatini önemli bir konuya çekerek. “Talihsiz bir karışıklık olmuş.”

Madison birdenbire babasının mesajını anımsadı. “Bir şey mi oldu?”

Adamın yanakları kızardı. “Cuma günü biten başka bir düğün grubumuz daha vardı ve açık konuşmak gerekirse yarı zamanlı çalışan elemanlarımızdan biri oda sayısından fazla rezervasyon aldığından sistem son yapılan

iki rezervasyonu iptal etmek zorunda kalmış.”

Bunlar elbette Chase ve Madison’ın rezervasyonları olmalıydı çünkü ortak bir noktaları varsa o da her şeyi son anda yapmalarıydı.

Chase kaşlarını çatarak biraz daha masaya eğildi. “Bunu düzeltmenin bir yolu olmalı.”

Görevli yutkunarak bir kez daha bilgisayara baktı. “Bayan Daniels’ın bu sorunla ilgilendiğini sanıyordum.”

Madison kendini çok kötü hissetti.

“Otele gelir gelmez sorunu ona açıkladık. Kullanılabilir durumda yalnızca tek bir odamız var; o da yenilenmek üzere olan bir balayı suiti.”

“Balayı suiti mi?” diye yineledi Chase. Bu iki sözcüğe anlam veremiyor gibiydi.

Madison’ın midesi kasıldı.

Memur tedirgin gözüküyordu. “İki kişi kesinlikle orada kalabilir. Bayan Daniels sorun olmayacağını söyledi.”

Madison annesini öldürecekti.

“Üzgünüm.” Chase doğruldu. Sesi kararlıydı. “*Biz aynı odayı paylaşamayız.*”

Chase’le aynı odayı paylaşmak Madison’ın da yapılacak şeyler listesinde değildi elbette ama kendisiyle aynı odayı paylaşmanın o kadar da kötü olmadığını düşünüyordu.

“Para sorun değil,” diye devam etti Chase. Gözleri laciverte dönüşmüştü ve bu da sinirinin bozulmaya başladığının işaretiydi. “İki oda için iki ya da üç katını ödeyebilirim.”

Evet, durum artık onur kırıcı olmaya başlamıştı. Madison ateş püsküren gözlerle “Katılıyorum. *Onunla* kalabilmem mümkün değil,” dedi.

Chase sert bakışlarla ona baktı.

Resepsiyon görevlisi başını salladı. “Üzgünüm ama size verebileceğim başka oda yok. Eski balayı suiti... ya da hiçbir şey.”

İkisi birden görevliye bakakaldılar. Madison, Chase’in adamı yakalayıp baş aşağı çevireceğinden ve anahtarlar düşene kadar onu sarsacağından kuşkulanıyordu.

“Cuma sabahı müsait odalarımız olacak ve her ikinizin de listenin başında olmanızı sağlayacağız ama şu an ne yazık ki yapabileceğim bir şey yok.”

Madison afallamış şekilde eliyle saçlarını düzeltti. Chase’le aynı odada kalmak mı? Asla olamazdı. Bir yandan ona aval aval bakıp duruyor, öte yandan kafasına vurmak istiyordu. Delirmek üzereydi.

Düğünden önceki günler eğlenceli ve huzur verici olmalıydı. Çılgınlar ülkesine bir yolculuk değil. Ayrıca onun çöpçatan, deli annesinin de bu işte bir parmağı vardı büyük ihtimalle. O kadını bir sığınağa gömmesi gerekiyordu.

Madison sessizliğe gömülen Chase’e baktı. Çenesindeki bir kas azı dişlerini gıcırdatıyormuş gibi hareket ediyordu. Bu durum Madison için dehşet vericiydi, peki ya Chase için? Resepsiyon görevlisinin odası için teklif vermek üzere gibiydi. Bu karışıklık kadın tavlama planlarını kusursuz sekteye uğratacaktı.

“Şaka yapıyor olmalısın.” Chase ellerini dar kalçalarının üstüne yerleştirdi. Soluyarak kendi kendine küfretti. “Tamam, ver şu lanet olası anahtarları.”

Madison’ın yüzü kızardı.

“Bak, ben şöyle yapabilirim...”

“Ne yapabilirsin ki? Babanla ikinci balayında olan an-

nenle mi kalacaksın? Ya da belki başka bir çiftle kalıp onların romantik hafta sonunu mahvetmeyi mi tercih edersin?” Chase’in açık avucuna bir not iliştirilmiş iki anahtar düştü. “Yoksa arabanda uyumayı mı? Başka bir seçeneğimiz yok. Cumaya kadar birlikte aynı odada kalmak zorundayız.”

Üçüncü Bölüm

“**A**man Tanrım, siz ikiniz düğüne kadar *dayanamayacak*sınız.” Gözleri zevkten parıldayan Mitch sandalyesine yaslandı. “Asla.”

Madison iç çekti.

“Neden?” diye sordu annesi masanın diğer ucundan. “Sorun olmayacak.”

“Birbirlerini öldürecekler,” dedi Mitch gülerek ve sonra açıkladı. “Bence birbirlerini öldürebilirler.”

Gözlerini cam tavana çeviren Madison sabırlı olmaya çalışıyordu. “Birbirimizi öldürmeyeceğiz.”

“Ben söz veremeyeceğim,” dedi Chase söylenerek. Resepsiyondan ayrıldıklarından beri ilk kez konuşuyordu.

Madison maymun gibi sırtına atlayıp onu boğmak istediğini düşündü. O sırada Chase büyük adımlarla yürümeye başladı ve omzunun üstünden ona baktı.

“Odaya gitmek için yola çıkıyorum. İstersen gel.”

“İsteyip de gelmeyen biri kaldı mı?” dedi Madison söylenerek.

Chase birdenbire olduğu yerde durdu. “Efendim?”

Madison yapmacık bir gülümsemeyle ona baktı. “Odaya birlikte gitmediğin biri kaldı mı, dedim.”

Chase sert bir bakışla ona meydan okudu. “Birkaç kişi kalmış olabilir.”

Vay be. Chase ona katılmıştı. Madison onu tekrar kızdırmamaya çalıştı. “Ama bir elin parmakları kadardır herhalde, öyle değil mi?”

“Herhalde,” diye mırıldandı Chase ve yeniden yürümeye başladı.

Blue Ridge Dağları’nın eteğindeki ceviz ağaçlarının yakınında, arazinin bir ucunda bulunan odaya giden yol sessiz ve ıssızdı.

Madison, Chase’in seks hayatı hakkında saçmaladığı anda buna pişman olmuştu. Böyle şeyler söylemesi onun babasına benzediği konusundaki yanlış inancını güçlendirmekten başka bir işe yaramıyordu. Madison bunu asla anlayamıyordu. Chase’in içten içe hep sadakatsiz babası gibi olmaktan korkuğunu biliyordu ama her hafta başka bir kızla gönül eğlendirmekten de vazgeçmiyordu. Madison eğilerek yoluna çıkan dikenli gül ağacının yanından geçti.

Chase lise yıllarından beri böyleydi. Belki Chad kadar kötü değildi ama *playboy* hayat tarzının örnek bir üyesiydi.

Ve Chase’in hemen yatağa atlayan yanı Madison’ın kalbini kırıyordu çünkü Chase herkese açıktı... kendisi hariç.

Odanın kapısına vardıklarında Chase anahtarı, dişlerini eline geçirmek üzere olan tehlikeli bir yılanmış gibi tutuyordu.

Pek konuşmuyordu. Madison onun canının sıkıldığını biliyordu. Hangi sağlıklı bekâr erkek bir düğüne gelip en iyi arkadaşının kız kardeşiyle aynı odaya tıklılmaktan zevk alırdı ki? Üstelik de bir balayı suitinde!

Madison buna inanamıyordu. Konu Chase olunca berbat bir şansa sahipti. Cep telefonunu kontrol edince içinden onu fırlatmak geldi. Bağlantı yoktu.

Sonunda Chase kapıyı açtı ve duvara uzanıp ışığı yaktı.

Madison şaşkınlıktan açık kalan ağzını eliyle kapattı.

Bu bir şaka mıydı? “Bunun arkasında senin ağabeyin olmalı,” dedi Madison.

Chase yavaşça başını salladı. “Eğer öyleyse, onu öldüreceğim.”

Resepsiyon görevlisinin neden odanın yenilenmek üzere olduğunu söylediği anlaşılıyordu. Anlaşılan odada üstünkörü bir temizlik yapılmıştı. Kuru çiçekle dezenfektan kokusu birbirine karışmıştı ama halı... ve yatak inanılmazdı.

Ahşap döşeme çok sayıda kilimle kaplıydı. Gökkuşağının her renginden bir kilim mevcuttu, aralarından bir tanesi ayı postuydu. Gerçek bir ayı postu. Duvarlar canlı mor ve kırmızı renklere boyanmıştı ve yatak... yatak kalp şeklindeydi ve kırmızı kadife bir örtüyle örtülüydü.

Chase odada gezinerek büyükannesinin evinde bulunabilecek türden beyaz bir şifonyerin üstüne anahtarları bıraktı. Tek kaşını kaldırarak omzunun üstünden baktı.

Madison bir kahkaha attı. Kendini tutamamıştı. Burası yetmişli yıllardan kalma bir aşk yuvası gibiydi.

Chase’in dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Bu odayı eski porno videolarında gördüğümü düşünüyorum.”

Madison kıkırdayarak Chase’in peşinden yürüdü. Banyoya hızla göz attılar ve yerinde duramayan yeni evli bir çift için mükemmel sayılabilecek, havuz boyutunda küveti gördüler.

Chase, Madison’a bakarak başını salladı. “Buna beş kişi sığar.”

“Biraz tuhaf olabilir.”

“Evet, doğru ama iki kişi için kesinlikle yeterince büyük.”

“Bilmiyorum,” dedi Madison, Chase’in yanından geçip banyonun dışına doğru yürüyerek. Yatağın karşısındaki balkon kapısı bir jakuziye açılıyordu. “Şu küvette seks olayından asla zevk almadım.”

“O zaman yanlış yapıyorsun demektir.” Madison yanığında Chase’in nefesinin sıcaklığını hissetti.

Onun nasıl bu kadar sessizce yanına yaklaştığına şaşırıp biraz uzaklaşarak yutkundu. Chase’i küvetin içinde, cırılçıplak, ıslak ve kollarıyla onu sarmış olarak hayal etmek damarlarında kanın hızlanmasına neden oldu.

Madison’ın dizlerinin bağı çözüldü. “Hiçbir şeyi yanlış yapmıyorum.”

“Elbette,” dedi ağır ağır konuşarak. “Sadece partnerin yanlışmış.”

Madison namus düşkünü biri değildi ve onun gözünde hiçbir erkek Chase’in düzeyine ulaşamasa da başka erkeklerle de çıkmıştı. Ve belki de Chase haklıydı, bu işi yanlış kişilerle denemişti çünkü onunla aynı küvette olup da zevk almayacağını düşünemiyordu ama bunu ona itiraf etmesi imkansızdı.

Konuyu değiştirmesinin zamanı gelmişti ve bunu hızla yapması gerekiyordu. Ama kirpiklerini kaldırıp Chase’in gözlerinin hâlâ kendisine dikili olduğunu görünce neredeyse nefesi kesildi.

Austin Powers’a yakışır şatafattaki yatağın birkaç santimetre uzağında dikilen Chase’in bu kadar yakınında olmaya dayanması zordu. Chase’in kulübünde yaşadığı o gece, asla gerçekleşmeyen karmaşık umutlar ve duygular

eşliğinde gözünün önünde canlandı.

Madison sonunda sesini kontrol etmeye çalışarak konuştu. “Birlikte... olduğum kişilerle ilgisi yok.”

Chase başını yana çevirdi; koyu mavi gözleri kısılmıştı. “Çoğul olarak mı kişiler?”

O sırada kalbi hızla çarpan Madison umursamıyormuş gibi davranarak gözlerini devirdi. “Yirmi beş yaşımdayım, on altı değil.”

“Kaç yaşında olduğunu bana hatırlatmana gerek yok,” dedi Chase söylenerek.

“Öyleyse seks yaptığım gerçeği neden seni şaşırtıyor?”

Chase öne doğru bir adım atınca, Madison bir adım geriledi. “Bir kişiden fazla mı?”

Kuşkusuz sürpriz bir haber değildi bu. “Sen kaç kişiyle seks yaptın? Beş yüz mü?” diye sordu. “Bir ayda kaç kişiyle?”

Safir mavisi gözlerinde belirgin bir huzursuzluk belirdi. “Benim hakkımda konuşmuyoruz.”

“Benim hakkımda da konuşmuyoruz.” Madison bir adım daha geri atınca sırtı duvara yaslandı. Gidecek yeri kalmamıştı. “Lütfen, artık bırakalım...”

“Neyi bırakalım?” Chase ona doğru eğildi, Madison’ın yanağındaki sıcak nefesi tahrik ediciydi. Ellerini kızın başının iki yanına yerleştirerek duvara yasladı.

Madison’ın bakışları Chase’in dudaklarına kaydı, ne konuştukları hakkında en küçük bir fikri olmadığını fark etti. Seks hakkında bir şeyden konuşmuşlardı ve Chase’le seks konusunda konuşmak hiç iyi bir fikir sayılmazdı. Çünkü şimdi Madison sevişmek istiyordu. Chase ile. Onu, sadece onu, hep onu, içinde hissetmek istiyordu.

Öyle çok istiyordu ki.

Damarlarında dolaşan sıvı bir ateş onu yakıp kavuru-

yordu. Bedenine hızla ve güçlü bir şekilde yayılan arzu duyularını coşturmuştu. Beyninin hâlâ çalışan minik bir parçası sağa ve sola uyarı atışları yapıyordu. Chase'le aralarında bir şeyler olması fikri bile çılgınlıktı ama gözlerini yukarı kaldırıp bakışları karşılaşıncaya, Madison'ın kalbi duracak gibi oldu.

“Söyle bana,” dedi alçak sesle ve ciddi bir ifadeyle emretti. “Kaç oğlanın sana dokunmasına izin verdin?”

Madison'ın bir yanı bu soruya öfkelenmiş ama inanılmaz derecede aptal diğer yanı ise heyecanlanmıştı. “Asla *oğlanlarla* birlikte olmadım Chase.”

Mavi gözlerinde öfke ve çok güçlü bir parıltı belirdi. “Ah, demek öyle.”

“Her neyse, seni ilgilendirmez.”

Chase içten bir kahkaha attı. Bu hareketiyle dudakları Madison'ın yanağına yaklaştı. “Beni ilgilendirir ama.”

“Kurduğun yanlış mantığı bana da anlatsana,” dedi Madison.

Chase gülümsedi. “En iyi arkadaşımın kız kardeşisin. Elbette beni ilgilendirir... Hatta tamamen ilgilendirir.”

Yanlış bir laf etmişti. Şimdi Madison'ın içini farklı bir ateş kavurmaya başlamıştı. “Çekil.” Duvarın dibinden uzaklaşmaya çalıştı ama Chase eğilince göğsünün sıcaklığını hissetti. Bedeni kontrolden çıkmış gibiydi. Öfke. Arzu. Umut. Aşk. Korku. Tüm duyguları birbirine karışmıştı. “Chase...”

Chase hiçbir şey söylemedi. Madison'ın odaklanabildiği tek şey onun memelerine bastırıldığı kaya gibi sert gövdesiydi. Ne Chase'in ince pamuklu tişörtü ne de Madison'ın bluzu Chase'ten yayılan sıcaklıkla ya da Madison'ın içinde büyüyen ateşle rekabet edemezdi. Meme uçları acıya-

cak kadar sertleşmişti, inlememek için dudaklarını ısırarak derin bir nefes aldı.

Chase'in dudakları aralandı.

Kadın tadını Chase gibi her yönüyle bilen bir erkekten tepkisini gizleyemezdi. Ve Madison onun en sevdiği tat olmak istiyordu. İçinde bir yerde bir yara acıyordu.

Chase henüz ona dokunmadığı halde Madison solumaya başlamıştı. Kontrolden çıkmış hormonlarını dizginlemek için şehir metrosunu düşünecek kadar ileri gitti ama bedeni yine de cinsel isteğini kaybetmiyordu.

Kesik kesik nefes alan Chase alnını onunkine bastırırken bile kaşlarını çatarak Madison'a bakıyordu. Kirpikleri titreyerek kapanan Madison sessizdi; Chase'in nefesini alnında, şakağında ve yanaklarında hissederken soluk almaya cesaret edemiyordu.

Dudakları Madison'ın dudaklarının üstündeydi.

"Hayır," diye söylendi Chase.

Madison onun kiminle konuştuğuna emin değildi ama çok geçmeden Chase'in dudakları kendininkileri ezmeye başlayınca dünyası onunkiyle bir oluverdi. Dudaklarına bastıran temas ve duygular onu karşılık vermeye zorluyordu. Yumuşak bir öpüşme ya da tatlı bir keşif değildi bu. Öfkeli, sert, soluk kesici ve ruhu kavuran bir şeydi. Madison artık şefkat istemiyordu. Sert ve hızlı bir şekilde, ayı postunun üstünde bile olsa, ikisinin yerde, çıplak ve ter içinde kalmalarını istiyordu.

Ağzının içinde dolaşan ıslak dile kendi diliyle ateşli hareketlerle dokunduktan sonra kontrolü ele geçirdi ve dilinin ucunu Madison'ın damağına yapıştırdı. Chase'in öpüşünde leziz bir sahiplenme vardı. Aynı zamanda Madison'ın başkalarıyla ilgili anılarının yanıp kül olma-

sını sağlıyordu. Ve başarıyordu da. Bir saniye içinde onun için evrende Chase'ten başkası kalmamıştı.

Chase bir elini duvardan çekti ve onu Madison'ın yanağına koyup boynuna doğru kaydırды. Onu şefkatiyle yakınında, öpüşmesinin şiddetiyle ise uzakta tutuyordu. Chase'i her zaman böyle istemiş, böyle hayal etmiş ve bir defasında onunla kısacık, zevk dolu bir an yaşamıştı. Kendini ona bırakarak inledi. Kasıklarının arası onun için yanıp tutuşuyordu. Bedeni...

Chase hızla geri çekilince Madison düzensiz bir şekilde soluyarak gözlerini açtı. Chase gözlerini dikip Madison'a baktı... Çok korkunç bir şey yapmış gibi. O... o.. Madison'ı öpmüştü.

Chase gerileyerek başını salladı ve ellerini iki yanında kenetledi. "Böyle... böyle bir şey yaşanmadı."

Madison göğsünü kaplayan acıyla gözlerini kırptı. "Ama... yaşandı."

Chase'in çekici yüzü ruhsuz bir şekilde kayıtsızlaşınca Madison midesine yumruk yemiş gibi hissetti. "Hayır, hayır," dedi Chase. "Yaşanmadı."

Ve bunu söyledikten sonra dönüp fırtına gibi odadan çıkarak kapıyı arkasından sertçe kapattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Madison yavaşça gözlerini kırptırdı. Chase kahrolası odadan böyle assolist gibi çekip gidemezdi. Madison onu bulacak ve canına okuyacaktı.

Yüzünü buruşturdu.

Tamam, belki o kadar ileri gitmezdi belki ama onu öpüp sonra da kaçmasına izin vermesi imkansızdı.

Madison sarhoş olmaya başlamıştı.

Kendini yerlere atacak ya da giysilerini üzerinden bir

bir çıkaracak kadar sarhoş değildi. Ailesi etrafında olmasa her şey daha eğlenceli olurdu elbette ama çok yakında şarabın neden olduğu bir baş ağrısıyla kıvranacağına şüphe yoktu.

Ana binanın dışındaki güvertede, bir bankta oturmuş, üzüm ve dağ kokusunu içine çekiyordu. Aile fertleri ve Lissa etrafında konuşup duruyorlardı. Madison her çeşit arka plan gürültüsünü seven bir tip olduğundan bu konuşmanın hafif uğultusu normalde onu sakinleştirirdi ama şu anda güvertenin etrafını çeviren ahşap parmaklıkta, kayıp gecenin karanlığında yok olmak istiyordu. Büyük bir yudum daha içip gözünü çimenliğe dikti. Taşlı yol boyunca direklerle asılmış kâğıt fenerler etrafa cılız bir ışık yayıyordu.

Üçüncü şarap kadehine göz attı ve kıkırdamamak için kendini tuttu. İçkiye karşı dayanıklı değildi, ama alkol damarlarındaki gürültüyü, içini yakan utancı ve tatmin edilmemiş arzularını hafifletmeye yardımcı oluyordu. Chase'le aptalca bir anlaşmazlık sonrası yaşadığı duygular ona hiç de yabancı değildi.

Chase onu öpmüştü.

Ve sonra acımasızca kalbini kırarak bunu unutmasını istemişti. Madison bunları önceden de yaşamıştı ve kalbi kırılmıştı.

Chase fikrinden bile bu kadar açıkça nefret ederken neden onu öpmüştü? Kim bilir? Yanıtı belki de Madison'ın mora çalan şarabının derinliklerindeydi.

Babasının gürültülü kahkahası Madison'ın yüzüne hafif bir tebessüm yayılmasına neden oldu, bankın üstünde yan dönüp baktı. Babası, ağabeyi ve Gamble kardeşlerden ikisiyle ayakta duruyordu. Chase büyük olasılıkla ondan saklanmak için başka bir yerdeydi.

Chase onu öptükten sonra hiç karşılaşmamışlardı. Madison onu öpenin Chase olduğunu sürekli kendine hatırlatma ihtiyacı duyuyordu. Chase'in ona çocuk gibi davrandığını, valizleri şimdiye kadar gördüğü en şatafatlı odaya koyarken kendisinin banyoya gizlendiğini hatırlıyordu. Gurur duyduğu anlar değildi bunlar.

Madison olanlara bir anlam veremiyordu ve bu hiç de adil değildi. Ağabeyinin düğünü sırasında uğraşmak istediği son şeydi bu. Şimdi kutlama ve gülme zamanıydı, utanç kemerine bir delik daha ekleme zamanı değil.

Ama işte buradaydı ve karanlıkta yüzünün hâlâ kırmızı olduğunu kimsenin göremediğine şükreliyordu. Daha da kötüsü, bu geceki öpüşme onu alıp asla hatırlamak istemediği ama unutmak da istemediği bir geceye geri götürmüştü. Şimdi o gecenin sürekli gözünün önünde canlanmasına engel olamıyordu.

Üniversitenin üçüncü yılındaydı ve her zamanki gibi iki erkek arkadaş arası bir dönemdeydi. Çocukluk aşkına hâlâ deliler gibi tutkundu ve üniversitedeki yarı zamanlı işi sayesinde satın alabildiği küçük, siyah, seksi bir elbise giymişti.

Chase'in kulübü Komodo'nun açılış gecesi her şeyi değiştirmişti. Aradan yıllar geçmişti ama dün gibi hatırlıyordu. İçkiler. Dans. Herkes oradaydı; ağabeyi, Lissa, Chase'in ağabeyleri, kendi arkadaşları. Açılış mükemmel geçmişti ve Madison bundan çok gurur duyuyordu. Birçok kişi Chase'e güvenmemişti ama onun asla kuşkusu olmamıştı.

Kapanış saati geçmişti. Madison, kendini Chase'in çatı katı ofisinde şehir manzarasını seyrederken bulduğunda, ağabeyi ve arkadaşları evlerine gitmişlerdi bile. Chase'in

dimdik omurgası, ustaca dikilmiş takım elbisesinin geniş omuzlarını saran kesimi, Madison'ın nefesini kesmişti. Orada ona saatler gibi gelen ama ancak birkaç saniye süren bir zaman boyunca kalmıştı ve sonra Chase ona dönüp gülümsemişti... Yalnızca onun için gülümsemişti.

Madison ofisine girmeye cesaret etmiş, ona kulübün başarısıyla ilgili övgüler yağdırmış, Bethesda ile Baltimore'da açacağı kulüpler hakkında planlarını dinlemişti. Chase bu bilgileri onunla paylaştığı için kendisini özel hissetmişti. Ona ait gibiydi ve bu Madison'ı heyecanlandırmıştı.

İkisi de içmişlerdi ama sarhoş değillerdi. Alkol herkesin bildiği gibi bir miktar cesaret verse de daha sonra yaşananların tek suçlusu değildi.

Madison yalnızca sarılıp veda etmek için ona yaklaşmıştı ama Chase'in kolları onu sarıp Madison da başını geri atınca inanılmaz ve çılgınca bir şey olmuştu.

Chase onu öyle özenle, yumuşak ve tatlı bir şekilde öpmüştü ki Madison tüm rüyalarının gerçekleştiğini düşünmüştü. Kendini bir anda ofisteki yumuşak deri koltuklardan birine oturan Chase'in kucağında bulmuş ve öpüşmeye başlamışlardı. Sonra öpüşmeler şehvetli, istekli ve erotik bir hal almış, umut verici olmaya başlamıştı. Chase'in hızlı ve becerikli parmakları Madison'ın elbisesinin fermuarını aşağı indirmiş, Madison'ın bedenini onun ateşli bakışlarının karşısına serilmişti. Chase'in elleri her yerdeydi; Madison'ın memelerinin üstünde geziyor, elbisesinin altına giriyor ve onun tuhaf bir yönünü ilk kez keşfediyordu: Madison külot giymekten nefret ederdi. Chase o anda çılgına dönmüş, Madison'ı sırtüstü yatırmış, bedeni ve dili hareket ederken parmaklarıyla onun en gizli yerlerine dokunmuştu.

Madison onun ismini haykırdığında Chase birden sakinleşmiş ve kendini geri çekmeden önce bir an nefesinin düzene girmesini beklemiş ve bir orman kedisi gibi hızla odanın diğer ucuna gitmişti.

Madison'ın şaşkına dönecek zamanı bile kalmamıştı. Chase kendini kaybetmiş şekilde onu ofisinden çıkarmış ve ertesi gün arayarak sarhoşluktan kaynaklanan davranışı için özür dileyip bir daha tekrarlanmayacağını söylemişti.

Ve tekrarlanmamıştı da... Birkaç saat öncesine kadar.

En azından bu sefer Chase alkolü suçlayamazdı. Bahanesi yoktu, Madison'ın kalbini kırmış ve milyonlarca işe yaramaz parçaya ayırmıştı. Ne yazık ki Madison, Chase'in apaçık ortada olan pişmanlığından sonra tam olarak kendine gelememişti. Chase en beklemediği anda Madison'ın canını acıtıp kalbinde bir yara açmıştı.

Belli ki Chase, Madison'ı onun kendisini bulduğu kadar çekici bulmuyordu. İkisi arasında elbette bir çekim vardı ama eşit olarak bölüştürülmemişti. Madison daha fazlasını istiyordu. Chase ise sadece tatmak istemiş ve daha fazlasına gerek olmadığına karar vermişti. Ya bugün olanlar? Belki de yalnızca canı sıkılmıştı. Belki de sadece Madison'ın hâlâ onu isteyip istemediğini görmeye çalışmış, görünce de tıpkı o gece yaptığı gibi onu başından atıp kurtulmuştu.

Madison derin bir nefes aldı. Yine de Chase kötü bir insan değildi; Madison bunun farkındaydı. Sadece ona uygun biri değildi.

Gözlerine dolan anlamsız gözyaşlarının akmaması için gözlerini kırptırdı. Özellikle o gece kulüpte olanlardan ve ondan özür diledikten sonra Chase şehirdeki her kadınla çıkmaya başlamıştı. Ve onun için ağlamak, Madison'ın

üniversite yıllarında her geceki alışkanlığı haline gelmişti. O kadar çok kız vardı ki Madison adlarını bile aklında tutmaya çabalamıyordu. Hepsinin birbirine benziyordu: İnanılmayacak kadar uzun boylu, uzun bacaklı, sarışın ve iri göğüslüydüler.

Madison'ın tam tersiydiler.

Madison şarabından bir yudum daha höpürdetti. Hak ettiği cezayı bulduğunu düşünüyordu. Chase asla Madison'a uygun biri olmamıştı ve olmayacaktı da. Öpüşmeleri sadece bir rastlantı, bir anlık akıl yitimiydi.

"Madison?" Lissa'nın yumuşak sesi düşüncelerini böldü.

Madison başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi. "Merhaba."

"Bu akşam çok sessizsin." Beyaz, kolsuz elbisesi içinde parıldayan gelin adayı Madison'ın yanına oturdu. "Araban için mi endişeleniyorsun? Mitch çekicinin birkaç saat önce getireceğini söylemişti."

"Yo, hayır, arabayla ilgili sorun yok. Babam yarın benim için bir lastik satın alacak. Ben... ben sadece şu anın tadını çıkarıyorum." Madison'ın bakışı konuklara takıldı. "Burası gerçekten çok güzel."

"Öyle değil mi?" dedi Lissa iç çekerek. "İki yaz önce, sı-
cak hava balonu festivallerinden biri için Chase'le birlikte gelmiştik. Havadan görüntüsüne ikimiz de âşık olduk."

"Nedenini anlayabiliyorum." Aslında Madison'ın gelecek sene bu zamanlar karnında bir bebekle evlenme olasılığı balona binme olasılığından daha yüksekti. "Çok heyecanlı olmalısın."

"Heyecanlıyım!" Gülümsemesi tüm yüzünü kapladı ve elinde şarap kadehini tutan Madison ona karşılık vermekten kendini alamadı. Lissa'nın gülümsemesi daima

bulaşıcıydı. “Ağabeyin mükemmel bir erkek. Kendimi hem çok şanslı hem de çok mutlu hissediyorum.”

“Onun da aynı şekilde düşündüğüne eminim.”

Lissa’nın gözleri buğulandı. “Evet, sanırım. Harika, öyle değil mi?”

Madison’ın boğazında birdenbire bir yumru oluştu ve onu kalan şarabıyla temizledi. “Evet.”

Lissa’nın bakışları Madison’a kaydı. “Bu akşam çok hoş görünüyorsun.”

“Gerçekten mi?” Boyu tam kalçalarının altında biten, kolsuz, mavi tül elbisesine baktı. Koyu bir kobalt mavisiydi ve üzerinde hiç deseni yoktu. Başını salladı. “Teşekkür ederim.”

Babasının bulunduğu yerden bir erkek sesi uğultusu yükseldi. Madison başını çevirdi ve nefesi kesilir gibi oldu. Chase gelmişti.

Madison boş şarap kadehine göz attı ve sessizce mırıldandı.

Lissa dirseğiyle onu dürttü. “İlginç biri, öyle değil mi?”

Madison bir kaşını kaldırdı ve “Çok ilginç,” dedi.

Bu sözü olumlu yorumlayan Lissa konuşmaya devam etti. “Mitch, Gamble kardeşlerin arasında en çok onunla yakın olduğunuzu anlattı. Üçünün de hâlâ bekâr olduğuna inanamıyorum. Hepsi de çok başarılı ve yakışıklı.” Gülmemesi muzipleşti. “Annen yıllar önce senin Chase’e âşık olduğunu söyledi.”

“Öyle mi söyledi?” Madison az önce elinde içki dolu bir tepsiyle gördüğü garsonu umutsuz gözlerle aramaya başladı.

Lissa başıyla onayladı. “Arabanın bozulduğunu duyar duymaz, seni kurtarmaya koştu.” Lissa kıkırdayınca Ma-

dison bir şeye yumruk atmak istedi. “Daha geleli beş dakika olmuştu. Çok tatlıydı.”

Madison daha önce de yaptığı gibi Chase’i böyle davranmaya iten nedeni sorgulamayı reddetti. Ve gözleriyle garsonun beyaz gömleğini aramayı sürdürdü. *Bingo!*

“Hiç düşündüğün oldu mu..?”

Madison önce içini ateş bastığını hissetti, sonra buz gibi oldu. “Neyi düşündüğüm oldu mu?”

“Yani, Chase’le ilişkinizin arkadaşlıktan öteye gitmesini? İkinizin çok uzun yıllardır arkadaş olduğunuzu biliyorum ama bazen en güçlü aşklar arkadaşlıktan doğar. Beni ve Mitch’i örnek al. Başlangıçta biz de arkadaştık.”

Ah, bu kadarı da fazlaydı. Madison deli bir kadın gibi garsona kolunu sallamaya başladı.

“Susadın mı?” diye sordu Lissa sırtarak.

“Çok.” Teşekkür edip gülümseyerek tepsiden hızla bir bardak kaptı, hatta konuşmanın tahmin ettiği yere yönelmesi ihtimaline karşılık iki bardak almayı düşündü.

Lissa gözlerini kırıştırdı. “Ve odada birlikte kaldığınıza göre başka seçenekleri düşünmek için bundan daha romantik bir yer ve zaman asla bulamazsınız.”

Nasıl bir muhabbetti bu? Garson uzaklaşmadan Madison bir bardak daha kaptı. Buna ihtiyacı olacaktı.

Dördüncü Bölüm

Chase ağabeyleri ve Mitch'in konuştuklarını dinle-
mekte zorlanıyordu. Düğün gecesi ve performans en-
dişesinden söz ediyorlardı. Karı koca olarak ilk gece hak-
kında ağabeyleri ne bilebilirlerdi ki? Ancak Mitch kadar
deneyimleri vardı.

Ortanca ağabeyi Chad sonunda ortaya çıkmıştı ve
Mitch'in babası eşini almaya gittiğinde anlamlı konuşma-
lar yapmaya başladı.

"Ufaklıkları tıraş ettin mi?" diye sordu Chad. Herkes
şarap içerken onun elinde bir kutu bira vardı.

"Efendim?" dedi Mitch gülerek.

"Ufaklıkları tıraş et." Chad sırttı. "Kadınlar pürüzsüz
olmasından hoşlanırlar."

Chad'in kadınların ne sevdiğini bildiğinden Chase'in
hiç kuşkusu yoktu. Şehirdeki herkes, Gamble kardeşlerin
arasından ilişkileri önemsemeyen kardeşin Chase oldu-
ğunu düşünürdü ama aslında Chad'di.

"Seninle hayalarım hakkında konuşmak istemiyo-
rum," dedi Mitch. "Ne şimdi ne de başka bir zaman."

Chase kıs kıs güldü. "Çok şükür."

“Konuşmazsan pişman olursun.” Chad garip bir ifadeyle sırıttı. “Bazı oyuncaklar da getirmeliydin. Böylece...”

Chase gerisini dinleyemedi. Chad’in Mitch’in balayı odasını uygunsuz şeylerle donattığını görse buna şaşır-mazdı.

Chase parmaklığa yaslanarak etrafındaki grubu inceledi. Mitch ve Lissa’nın anne babaları da dahil olmak üzere birçok kişi yatmaya gitmişti. Ama kendi kulüplerinde bulunacak tiplerden gençler hâlâ ayaktaydılar.

Canı sıkılmıştı. Her şeyin pürüzsüz gitmesini sağlamak-tan onu alıkoyduğu için günlerce işe gitmemekten nefret ediyordu. İşletmesindeki müdürler çok iyiydi ve rahatlıkla işlerin yolunda gitmesini sağlayabilirlerdi ama yoğun bir gece olmadığını bilmesine rağmen beş saniyede bir kulübe telefon açmamak için kendini zor tutuyordu.

O korkunç odada olanları düşünmemek için kendini zor tutuyordu. Kahretsin. Öyle davranmak nereden aklına gelmişti? Maddie’yi... yine öpmüştü. Mitch’e baktı, hadım edildiğini hisseder gibi oldu. Üstelik bunu hak etmiş olacaktı. Kötü şöhretli Chase’in kız kardeşine sarkıntılık yaptığını öğrenmek Mitch’in hoşuna gitmeyecekti. Aslında Mitch bu fikri asla kınamamış, hatta birkaç kez Chase ve Maddie’nin bir araya gelmelerini önermişti ama bu asla gerçekleşemezdi. Chase’in kadınlarla geçmişini ve babasıyla paylaştığı genleri düşünerek onları desteklemeyebilirdi. Mitch’in önerileri Chase için yeşil ışık anlamına gelmemeliydi.

Kollarını kavuşturarak çevresinde içki içen ve gülen yüzlere baktı.

Maddie işte orada, bankların bulunduğu yerdeydi. Etrafında duran boş bardaklara bakılırsa dördüncü şarap

kadehini içiyor olmalıydı ve hâlâ hatırladığı gibiyse, uzun ama ilginç bir gece olacaktı.

Maddie.

Küçük, tuhaf Maddie...

Bugün onu öptüğünde... Chase ondan daha duyarlı bir kadına rastlamamıştı. Ona karşılık veriş... kadınsı nefes alıp verişleriyle onu neredeyse mahvetmişti ve kendine gelmesini sağlayan da bu olmuştu ama Maddie inanılmaz ateşliydi.

Hâlâ korkunç seksiydi.

Chase homurdanmamak için kendini zorlayarak toparlanmaya çalıştı. Bu öğleden sonra olanlar da tıpkı o gece, kendi kulübünde olanlar gibi hataydı. Zevk aldığı bir hata... ama asla tekrarlanamazdı. O en iyi arkadaşının kız kardeşiydi...

Şu an bir bankın üzerinde durmuş, ince ve uzun parmaklarıyla yarısı dolu bir şarap kadehini tutmuş, içerden gelen hafif müziğin ritmiyle kalçalarını sallıyordu.

Kahretsin.

Mitch'in iş arkadaşlarından biri Madison'in yanında durmuş, kahrolası bir piyango kazanmış gibi sırtıp duruyordu. Madison kollarını kaldırıp müziğin ritmiyle bedeninin şehvetli kıvrımlarını hareket ettirirken, genç adam bu gece onu yatağa atma şansının epey yüksek olduğunu düşünüyordu.

Chase hiç düşünmeden parmaklığın yanından ayrılıp onlara doğru bir adım attı. Madison'in yanına gidip onu kahrolası banktan aşağı çekmesine saniyeler kala kendine gelip durdu. Ne yaptığını zannediordu? Madison onu ilgilendirmiyordu.

Ama laf anlatamadığı bir yanı ilgilendirmesini istiyordu.

Chase geri dönüp parmaklığa yaslandı ve dişlerini öyle bir sıktı ki çenesi ağrımaya başladı. Madison'ı kandırmak için onunla konuşup duran şu iğrenç herif kimdi? Bobby mi? Robby mi? Öyle salak bir ismi olmalıydı.

Her kimse, ellerini uzatıp Madison'ın kalçalarını tuttu ve onu banktan aşağı indirdi. Maddie'nin yumuşak kahkahası çevreye yayıldı ve Chase bedenindeki her kasın gerildiğini hissetti.

“Seni rahatsız eden nedir oğlum?” diye sordu Chandler.

Önündeki görüntüden gözlerini ayıramayan Chase onu duymamış gibi davrandı.

En büyük ağabeyi onun bakışlarını izledi ve güldü. “Küçük Maddie orada ne işler çeviriyor?”

“Bela peşinde işte,” dedi Chase mırıldanarak.

Chandler güldü. “Yalnızca eğleniyor. Bir erkekle dans etmesinde hiçbir sakınca yok.”

Chase aynı fikirde değildi.

“O artık bir çocuk değil,” diye devam etti Chandler. Sanki Chase'in bunu algılamak için yardıma ihtiyacı varmış gibi.

Chase öfkelenmeye başladığını fark etti. “Adamı tanımıyor bile.”

“Ne olmuş yani?” Sonra anlar gibi oldu. “İnanmıyorum... yoksa aklımdan geçen şey doğru mu?”

Chase başını hızla ağabeyine çevirdi. Yüzündeki tehlikeli ifade herhangi bir erkeğin dizlerinin bağının çözülmesine neden olurdu ama bu ağabeyi için geçerli değildi. Chandler'ı hiçbir şey korkutamazdı. “Ne?”

“Anlamamış gibi davranma sakın.” Chandler başını salladı ve sonra da güldü. “Maddie'ye abayı yakmışsın.”

Chase kaşlarını çattı. “Anlamsız şeyler söylüyorsun.”

“Saçma.” Chandler parmaklığa yaslandı ve omzunun üstünden etrafa göz attı. “Mitch canına okuyacak bence.”

İyi ki söyledin, sanki ben bilmiyordum. Chase’in bakışları yeniden Maddie’ye takıldı. Adamla arasında hâlâ küçük bir mesafe vardı ama Maddie ona gülümsüyordu. Masum ama aynı zamanda inanılmaz seksi bir gülümseme idi. Chase’in midesi kasıldı.

Chandler omzunu tuttu. “Ama seni bir güzel benzettikten sonra büyük olasılıkla teşekkür edecektir.”

Şüpheli. “Ne için?”

Ağabeyi, Chase aptalın tekiymiş gibi dik dik baktı. “Maddie daha beter birini bulabilir.”

“Vay be. Teşekkürler.” Dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi.

“Ne demek istediğimi biliyorsun. İkinizin birlikte olması fikrinin bir kez üstesinden geldikten sonra çok mutlu olacaktır. Seni tanıyor. Sana güveniyor.”

Evet, zaten sorun da buydu. Mitch, Chase’e güveniyordu. Maddie’yle bir işlere girmek Mitch’in yüzüne tükürmek gibi olurdu çünkü Chase her şeyin kötü gideceğinden kuşku duymuyordu. “Bu asla gerçekleşmeyecek,” dedi sonunda.

Bakışları üzüm bağlarında sabitlenen Chandler uzun süre sessiz kaldı. “Bana nedenini söylemek ister misin?”

“Gerekıyor mu?”

Bir duraksama daha oldu, sonra Chandler konuştu. “Hiç anlamıyorum. Maddie seni hep sevdi... Bana öyle bakma. Bunu herkes biliyor.” Ağabeyi güldü. “Siz ikiniz birlikte mutlu olursunuz... O sana çok uygun biri.”

Bu konuda düşünmeyi bile reddediyordu.

“Ve sen de ona çok uygunsun,” diye ekledi ağabeyi sakin bir şekilde.

Chase eliyle saçını düzeltti. “Neden bunu konuşuyoruz? Başını şu herifle belaya sokmadan ağabeyinin onu alıp odasına götürmesi gerek.”

Chandler kendi kendine güldü. “Bana öyle geliyor ki Mitch nişanlısını ağaçların arasına götürüyor.”

Elbette onu suçlayamazdı. Chase derin bir nefes aldı ve kulübeye dönmeyi... ya da gece arabada uyumayı düşündü. Geç olmuştu ve burada durup onu izlemek...

Maddie’nin kahkahası havada rüzgâr çanları gibi çınladı. Şarap bardağı çoktan unutulmuştu. Adam kollarını onun beline dolamış, kendine doğru çekiyordu.

Bu kadarı yeterliydi.

Chase düşünmeyi bıraktı. Parmaklığın yanından uzaklaşırken ağabeyinin alaycı bir ifadeyle geri gelmesini söylediğini ancak fark etti. Sundurma boyunca sinsice yürüyüp adamın arkasına ulaştığında ağabeyinin uzaktan gelen kahkahasını umursamadı.

Bir an için ikisi de Chase’in varlığını fark etmediler ama sonra Maddie adamın omzunun üstünden önemsiz bir şeye bakar gibi gözlerini çevirdi. Adam kaskatı kesilerek arkaya döndü. Chase’in yüzündeki bakış şapşal herfin dilinin tutulmasına yetti. *Güzel.*

“Maddie,” dedi Chase şaşılacak kadar sakin bir sesle. “Geri dönme vakti geldi.”

Maddie kızaran yanaklarıyla gözlerini dikip ona baktı. “Neden?”

Chase’in yüzündeki ifadeden açıklamasına gerek olmadığı anlaşıyordu ama Maddie net olarak algılayamıyordu. “Gerçekten yatağa gidip uyuma zamanının geldiğini düşünüyorum.”

Maddie suratını astı ve sonra dönüp bardağını aradı.

“Henüz erken. Geri dönmek istemiyorum. Bobby, bardağımı nereye koyduğumu gördün mü? Buralarda bir yerde olduğuna eminim.”

Karşı çıkması ahmak herife cesaret vermiş olmalıydı ki Maddie’yle Chase’in arasına dikildi. “Bu gece güvenli bir şekilde odasına gitmesini sağlayacağım.”

“Hayır, böyle bir şey olmayacak.”

Maddie kaybettiği bardağını bulmak için gözleriyle etrafını araştırırken rezil Bobby yerinden hareket etmiyordu. “Keyfi yerinde dostum.”

“O seni ilgilendirmez.” Chase adamı sıyrarak geçti ve onu bozulan gece planlarıyla baş başa bıraktı. Yaşadığı ve nefes aldığı sürece asla bunun gibi bir adamın Maddie’ye tek gecelik ilişkiler yaşayan bir kadın gibi davranmasına izin vermeyecekti.

Chase yavaşça parmaklarını Maddie’nin koluna doladı ve buz kovanının içinde duran şarap şişesinden uzaklaştırdı. “Hadi gel, odamıza gidelim.”

Bobby’ye sert bir bakış attı ve adamın kollarını teslim olur gibi kaldırıp geri çekilerek kaşlarını çattığını görünce rahatladı. *Evet, oyun bitti aşağılık herif.*

Maddie önce karşı çıkmaya çalıştı ama sonra iki yana sallanıp kıkırdayarak eliyle ağzını kapattı. “Biraz çakırkeyif olabilirim. Çok değil ama yolumu bulabileceğimi düşünüyorum.”

Chase kaşlarını çattı.

Kalın kirpiklerinin ardından ona bakan Maddie yeniden kıkırdadı. “Ekşi bir şey emmiş gibi görünüyorsun. Senin neyin var? Yalnızca dans ediyorduk ve...”

“Ve ne?” dedi Chase alçak sesle homurdanarak.

Burnunu çekti. “Yani, ben... şey... bilmiyorum.”

Chase gözlerini devirdi. "Hadi gel, seni yatırayım."

"Ah, neler söylüyorsun? Beni yatağa atacaksın ha! Ne ayıp," dedi Madison kıkırdayarak ve Chase'in elinden kurtulmak için kıpırdandı. "İnsanlar ne düşünecekler? Çelişki var Chase."

"Maddie..."

Madison bir hışımla ileri fırladı ve Chase içini çekerek arkasından onu izledi. Şaraptan uzaklaşıp patika yola giden merdivene yönelmesinin iyi bir şey olduğunu düşündü.

Chandler'ın yanından geçerken bilgiç bir yorum yapmasına fırsat vermeden ona bir bakış attı. Dilinin ucuna kadar gelmişti. Chandler'ın beceremediği bir şey varsa, o da ilişki kurmaktı. Elbette sık sık flört ediyordu ama en büyük ağabeyinin uslanması için bir mucize gerekiyordu.

"İyi geceler," diye seslendi Chandler gülerek.

Chase orta parmağını göstererek ona küfretti.

Maddie henüz bir basamak inmişti ki Chase kolunu onun ince beline doladı. Maddie ona yaslandı ve Chase'in düşüp boynunu kırmadan basamakları inmesine yardım etti.

Maddie'yi odaya geri getirmek sabır gerektiren, gereksiz bir eğlenceydi. Birkaç kez Chase'ten kendini kurtarıp amaçsız gezinmeye başladı. Chase onun nereye gittiğini bildiğinden kuşkuluydu. Kulübeye giden yolun yarısında Madison yürümekten vazgeçti. Yanlarındaki odanın yakınında, ay ışığının zayıf parıltısının aydınlattığı yolun ortasında yere oturdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Chase.

"Dinleniyorum."

Chase başını sallayarak ona arkasından yaklaştı. "Yorulacak kadar çok yürümedin."

“Bana uzun zamandır yürüyormuşuz gibi geldi.” Sırtını Chase’in dizlerine yasladı ve sırttı. “Ben de şu sarhoş kızlardan biriyim. Hani şu yolun ortasına oturanlardan. Tanrım... üniversite yıllarına geri dönmüş gibiyim!”

Chase yüzünü buruşturdu. “Üniversitedeyken yolun ortasına çok mu oturdun?”

“Anımsayamadığım kadar çok kez,” diye yanıtladı Maddie kıkırdayarak.

“Ben bunu hatırlamıyorum.”

Madison bir elini kaldırıp parmağıyla Chase’i işaret etti ama eli titrediği için sonunda kendi yüzüne çarptı.

Chase kaşlarını çatıp onun küçük elini tuttu ve yüzünden uzaklaştırdı. “Yazık sana.”

Maddie neredeyse kendi dişine yumruk attığının farkında değil gibiydi. “Sen hep yakınımda değildin.”

Chase hafifçe gülümseyerek eğildi ve ellerini Madison’ın kollarının altına sokup onu yerden kaldırdı. “Seni taşımam mı gerekecek? Öyleyse bugünkü saldırgan beyaz atlı prens tavrımı sürdürmüş olacağım.”

“Sen bir prens değilsin.” Öne doğru sendeledi, sonra toparlandı ve Chase’in midesine sert darbelerle vurdu. “Ama prens gibisin. İyi bir kalbin var Chase Gamble.”

Lanet olsun. Çakırkeyif halinin ötesine geçmişti. “Tamam. Sanırım seni taşımam gerekecek.”

Madison kızdı. “Teşekkür ederim, yürüyebilirim. Yalnızca yorgundum.”

“Yorgun olmadığını düşündüm.”

“Değilim,” dedi Madison karşılık vererek.

Chase gözlerini dikip ona baktı.

“İnanılmaz bir başbelasıydın.” Madison yalpalayarak yürümeye başladı, sonra durup zarif ve uzun boynunun

üstündeki başını geri attı. Saçları, açık olduğunda ve başıyla bu hareketi yaptığında kalçasına kadar geliyordu. “Ay bu gece ne kadar da büyük.”

Chase’in pantolonunun içinde de büyümekte olan bir şey vardı. Bu yüzden kendini berbat hissediyordu. Ama elinde değildi. Chase bir erkekti ve yasak bölge olsa da olmasa da Maddie de Maddie’ydi işte.

Maddie omzunun üstünden bakarak gülümsedi. “Ağabeyim adına gerçekten çok mutluyum,” dedi ne söylediğinin farkında olmadan. “Bebekleri olacak ve ben de teyze olacağım. Onları Smithsonian’a götürebilirim, tarih öğretirim... İşte öyle şeyler.”

“Henüz doğmamış çocukları ineğe çevirmeyi planlıyorsun yani.”

Madison parmağını kaldırıp Chase’in yüzüne yaklaştı-
rınca bir anda onu yalama isteği duydu. “İnek öğrenciler iyidir. Sen değilsin ama.”

Chase gülerek onun elini tutup yavaşça indirdi ve patika yola doğru çekti. “Onlara neler öğreteceksin?”

“İşte... İç Savaş’ı, savaş bölgelerimize özen göstermenin önemini, tarihi korumayı... ve gönüllü olarak çalışmayı öğreteceğim.”

“Öyle mi?” Neredeyse kapıya varmışlardı. Birkaç adım kalmıştı.

Madison elini çekti ve Chase’i hafifçe itti. “Evet, onlara öğreteceğim. İşimde iyiyim.”

“Hiç kuşku yok.” Bu doğrudu. Üniversitede hep onur listesinde olduğu ve kariyerindeki başarıları için Maddie’yle ne kadar gurur duyduğunu ona söylemeye gerek duymamıştı.

Belki de söylemeliydi.

Bu düşünceyle kafası karışmış bir halde onun arkasından kapıya yürüdü. İçeri girer girmez Madison doğruca yatağa gidip bir ucuna oturuverdi.

Chase bir köşede duran küçük fuşya lambayı yaktı, sonra duvardaki ışığı söndürdü. Az ışık daha iyi olurdu.

“Peki, nasıl yapacağız?” Madison önce yatağa, sonra Chase’e baktı. “Gerçekten bir arkadaşta yatıya kalmak gibi mi olsun?”

Chase onunla yatakta yan yana yattığını düşününce cinsel organının sertleştiğini hissetti. “Ben kanepede yatarım.”

Madison gözlerini dikip ona baktı ama bir şey söylemedi. Kendini biraz geri çekme ihtiyacı hisseden Chase valizine yaklaştı ve içinden rahat bir pantolonla bir tişört çekip çıkardı. “Banyoda üstümü değiştireyim.”

“Neden?”

Bunu gerçekten ona açıklamak zorunda mıydı? Madison’ın kocaman açılan gözlerine bakılırsa yanıt evetti. “Ben banyodayken sen de üstünü değiştirirsin Mad-die.”

Madison dudaklarını ısırды. “Bir bardak... ya da dört bardak... ya da çok daha fazla içmiş olabilirim ama sarhoş *ya da* aptal değilim.”

Chase sarhoşluğuyla ilgili söyledikleri hakkında kuşku duyuyordu. Ona son bir anlamlı bakış atarak banyoya gitti ve kapıyı kapatıp hızla üstünü değiştirdi. O anda lavabonun yanında duran küçük çantada Madison’ın kişisel eşyalarını gördü.

Diş fırçası, saç fırçası, birkaç makyaj malzemesi. Küçük şeylerdi ama hepsi ona aitti. Elini uzattı ve parmaklarını fırçanın sapında gezdirdi. Kendi dairesinde

Madison'ın malzemelerinin lavabonun etrafına dağılmış, yersiz ve tuhaf görüntüsü gözünün önünde canlandı. Göğsüne tanıdık ve keskin bir ağrı saplandı.

Hay aksi, yoksa ilaç gibi bir şey mi alması gerekiyordu? Güzel bir hayaldi ama yalnızca bir hayaldi.

Yeteri kadar zaman geçtikten sonra banyodan çıktı. Maddie hâlâ yatağın üstünde, bıraktığı yerde oturuyor ve gözlerini dikmiş ayı postuna bakıyordu.

Chase iç geçirdi. "Ne yapıyorsun Maddie?"

"Bu halı gerçekten çok korkunç, sen de öyle düşünmüyor musun?"

Chase odanın ortasına doğru yürüyüp kollarını göğsünde bağladı. "Kendi evime koyacağım türden bir şey değil."

Madison yüzünü buruşturdu. "Kabusumda bu canlanacak ve uyurken ayağımı ısırarak. Pedikürüm mahvolacak."

Chase kızın ayaklarına baktı. Keşke onları ısırabilseydi. "Maddie yatağa girmek için üstünü değiştirmelisin."

Madison ayağa kalkıp elbisesinin kenarını çekiştirdi. Chase bugün onu gördüğünde, mavinin bu tonunun üstünde mükemmel durduğunu düşünmüştü.

Maddie iç çekti. "Çıplak uyurum ben, o yüzden yanımda bir şey getirmedi. Sorun olacağını düşünmemiştim..."

Ah, Tanrı aşkına.

Madison'ın çarşafın altında kayan saten gibi pürüzsüz, pırıl pırıl teninin görüntüsü Chase'in aklını başından aldı. Gece boyunca tüm bedeni yay gibi gergindi ama şimdi erkekliğinin zonkladığını hissediyordu. İlkel bir şekilde ona karşı özlem duyuyordu. Ona yapabileceği şeyleri düşünüyordu.

Ve tam da bu nedenle hiçbir şey yapmayacaktı. Maddie'ye bunu yapamazdı. O mükemmel bir kızdı.

Başını diğer tarafa çevirerek çaresizce bir karar vermeye çalıştı. "Senin için yeterince uzun tişörtlerim var." Valizine doğru yürüdü ama kasıklarının arasındaki kabarıklik arzuladığı şeyden başka bir noktaya odaklanmasını zorlaştırıyordu. Madison'ın güzel kalçalarını iyice açıp tekrar tekrar onun derinliğine dalmak istiyordu. *Böyle bir şey olmayacak, hemen sakinleş.* Çantadan koyu renkli bir tişört alıp döndü.

Maddie arkasında duruyordu. "Özür dilerim."

"Ne için? Çakırkeyif olduğun için mi?" Chase elindeki tişörtü açtı. "Kollarını yukarı kaldır."

Madison, Chase'in sözünü dinleyerek kollarını havaya kaldırdı. "Tüm olanlar için özür dilerim." Pamuklu tişört başından aşağı inerken sesi bir an için boğuklaştı ve Chase gülmekten kendini alamadı. "Bundan nefret ediyor olmalısın," dedi başı tişörtten geçince.

"Neden nefret ediyor olmalıyım?" Chase tişörtü hızla aşağı çekti. Neyse ki uzundu. Ellerini tişörtün altına sokup el yordamıyla elbisenin fermuarını aradı. Kolları Maddie'nin göğüslerinin kabarıklığını sıyırdı ve fark etmeden bir adım daha yaklaştı.

"Benimle burada sıkışıp kalmaktan," dedi Maddie ve Chase'in ifadesini görmek için başını geri attı.

Chase kaşlarını çattı. "Seninle burada sıkışıp kalmadım Maddie."

Madison hiçbir şey söylemedi.

Chase'in parmakları fermuarı buldu. Elbise Chase'in ellerine dolanıp yavaşça yere, Maddie'nin ayaklarına düştü. Chase'in elleri artık kızın çıplak sırtındaydı. Anımsa-

dığı gibi teni saten gibi yumuşaktı.

Chase ellerini hemen kaldırıp uzaklaşmak istiyordu ama Maddie sallanarak ona yaklaştı ve küçük avuçlarını Chase'in beline yerleştirdi. Kasıkları neredeyse onunkine dokunuyordu.

"Seni özledim," dedi mırıldanarak.

Chase göğsünde bir kasılma hissetti. "Beni nasıl özleyebilirsin ki bebeğim? Birbirimizi her gün görüyoruz."

"Biliyorum." Madison hafifçe iç çekti. "Ama aynı şey değil. Biz aynı değiliz. Ve ben seni özlüyorum."

Gerçekten de doğru değil miydi bu? Kulüpteki o geceden sonra her şey değişmişti. Ve Chase şu anda, aralarına mesafe koyması gerektiğini bildiği halde, onu kollarına almak istiyordu. Onu kaç kez böyle tutmuştu? Son yıllarda hiç, ama daha gençken birçok kez.

Genellikle göz ardı ettiği, içindeki garip ve boş noktada bir sıcaklık hissetti. Çocukken, Chase ve ağabeyleri, annelerinin yıkılmış evlilik hayalleri ve babalarının yokluğu ile sarmalanmış evlerinin soğukluğuna dayanamazlardı. Mitch, Maddie ve onların ailesiyle zaman geçirmek yalnızlıklarını hafifletirdi.

Özellikle Maddie'yle. Chase'in kalbine girmeyi bilen kendine özgü bir yöntemi vardı. Gerçek anlamda iletişim kurmadıkları dönemlerde bile, Chase'in kafasının bir köşesinde, aklından hiç çıkmayan bir hayalet gibi var olmuştu.

Gözlerini kapayıp çenesini Maddie'nin başının üstüne yerleştirdi. "Ben... ben de seni özlüyorum."

Madison başını kaldırıp uykulu bir şekilde gülümseyerek, gözlerinde öyle büyük bir güvenle Chase'e baktı ki, orada ve o anda her istediğini yapmasına izin vereceği

belli oluyordu. Chase'in bedeni bunun için çılgık atıyor, gerçekten istiyordu.

Chase sahip olduğunu düşündüğünden daha büyük bir iradeyle onu kalp şeklindeki yatağa yönlendirdi ve örtüsünü açıp yavaşça oturmasına yardım etti. Maddie şaşırıcı bir şekilde karşı çıkmadı, onunla tartışmadı ve seksi bacaklarını battaniyenin altına sokup yattı.

"Sen nerede uyuyacaksın?" diye sordu gözkapakları kapanırken.

Chase onun yanında durup manzaranın tadını çıkarıyordu. Madison'ın burnunda ve yanaklarında tam olarak kaç tane çil bulunduğunu biliyordu. Tam on iki tane. Dolgun alt dudagının altındaki küçük, beyaz lekenin yedi yaşındayken geçirdiği bir bisiklet kazasında oluştuğunu biliyordu. Bu dudakların onun ruh halini yansıtabileceğini de biliyordu.

Omzunun üstünden geri dönüp baktı. Kanepe uzun ve dardı, bir tahta yığınının üstünde uyumaktan farksız olacaktı.

"Chase?" dedi Maddie fısıldayarak.

Chase gülümsemeye çalışarak kızın yüzüne düşen bir tutam saçı geri itti ve sonra bilinçsiz bir şekilde eliyle yanağını okşadı. Başını çeviren Maddie aralık dudaklarının arasından bir kez daha iç çekti. "Benim için kanepe var," dedi Chase.

"Burada bolca yer var." Madison yüzü Chase'e dönük şekilde kendi tarafına yuvarlandı. "Korkma, ısırمام."

Sorun şuydu ki Chase ısırmasını isteyebilirdi. "Orada daha rahat ederim."

Chase başka bir şey söyleyemedi Maddie uyuyakaldı ve bu çok iyi oldu çünkü yatağa gelmesini bir kez daha

önerse, ikinci kez reddedebileceğine emin değildi.

Chase dudaklarını onun yanağına yaklaştırıp bir öpücük kondurdu ve yanından uzaklaştı. Işığı kapatıp kanepeye gitti ve elinden geldiği kadar rahat edebilmek için gerindi. Göğsündeki ağrı yine geri dönmüştü ve bu kez sebebinin Maddie'nin kucaklayışları olmadığını biliyordu.

Sebebi hayatının onsuz geçmesiydi.

Beşinci Bölüm

Madison şaraptan kaynaklanan baş ağrısına karşı sihirli bir sonuç yaratmasını umarak yarım şişe Tylenol'u kafasına dikmiş, güneş gözlüğünün ardında yüzünü buruşturarak, annesiyle yan yana yürüyordu. Üzüm bağlarının çevresinde gezmek hoş bir fikir gibi gelmişti, beynindeki davul çalan psikopat olmasaydı ilginç bile olabilirdi.

Önceki gece gerçekten biraz fazla içmişti. Bankın üstünde dans etmiş olabilir miydi? Şaşırtıcı derecede mantıklı davranan Chase tarafından odaya götürülmek zorunda mı kalmıştı? Üzüm bağlarını daha yakından görmek üzere hayvan taşınan bir kamyonun arkasındaki oturma yerlerine yığıldıklarında, utanç ve düş kırıklığından ailesinin yanından ayrılmadı.

Bobby miydi? Robby mi? Her neyse... İyi ki diğer araçta binmişti. Onunla göz göze gelmektense kamyonunun zeminindeki samanların altına gizlenmeyi tercih ederdi.

Her virajı şakaklarında hissediyordu. Araç dar yolda sallanarak hareket ederken Madison çenesini kenetleyip oturduğu yeri sıkıca kavradı.

Annesinin geniş, hasır şapkasının siperi altında yüzünü buruşturdu. "Aksi bir halin var."

Yanıt vermesine fırsat kalmadan, Chad sırtarak araya girdi. "Dün akşam neredeyse yirmi bardak şarap içti."

"Madison," dedi annesi uyaran bir ses tonuyla ve kaşlarını çattı.

Madison gözlerini devirdi. "Yirmi bardak içmedim."

Babası biçimli sakalını düzelterek araya girdi. "Kaç tane içtin?"

"Bilmiyorum." Sessiz duran Chase'e göz attı. "Belki dört..."

Annesi zorlukla nefes alırken Lissa kıkırdadı ve Madison'ın ağabeyi sırtarak başını salladı. "Şarapçıya bak," dedi.

Madison suratını eksitti ve başını diğer tarafa çevirdi. Ufukta göz alabildiğine üzüm bağları uzanıyordu ve güneşin parlak ışığıyla mavi gökyüzünün altında tepeler göze çarpıyordu. Neyse ki konuşmanın konusu Madison'ın içki sersemliğinden düğün planlarına döndü. Bekârlık partileri geçen hafta yapılmış olduğundan, Cuma akşamı prova yapılacaktı. Katlanması gereken birçok düğün programı vardı ve kutlama partisine bir faydası dokunmasını isteyen Madison, akşam yemeğinden önce işe koyulmayı önerdi.

"Teşekkür ederim!" dedi Lissa bağırarak. Minnettar olduğu anlaşıyordu. "Sanırım yardıma ihtiyacın olacak. Çok sayıda program ve ayrıca küçük kartlıklar var. Neditmelerden bazılarının yardım etmek isteyeceklerini düşünüyorum."

Baş nedime olarak Madison'ın bunları yapması gerekiyordu ve aslında yapmak da istiyordu. Ayrıca diğer kız-

ların da çok katkısı olmuş, Madison yardıma her gerek duyduğunda devreye girmişlerdi. “Sorun değil. Ben yapabilirim. Bırakalım onları dinlensinler.”

Lissa ona acıdı ama bir şey söylemeden Mitch’e baktı.

Madison oturduğu yeri sıkıca kavrayan parmaklarını gevşetti ve kot eteğini düzeltti. Karşısında Chase oturuyordu. Yataktan kalktığı andan bu yana iki sözcükten fazla etmemiş olsa da, Madison onun bakışlarını üzerinde hissediyordu.

Dün gece... elbisesini değiştirmesi için Chase ona yardım etmek zorunda kalmıştı ve çıplak uyuduğunu itiraf etmişti. Utanç kemerine kesinlikle bir delik daha eklemişti. Madison içinden bir daha hiç şarap içmeyeceğine yemin ederek Chase’e hızlı bir bakış attı.

Tur rehberi büyük bir taş binanın önünde durduğunda ikisinin bakışları karşılaştı. Herkes aceleyle kamyonndan indi. Mitch’le Lissa en öndeydiler ve kollarını birbirlerinin beline dolamışlardı. Anne babası da birbirlerine sarılmışlardı. Chase’in daha önce söylediği gibi, bu geziyi bir balayı gibi görüyorlardı. Evlendikten sonra gerçek bir balayı yaşamadıkları için onları şimdi böyle mutlu ve romantik görmek Madison’ı sevindiriyordu.

“Al bunu,” dedi bir ses derinden.

Madison başını kaldırıp baktı ve Chase’in elinde bir şişe suyla yanında durduğunu görünce şaşırdı. Gülümsemeye çalışarak suyu aldı. “Teşekkür ederim.”

Chase omuz silkti. “Senden çok daha kötü durumda olan akşamdan kalmalar gördüm, su her zaman işe yarar.”

Madison şişenin kapağını açıp bir yudum su içerken *Chase bilir tabii*, diye düşündü. Sonuçta o tavanlarından alkollü içecek boşalan üç gece kulübü işletmenin yanı sıra

üniversitede de partilerin vazgeçilmez ismiydi. Ayrıca annesinin durumu da vardı... Chase ve ağabeyleri içki sonrası baş ağrısını tedavi etmeyi büyük olasılıkla çok erken yaşta öğrenmişlerdi. Chase'in gece kulübü işine girmesini Madison hep garip bulmuştu, ama anlaşılan armut dibine düşer misali, Chase babası gibi olmaya karar vermişti. Babasının onlarca barı ve gece kulübü vardı. Kardeşlerden birinin de aynı işi yapmasından daha doğal bir şey olamazdı.

Ama Chase... O gerçekten de babası gibi değildi. Onun kadar soğuk ve bencil değildi. Gamble'ların evine birkaç kez ziyarete gittiğini hatırlayan Madison ürperdi. İlkinde henüz bir çocuktuk, ikincisinde ise on yedi yaşındaydı. Her ikisinde de ev soğuk ve sterildi. Annesi, hayatı şarap şişeleri ve ilaç reçeteleri arasında geçen cansız bir kadındı. Çocuklarının babasını ölesiye sevmişti ama varlığı babalarının... umurunda bile değildi.

Gözlüğünün camlarının ardından Chase'i gözetleyen Madison bir kez daha üç kardeşin arasında babalarına benzeyenin o olduğunu fark etti ama kulüplere, kızlara ve onca başarıya karşın aslında en az onun gibi olan Chase'ti.

Sadece, onun gibi davranmaktan vazgeçemiyordu sanki.

Chase ona gülümseyince bakışlarını kaçırdı. Neden bu konuları düşünüyordu ki? Önemi yoktu ve dikkatini toplamazsa rehberin onları götürdüğü, tavandan zemine binlerce şarap şişesiyle dolu mahzene inen dar merdivenden yuvarlanıp düşebilirdi.

Ağabeyleri ve Mitch'le şakalaşan Chase'te bugün farklı bir şey vardı. Omuzlarına dün sabah olmayan bir gerilim yerleşmiş gibiydi. Madison nedenin o korkunç kanepe olmamasını diledi.

Şarap mahzeninin içindeki hava dışarıdan birkaç derece daha soğuktu ve Madison üşümek için kollarını ovuşturdu. Mahzenler çok da ilgisini çekmediğinden, şişelerin oluşturduğu labirentin içinde aylak aylak dolaşmaya başladı.

Kapalı yerde kalma fobisi olsaydı, bu kadar yer altında, sıkışık ve yüksek rafların arasında bulunmak sorun olabilirdi.

Şişelerde yazan isimleri okumaya çalışırken sandaletleri beton zeminde yankılanıyordu. Çoğunun ismini telaffuz edebilmesi olanaksızdı ve dürüst olması gerekirse bunlardan bir yudum bile içmeden mezara gideceğini düşünüyordu.

Parmakları soğuk şişelerin üzerinde gezinirken grubun sesi yavaş yavaş azalmaya başladı. Pek içki içen biri değildi. Dün sıradışı bir gece yaşamıştı.

Rafın kenarında durup omzunun üstünden geriye baktı ve birdenbire artık kimsenin sesini duyamadığını fark etti. Yüzünü buruşturarak onlardan ayrıldığını düşündüğü yere aynı yoldan geri döndü ama kimse yoktu.

“Lanet olsun,” dedi geveleyerek ve hızla bir koridora doğru ilerledi.

Bu gerçek olamazdı. Onu bırakıp gitmezlerdi. Elindeki su şişesini sıkıca tutarak hızla köşeyi döndü ve aniden sert bir gövdeye çarpıp dengesini kaybetti.

Sırtüstü düşmesine ramak kala Chase kolunu yakaladı. “Hey, iyi misin?”

Madison gözlerini kırptırarak başıyla onayladı. “Burada olduğunu bilmiyordum.” Kalbinin birdenbire hızlanan ritmini umursamamaya çalışarak bir adım geri gitti. Tepkisi gülünçtü. “Neden buradasın?”

Chase başını yana çevirdi. "Grup öğlen yemeğine gidiyor."

"Öyle mi?" O korkunç kamyonda olmadığı için midesinin mutlulukla guruldadığını duydu.

Chase hafifçe gülümsedi. "Bağda piknik yapılacağını duydum."

İnanılmaz romantik ve nefis bir fikirdi bu. "İyi, öyleyse acele edelim."

Chase yana çekilerek ona yol verdi. Sessizce onu izlerken Madison, Chase'in bir şeyler söylemesini umut etti. Herhangi bir şey. Ama bu arada kendisi de ne söyleyeceğini bilmiyordu. Aralarında oluşan bu garip durum can sıkıcıydı. Arkadaşların bu görünmez sınırı neden aşmalarını gerektiğinin kesin kanıtı. En azından sınırı aşıp sonuna kadar gitmeyi planlamıyorlarsa...

Girişe vardıklarında Chase soluk soluğa söylendi. "Herkes hangi cehenneme gitti?"

Boş koridorlara bakınca Madison midesinde korkunç bir kasılma hissetti. Chase'in yumuşak nefesinden ve kendi kalp atışlarından başka hiçbir ses duyamıyordu.

"Onlar...?" Gerçeği kabul edemeyen sesi cümleyi tamamlamamıştı.

"Hayır." Chase, Madison'ın yanından geçerek basamakları çıktı. Bir kez daha yüksek sesle küfredip kapıya vurunca Madison yüzünü buruşturdu.

Madison onu bir anda merdivenin tepesinde gördü. Ellerini beline koymuştu. "Lütfen düşündüğüm şeyi söyleme."

"İçerde kilitli kaldık." Chase'in sesinde olanlara inanmadığını gösteren bir ifade vardı.

"Şaka yapıyor olmalısın." Madison, Chase'in yanından geçip kolu zorladı ve kapıyı açmayı denedi. Hareket yok-

tu. Başını kapıya vurmak istedi ama baş ağrısı daha yeni geçmiş olduğundan bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdi. “Bizi bırakmışlar.”

Chase gözlerini kapatıp soğuk çimento duvara yaslandı. “Yanlarında olmadığımızı anlayacaklar. Geri gelecekler. Pek yakında. Fazla uzun sürmez.”

Madison da öyle olmasını ümit ediyordu. Üşümeye başlamıştı bile. Önce beş, sonra on dakika geçtikten sonra onları kurtarmaya kimsenin gelmeyeceğini anladı.

Basamağın üzerine oturdu ve soğuktan ürperen bacaklarını eliyle ovuşturmaya başladı. “Aslında kimsenin onlarla olmadığımızı fark etmemesine biraz kırlıldım.”

Chase gülerek bir üst basamağa oturdu ve öne eğilerek ellerini dizlerine doladı. Yüzü neredeyse Madison’la aynı seviyedeydi, kız artık konuşurken başını eğmek zorunda değildi. “Evet, insanın kendine güveni üstünde harikalar yaratıyor, öyle değil mi?”

“Bahse girerim yemeğin tadını çıkarıyorlardır. Küçük sandviçler yiyip gazlı içecekler içerken bir yandan da düşünüyorlardır: Hımm, grupta bir farklılık var gibi ama neyse, boş verin, biz yumurtamızı yiyelim!”

Chase’in derinden gelen kısık kahkahası Madison’ın içini ısıttı. “Bu bana bir şeyi anımsatıyor.”

Gözlüğünü çıkarıp üst basamakta duran su şişesinin yanına koyarken Chase’in bu cümleyle ne anlatmaya çalıştığını Madison ilk başta anlamadı. Ama çok geçmeden tahmin etti.

Bu kadarı da fazlaydı.

“Yedi yaşındaydın,” dedi Chase dalga geçtiğini belli eden bir sesle.

Madison utanarak başını eğdi. Madison’ı hayatta en

utandıran anılar konusu açılınca Chase bir seçici hafıza-ya sahipti.

“Mitch’le ben parka basketbol oynamaya gidiyorduk ve sen de gelmek istedin ama Mitch izin vermedi.” Chase’in kahkahası bir kez daha sessizliği bozdu. “Sen de intikam almaya karar verdin.”

“Başka bir konu hakkında konuşabilir miyiz?”

Chase, Madison’ı duymamış gibi davrandı. “Kendini ağaç evdeki bir sandığa gizleyerek ne yapmaya çalışıyordun Tanrı aşkına?”

Madison’ın yanakları ateş gibi yanıyordu. “Beni özleyip geri geleceğinizi ve sizinle oynamama izin vermediğiniz için kendinizi kötü hissedeceğinizi umuyordum. Evet, harika bir plan olmadığını biliyorum ama daha çocuktum.”

Chase başını sallayınca alnına bir tutam saç düştü. “Orada ölüp gidebilirdin.”

“Ama ölmedim.”

“Biz komşunun evine gittiğini düşünmüştük,” diye ekledi Chase kaşlarını çatarak. “Tanrım, o sandıkta saatlerce kalmış olmalısın.”

Kalmıştı. Sandığın yan tarafında paslanmış büyük bir delik vardı neyse ki. Ama kapağı kapattığında bir terslik olmuştu. Sandık üstüne kilitlenmişti. Cılız kollarıyla içerden mandala yetişememişti. Akşam olana kadar çaresiz bir şekilde o lanet olası sandığın içinde kalmış ve örümcekler üzerinde geziniyor gibi hissetmişti. Madison ona günler kadar uzun gelen bir süre boyunca ağladığını ve sonunda yalnız başına öleceğine kesin olarak ikna olup uyuyakaldığını hatırlıyordu.

“Baban sonunda komşuda olmadığını ve kimsenin seni görmediğini fark edince bizi bomba sığınaklarından biri-

ne kilitleyecek sandım.”

Madison babasının ne kadar öfkeli olabileceğini hayal edip güldü. Çocukken onlarla bu kadar çok takılabilmesinin nedeni kısmen de anne babasının Mitch ve Gamble kardeşlere sağduyulu davranmayı öğretmiş olmalarıydı. Madison onlarla oynamak istiyorsa oynamalı ve kuralları kendi belirlemeliydi.

Ne yazık ki şimdi öyle olmuyordu.

“Beni buldunuz,” dedi gözlerini kapatarak.

“Ben buldum.”

“Nasıl?” diye sordu Madison. Asla anlayamadığı tek şey buydu.

Chase uzunca bir süre sessiz kalınca Madison hatırlayamadığını düşündü. “Ailen, ben ve ağabeylerim her yeri aradık. Ağaç eve bakmışlardı ama, neden bilmiyorum, ben bir kez daha baktım. Zaman zaman üzerine oturduğumuz o lanet olası sandığı gördüm ve delikten içeri baktım. Kırmızı kazağını gördüğüm anda kalp krizi geçirecektim. Sana seslendim ama yanıt vermedin. Orada öldüğünü düşündüm. Kilidi açmak için o eski, sapı kırık çekici kullanmak zorunda kaldım.” Derin bir nefes aldı. “Beni çok korkutmuştun.”

Chase’in kendisini oradan çıkarıp eve taşıdığını anımsayınca dudaklarını ısırdı. “Özür dilerim. Amacım sizleri korkutmak değildi.”

“Biliyorum. Ne de olsa çocuktun.”

Bir sessizlik oldu ve sonra Madison, “Dün akşam için özür dilerim,” dedi.

Chase omuz silkti.

“Hayır. Gerçekten. Epey içkiliydim ve yanlışlıkla yüzüme vurduğumu hatırlar gibiyim.”

Chase gülerken gözlerinin kenarı kırıştı. “Evet, gerçekten de yüzüne vurdun.”

“Çok can sıkıcı,” diye mırıldandı Madison. “Neyse, bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm.”

“Üzülme. Eğlenceliydi.”

“Eğlenceli mi?”

Chase başıyla onayladı.

“Ay hakkında konuştun ve Lissa’yla Mitch’in çocuklarına birçok şey öğretmeye pek hevesliydin.”

Madison sırttı.

Chase derin bir nefes aldı ve sonra, “Demek çıplak uyuyorsun,” dedi.

Hay aksi...

“Her zaman mı?” Sesinde merak vardı.

Madison içini çekti. “Her zaman.”

“Güzel.”

Madison omzunun üstünden Chase’e göz atıp kaşlarını kaldırdı. Chase göz kırptı. Sonra başka bir şey söylemedi. Onu izleyen sessizlik boyunca söyleyecek bir şey aradı. “Kulüpler nasıl gidiyor?”

“İyi.” Chase kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu. “Virginia’da dördüncü kulübümü açmayı düşünüyorum.”

“Gerçekten mi? Müthiş. Çok işin olacak.”

“Bilmiyorum. Henüz kesin değil ama iyi bir fikir gibi gözüküyor. Babamın kulüpleri var ama onlar kendi hissedarlık sistemleriyle iyi gidiyor. Asla devreye girip yönetimin tüm hisselerini ele geçirmeyi düşünmedim. Kendi kulüpleri mi açmayı tercih ederim. Bana miras bırakılmamış bir şeye sahip olmak daha anlamlı...” Bakışları Madison’ın bacaklarını ovuşturmasına takılınca genç kız kızararak durdu.

Chase hafifçe öksürdü. “Mitch gönüllüler bölümü için

daha çok fon ayrılmasını talep ettiğini ve bunu başardığını anlattı.”

Senenin başında, dünyadaki birçok yer gibi Smithsonian da bütçe kesintileriyle karşı karşıya kalmıştı ve gönüllü hizmetler ilk hedef alınan bölümlerden biriydi. Aylarca süren dilekçe trafiği, üzüntü ve çaresiz gözyaşları sonunda faaliyetlerine devam etmelerini sağlayan bir ödenekle ödüllendirilmişlerdi.

Madison başıyla onayladı.

Chase’in gözlerinde gururlu bir bakış vardı ve Madison bunu görünce içinde bir sıcaklık hissetti. “Gerçekten çok iyi.”

İltifatlar karşısında asla rahat hissetmeyen Madison’ın yüzü kızardı ve gözlerini diğer tarafa çevirdi. “Çok çalıştım ama zevkliydi.”

“Zevk aldığın işi yaptığını görmek çok iyi.”

Madison bunu neden söylediğini anlamak için çenesini kaldırıp Chase’e baktı ama sonra arkasında bir anlam olmayabileceğini fark etti. “Senin için de aynısı geçerli.”

Chase onu başıyla onayladı ve sonra derin bir nefes aldı. Madison onun söyleyeceklerine karşı kendini hazırladı. Bu sesi biliyordu ve Chase’in hoşlanmayacağı bir şeyler söyleyebileceğini seziyordu.

“Dün... dün öğleden sonra olanlarla mı ilgili?” Çenesinde bir kas hareket ediyordu. “O şekilde çıkıp gitmemeliydim.”

Madison şaşkınlıkla gözlerini dikip birkaç dakika ona baktı ve sonra konuşabildi. “Hayır, gitmemeliydin.”

Chase sakın bir şekilde karşılık verdi. “Aramızda bir şeyler oldu ve sana olmadığını söylememeliydim.”

Madison dışarıda bir kıyametin koptuğundan şüphe-

lendi. Gökyüzünden meteorlar mı yağıyordu? Kutuplar yer değiştiriyor, buzullar mı eriyordu? Anne ve babası çok heyecanlanmış olmalıydılar.

Chase'in yanakları kızarmıştı. "Ve özür dilerim. Öyle..."

"Hayır," dedi Madison fark etmeden ayağa kalkarak. Sıkışık alanda, aralarında çok az mesafe kalmıştı ve öfkesi neredeyse üçüncü bir kişi kadar yer kaplıyordu. "Yapmamış olman gerektiğini söyleme bana."

Chase'in gözleri önce açıldı ve sonra kısıldı. "Maddie..."

"Ve bana böyle seslenmekten vazgeç." Ellerini yumruk yapmıştı. "Sanırım beni ne kadar sıradan bulduğunu mükemmel bir şekilde gösterdin."

"Hey. Bekle." Ellerini havaya kaldırdı. "Bununla hiçbir ilgisi yok."

Madison öfkeleni. "Evet, çünkü insan birini çekici buluyorsa onunla öpüşmekten zevk alır ve öpüştükten sonra da Hitler'i öpmüş gibi davranmaz."

Chase'in dudakları gülmemeye çalışır gibi titredi ve o da ayağa kalktı. "Önce şunu söyleyeyim, ben öyle davranmadım. İkinci olarak 'öpüşmek' ve 'Hitler' sözcüklerini bir daha asla aynı cümlede duymak istemiyorum çünkü şimdi seni o küçük Hitler bıyığıyla hayal ediyorum."

"Kapa çeneni."

"Ve bu da seksi değil... hem de hiç."

Ses tonu hafif, hatta şakalaşır gibiydi ama şimdi Madison'ın yüzü yanıyordu ve Chase'ten kaçış yoktu. "Her neyse."

Chase'in öfkeden gözlerinin rengi koyulaşmış, kobalt mavisine dönüşmüş ve içindeki yaramaz parıltı yok olmuştu. "Bu konuda konuşmak... düzgün biri gibi davranmak... belli ki bir hataydı."

“Dün beni öpmenin bir hata olduğu gibi, öyle değil mi?”

“Kesinlikle,” diye karşılık verdi.

Madison geri çekildi ve bir an için Chase'in gözlerinde pişmanlık görür gibi oldu ama sonra bakışlarını çevirdi. Çelişki ve pişmanlık dolu yılların yarattığı kötü duyguların yoğunluğuyla Madison çenesini yukarı kaldırdı. “Söylesene, kız arkadaşlarınla seviştikten sonra onları arayıp sarhoşluğun için özür diliyor musun?”

Chase'in çenesindeki kas hareket ediyordu.

Madison korkusuzca öne doğru bir adım attı ve onunla yüz yüze geldi. “Bahse girerim aramıyorsundur. Onlar bir çöp gibi kenara atılmıyordur.”

Chase'in gözleri öfkeyle parıldadı. “Sen, çöp değilsin.”

“Evet, demek ki yeterince iyi değilim. Ama baksana, mutlu olabilirsin, yakında ikimiz de kendi odalarımıza kavuşacağız ve birbirimizden özür dileyip durmaktan vazgeçeceğiz.” Döndü ve gizlenecek lanet olası bir sandık bulmak için basamakları indi çünkü gözyaşları gözlerini yakıyordu ve ne kadar kıskanç davrandığının farkındaydı.

Kendini rezil ediyordu. Yine.

Chase'in eli onun kolunu yakalayıp sırtını tutmadan önce Madison bir basamak aşağı inmişti. Chase öfkeli gözlerle ona baktı. “En ufak bir fikrin bile yok, öyle değil mi?”

Kolunu çekip serbest kalmaya çalıştı ama Chase tutmaya devam ediyordu. “Ne fikrinden bahsediyorsun?”

“Kimi inandırmaya çalıştığını bilmiyorum. Benimle yaşadığın deneyim sanırım her şeyi açıklıyor.”

Bir anda basamağın ortasındaydı ve sırtı duvara yaslanmıştı. Chase'in bedeni onunkine yakındı.

“Söyle bana,” dedi Chase alçak ve derin bir sesle. “Senden hoşlanmıyor gibi miyim sence?”

Ah, ah evet, *kesinlikle* ondan hoşlanıyordu. Ciğerlerindeki hava boşaldı ve ağzı kupkuru oldu. Chase'in bedeninin her zerresi Madison'a yaslanmıştı ve karnında onun uzun ve kalın ereksiyonunu hissedebiliyordu. Tüm bedeni elektriğe kapılmış gibiydi.

"Ben... ben şimdi anlamaya başladım," dedi. "Epeyce anladım hatta."

Başka zaman olsa Chase gülebilirdi ama şimdi değil. Öfkeliydi ve hatta küplere binmiş gibiydi ama Madison korkmuyordu. Korku ve Chase'in adı asla birlikte telaffuz edilemezdi.

Madison yutkunmaya, nefes almaya çalıştı ama gözleri Chase'in gözleriyle karşılaştı. Bakışında acı bir yoğunluktan başka bir şey yoktu. Madison onun bakışında hapsolup yok oldu.

Belki de gerçekten lanet olası bir fikri yoktu.

Chase'in sıcak eli Madison'ın çıplak kolundan yukarı kayıp kısa bluzunun ince askısına ulaştı. Parmakları narin kumaşın altına girdiğinde, bedenini sıkıca ona yaslamış olmasa Madison bacaklarının kendinden ayrılacağını düşündü.

Chase başını eğdi ve ağzını Madison'ın kulağının altındaki boşluğa yerleştirdi. Ufacık bir ısırıkla tadına bakınca Madison'ın damarlarına sıcaklık yayıldı. Ve sonra Chase'in dudakları aşağı doğru hareketlenerek ardında ateşli bir iz bıraktı. "Beni çılgına çeviriyorsun, tamamen delirtiyorsun. Bunu biliyor musun? Bahse girerim biliyordur."

Beynindeki çılgılık atan ve binlerce uyarı gönderen sesi susturan Madison, Chase'in omuzlarını sıkıca tuttu ve başını geriye atarak ona istediği yolu açtı.

Chase istiyordu.

Kararlı dudakları Madison'ın boynundan yukarı doğru hareketlenerek dudaklarının üzerinde durdu. Diğer eli Madison'ın kalçasına yaklaştı ve parmaklarını kot pantolonuna sokarak hareket etmesine engel oldu.

Gözleri birbirine kenetlendi.

Chase, "Bunu yapmamalıyız," diye söylendi ve onu tutkuyla öpmeye başlayarak geri çekilip onun nefesini içine çekti ve alt dudağını ısırıldı. "Seni çekici bulmadığım için değil." Kalça kemiği Madison'inkine dayanmıştı. "Ve yeteri kadar iyi olduğunu düşünmediğim için de değil. Sen çok iyisin Maddie, lanet olsun, hem de fazla iyisin ve sorun da bu."

Madison onun ne demek istediğini anlamadı. Chase kalçasıyla onun bacaklarını aralarken nefes alamadı ve çıplak teninde sertliğini hissedince güçlkle soludu. Yıllardır coşkulu hisler beslediği, içini sızlatan bu adamla tam olarak şu anda yaptıkları şeyi neden yapmamaları gerektiğini öğrenme isteği ikinci planda kalmıştı.

"Tanrım," dedi Chase inleyerek ve dudakları hızlandı. "Senin şu iç çamaşırı giymeme sorununla ilgili gerçekten bir şey yapmamız gerekecek Maddie. Ciddiyim."

Madison gözlerini kapattı ve sırtını eğerek kalçasını çevirdi. İçindeki arzunun üstüne bir de Chase'e sürtünmek içinde bir ateşi tutuşturmuştu sanki. Nefes nefese konuştu: "Ne yapmamız gerekiyor?"

Chase iki eliyle birden Madison'ın kalçalarını kavrayıp yükselterek onu kendine yaklaştırdı. Madison ince bluzunun üstünden bedeninin ateş gibi yandığını hissediyordu.

"Bu çılgınlık," dedi Chase, pek yanıt sayılmasa da. Madison'ın da umurunda değildi.

Onu kendine doğru çekerken Chase'in gözleri alev alevdi, onu öyle içten öptü ki Madison tadını içine çektiğini hissetti.

Kollarını Chase'in boynuna doladı ve parmaklarıyla yumuşak saçlarını ve ensesini okşamaya başladı. Bedeni onun bedeniyle birlikte hareket ediyordu ve umut ettiği, istediği tek şey Chase'in durmamasıydı. Asla durmamasıydı.

Chase'e göre bedeniyle sözlerinden daha çok şey söyleyebiliyordu.

Çöp gibi... Bu sözcükler Chase'in kulaklarında çınlıyordu. Babası annesini milyon dolarlık evlerinde, kürklerle, mücevherlerle ve hizmetçilerle çevrili olarak bu şekilde bırakıp gitmişti. Kadın istediği her şeye sahipti ama ihtiyacı olan tek şey eksikti: kocasının sevgisi ve sadakati. Maddie asla çöp gibi atılmayacaktı, atılamazdı.

Dudakları bir kez daha birleşmeden önce Chase derin bir nefes aldı. Bu çılgınlıktı ama Maddie'nin onu çekici bulmadığını söyleyerek suçlaması ve ateşli öfke gösterisi kontrolünü kaybetmesine neden olmuştu.

Artık duramazdı. Maddie karşısında bu kadar sıcak ve arzuluyken durmak istemediğini biliyordu. Maddie'nin kalçaları hareket ettikçe ve dudaklarının üstünde nefes alıp verdikçe erkekliği daha da sertleşiyordu.

Eli onun göğsüne kayd ve meme ucunun pürüzlü yüzeyini hissedince kibar davranma hevesi, sağduyusuyla birlikte mahzenin içinde yok olup gitti.

Chase, Madison'ı öptüğünde ve eli onun kalçasının pürüzsüz ve yumuşak tenine değdiğinde, bedeninin titrediğini hissedebiliyordu. Kot pantolonunun içindeki granit gibi sertliği hissetse de bu felaketin gerçekleşmemesi

için çaba gösteriyordu. Sonunda onunla olabilecek miydi? Maddie ondan çok üstündü ve bunu göremiyordu bile.

Ama elleri kontrolden çıkmış gibiydi. Parmaklarını kısa bluzun askılarının altına sokup askıları Madison'ın kolunun üstüne indirince, aç bakışlarının karşısında yumuşak kabarıklıkların görüntüsü belirdi.

"Tanrım, ne kadar güzelsin." Parmağının dokunmasıyla ucu sertleşen yumuşacık memeyi kavradı. "Öyle mükemmel ki..."

Eli aşağıya, kalça çıkıntısına doğru inerken Madison'ın nefes nefese inlemesi Chase'i mahvediyordu.

Sonra sırtını eğince eteği biraz daha yukarı çıktı. "Lütfen Chase, lütfen."

Onu reddedebilmesi mümkün müydü? Bunu nasıl yapabilirdi?

Başı pembe uca gömüldü ve diliyle tadıp onu ağzının içine çekti. Madison'ın teni dayanılmayacak kadar baştan çıkarıcıydı. Tadı... aklını başından alıyordu.

Chase'in eli onun eteğinin altına girdi ve gergin poposunun kavisi boyunca ilerleyerek ıslak cinsel organına ulaştı. Parmağını çevresinde gezdirdi, saten gibiydi. Chase büyülenmiş gibiydi. Doğrusu yeni bir şey değildi ama...

Madison yumuşaktı, kendini Chase'in kollarına bırakmıştı, mükemmeldi.

Ve Chase onu istiyordu, sonuna kadar...

Kapının diğer tarafından duyulan ayak sesleri bir nükleer silah etkisiyle onu hayalinden uzaklaştırdı.

Chase geri çekildi ve merdivenden yuvarlanmaması için Maddie'yi yakaladı. Madison başını kaldırıp Chase'e baktı. Yüzündeki afallamış ifade Chase'in kapıyı engelleyip devam etmesini ister gibiydi.

Chase olağanüstü bir beceriyle kapı açılmadan birkaç saniye önce giysisini düzeltti. Basamağın üzerinde Madison'ın gözükmemesini engelleyecek şekilde durarak ona kendini toparlaması için zaman verdi.

Tur rehberi, elinde bir anahtarla kapıda duruyordu. Arkasında bilgiç bir tavırla bekleyen Chandler vardı. *Harika.*

“Ah,” dedi Chandler. “İşte buradasınız. Sanırım arkadaki küçük gölge Madison olmalı. İkinizi her yerde aradık.”

“İyi ama biz hep *buradaydık. Kilitli* kaldık.” Chase vurgulayarak konuşmuştu. Omzunun üzerinden bakınca kırmızı bir yüz ve kocaman açılmış gözlerle karşılaştı. Kendini toplayıp ağabeyinin alaycı bakışlarıyla yüzleşti. “Gelmeniz uzun sürdü.”

Chandler gülmekten kendini alamadı. “Her nedense tam tersini düşünüyorum.”

Chase ağabeyinin iğneleyici yorumunu duymamış gibi davrandı. Asıl kaygısı bundan böyle Maddie'den nasıl uzak duracağıydı.

Altıncı Bölüm

Vay canına, az önce neler olmuştu? Madison'ın kafası karışmıştı. Chase ile tartışırken bir anda öpüşmeye başlamışlar ve daha da ileri gitmişlerdi. Onu kendinden geçiren ateşli şeyler yapmışlar ve Madison tam dağılmak üzereyken... Chase'in ağabeyi ortaya çıkmıştı. *Garip* sözcüğü bile durumu açıklamak için yetersiz kalırdı.

Madison pikniğin yapıldığı dağın yamacına götürülürken hâlâ şaşkındı. Chase sakın bir sessizliğe bürünmüştü, ağabeyi ise yakışıklı yüzündeki yapmacık gülümsemeyi yol boyunca korudu. Madison'a gelince... Doğrusu, ne yapacağını bilmiyordu.

Kendini bir zombi gibi hissediyordu... seks arzusuyla yanıp tutuşan bir zombi gibi.

Annesi hızla yanına yaklaşp ona öyle bir sarıldı ki Madison'ın gözleri karardı. Şapkası neredeyse Madison'ın gözüne giriyordu. "Çok endişelendik tatlım! Kamyondan düştüğünü falan sandım!"

Onu rahatlatmak için o da annesine sarıldı. "İyiyim. Yalnızca şarap mahzeninde kilitli kaldım."

"Ah, bu korkunç!"

Babası yüzünü buruşturdu. “Aslında nükleer serpinti sırasında şarap mahzeni ideal bir yer olabilir.”

“Baba...” Madison sızlandı.

Lissa’nın yanında oturan Mitch sırttı. “Neyse ki yanında Chase varmış. O kadar da kötü değildi herhalde, üstelik birbirinizi de öldürmemişsiniz.”

Madison kaskatı kesildi.

Yanından geçerken Mitch omzunun üstünden ona bir bakış atıp göz kırptı. “Bu da birbirlerine ne *yaptıkları* konusunda insanı merakta bırakıyor.”

Ateş gibi yanan yanaklarını gizlemek için saçlarını çekiştiren Madison omuz silkti ve bir örtünün üstüne oturup kalan yiyeceklerle ilgilenmeye başladı. Aile bireyleri ve arkadaşlarla çevriliyken bunu yapması zordu ama Chase’in duruma nasıl dayandığını gözlemekten kendini alamıyordu.

Chase ağabeyleriyle birlikteydi ve uzun bacaklarını öne uzatmıştı. Dünya umurunda değilmiş gibi gülümsüyordu.

Güzel. Bu iyiye işaret olabilirdi. En azından özür dilemek için kara kara düşünmüyordu. Madison’ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Özür dilemeyi düşünmüyorsa, *bunun* anlamı ne olabilirdi? Pişman olmadığı mı anlaşılmalıydı? Belki onlar için bir tür gelecek olabileceği mi anlaşılmalıydı? Madison fazla mı aceleci davranıyordu? Ama onu o kadar uzun süredir seviyordu ki düşünmeden edemiyordu.

On üç yaşında bir kız çocuğu gibi davranıyordu. “Kahretsin,” diye geveledi.

“Ne oldu tatlım?” diye sordu annesi.

“Hiçbir şey... kesinlikle hiçbir şey.”

Piknikten sonra tur devam etti. Neyse ki Madison yine arkada kalmadı... *Ne yazık ki*, diye düşündü belki yüzüncü kez Chase'e göz atarken.

Herkes araçtan inip, akşamki resmi yemekten önce dinlenmek için odalarına giderken, Madison düğün programlarını bitirmek için ana binaya yöneldi. Kafasını kullanmasını gerektirmeyen bu işin onu toparlamasını umuyordu. Odaya dönmemek de iyi bir fikir sayılırdı. Aradan pek zaman geçmeden, Chase'le yine yalnız kalması fela-ketle sonuçlanabilirdi. Onun nasıl davranacağı hakkında hiçbir fikri olmadığı ve kendisi de nasıl davranması gerektiğini bilmediği için sinirleri gerilmişti. Tartışacaklar mıydı? Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaklardı? Yoksa kaldıkları yerden devam mı edeceklerdi?

Verandaya açılan basamaklara ulaşmak üzereyken annesi kolunu Madison'ın beline doladı. "Tatlım, sen iyi misin?"

Duyguları öyle yıpranmıştı ki gerçek su yüzüne çıkmaya çalışıyordu. En azından gerçeğin yarısı. Gizli konuşabilmek için gruptan yeterince uzaktılar ama Madison yine de alçak sesle konuşmaya çalıştı. "Gerçekten bilmiyorum anne."

Annesi şapkasını çıkardı ve hafifçe dağılmış koyu renk saçlarını düzeltti. "Düğünle mi ilgili? Yoksa işle mi?"

"Hayır." Madison güldü. "Mitch'le Lissa için mutluyum. Onunla hiçbir ilgisi yok. İş de mükemmel gidiyor."

"Peki, ne öyleyse?" Madison'ın ellerini kavradı. "Geldiğinden beri kendinde değilsin."

Biriyle sırrını paylaşmayı öyle çok istiyordu ki ama annesine ne söyleyebilirdi? Şarap mahzeninde olanları anlatmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

“Gerçekten hiçbir şey yok.” Gülümsedi ama az sonra uzaktan Chase’in gerindiğini görünce midesi kasıldı. İkinci güneşinin altında inanılmaz görünüyordu. Yukarı kayan tişörtünden karın kaslarının bir kısmı ortaya çıkmıştı. Ağgözlü bakışlarını ondan ayırmakta zorlandı.

Annesi zaman zaman delice şeyler düşünüp konuşabilirdi ama dikkatli bir kadındı. “Evet, anladım.”

“Neyi anladın?” dedi Madison yüzünü buruşturarak.

Annesi hafifçe kıkırdadı. “Chase... hep Chase.”

Bu baskıcı bir ifade olsa da Madison’ın söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Aralarında geçenler ve geçebileceklerle ilgili çok gergin ve kaygılı olan Madison dudaklarını kenetleyerek sustu.

“Siz ikiniz bu kedi fare oyununu çok uzattınız,” dedi annesi yumuşak bir sesle.

Aslında daha çok kediyle kedi oyununa benziyordu.

“Tatlım, onu Mitch’in arkadaşından farklı görmeye başladığın andan itibaren, yani yaklaşık on yaşından bu yana, kalbinin hep bu Gamble’a ait olduğunu biliyorum.” Bayan Daniels onun diğer erkeklerle durduğu tarafa göz attı. Başını yana eğdi. “Ama kendinde her zaman babasını gördü. Zavallı çocuk, o ahmak adama aslında hiç benzemediğinin farkında değil.”

“Anne!”

“Efendim?” Annesi güldü. “O adam korkunç bir baba ve kötü bir kocaydı. Bu çocuğun istediği tek şey, aslında tüm Gamble kardeşlerin ihtiyacı olduğu gibi, iyi bir kadın tarafından sevmeye değer olduğunu görmek.”

Madison konuyu değiştirmek için ağzını açtı ama ağzından tamamen farklı bir şey çıktı. “Kendini asla babasından farklı görmeyecek ve beni de asla Mitch’in kız kar-

deşinden başka bir şey olarak görmeyecek.”

“Hayır canım, seni zaten Mitch’in kız kardeşinden farklı bir şey olarak görüyor. Sadece henüz farkında değil.”

Ana binanın arkasındaki küçük odada, bacaklarını altına alıp yere oturduğunda, annesinin sözleri Madison’ın aklından hâlâ çıkmamıştı. Tam önünde iki ağır kutu duruyordu. Biri programlarla, diğeri de küçük kartlar ve onların üzerinde duracağı kartlıklarla doluydu.

Belki de yardım istemeliydi... Bütün gece burada kalması gerekebilirdi.

Duvarda asılı geyik kafasına göz atınca tüyleri ürperdi. İç çekerek programlara uzandı ve onları üçe katlamaya başladı.

Sadece henüz farkında değil.

Yıllar sonra Chase’i hâlâ durduran tek şey cidden bu olabilir miydi? Madison’ı istiyordu, ondan hoşlanıyordu ama henüz kabul edemiyordu, öyle mi? Madison buna asla inanmıyordu. Ve babasının etkisi olduğunu da düşünmüyordu. İnsan birini ya isterdi ya da istemezdi. İkisinin arası olmayacağına inanıyordu.

Bridget’i aramayı düşünmüştü ama arkadaşı ne kadar aptalca davrandığı konusunda atıp tutacaktı ve belki de Madison bunu hak ediyordu. Chase’le platonik olmayan bir şey yaşamak aptallıktı. Ama ne yazık ki konu Chase olunca iradesi birden yok oluyordu.

Kapalı kapıyı biri tıklattığı sırada önünde on programdan oluşan katlanmış bir yığın duruyordu. Bir saniye sonra kapı açıldı ve Chase belirdi. “Selam.”

Endişelerinin kaynağıyla karşılaşan Madison şok

oldu. Tek yapabildiği gözlerini dikip ona bakmak ve bedenleri birbirine yaslandığında ne kadar harika hissettiğini anımsamaktı. “Selam.”

Eliyle saçını düzelten Chase gözlerini kısarak baktı. “Annen biraz yardıma ihtiyaç duyabileceğini düşündü.”

Bu işgüzar kadın her şeye karışıyordu.

Madison derin bir nefes alarak annesinin ağzını kapatmanın yollarıyla ilgili komplolar hayal etti. “Gerek yok. Ben yapıyorum. Başka şeyler yapmayı tercih edeceğine eminim.”

Chase anlamlı şekilde bir kaşını kaldırıncı Madison’ın yüzü kızardı. Ve şimdi kendisinin de yapmayı tercih edeceği şeyleri düşünüyordu. *Lanet olsun.*

Chase dolu kutuları işaret etti. “Gördüğüm kadarıyla yardıma ihtiyacın var.”

Madison elindeki programı katlarken omuz silkip başını öne eğdi ve saçının yüzüne düşerek alev alev kızarmış yanaklarını gizlemesini sağladı.

Chase dirseğiyle kapıyı iterek kapattı ve odaya girdi. “Hızına bakılırsa düğüne kadar buradasın.”

“Ha ha ha.” Chase’in kutuların diğer tarafına oturmasını izledi. “Chase sana minnettarım... ama bunu yapmak zorunda değilsin.”

Omuz silkti ve kutudan bir program kaptı. Hoşnutsuz bir bakışla alnını kırıştırdı. “Bu da ne böyle?” Kırmızı harflerle yazılmış sert beyaz kâğıdı elinde çevirip başını salladı. “Bunun hiç anlamı yok.”

Madison gülerek elindeki programı yana bıraktı ve öne eğildi. “Bu soluk noktaları görüyor musun?” Chase başını sallayınca geriye çekildi ve programı eline aldı. “Noktaların bulunduğu yerden katlamalısın, broşür gibi, farklı

yöne doğru. Gördün mü?”

Kâğıdın kenarlarını düzgün bir şekilde üst üste getirebilmek için Chase’in birkaç deneme yapması gerekti. Madison onun çevik parmaklarının ikinci programı katladığını izlerken yanaklarına ateş bastı.

Chase’in parmakları yavaşladı ve başını kaldırıp baktı. “Şimdi burada olduğuma göre sen de oturup dik dik bana mı bakacaksın?”

Madison gözlerini kırıştırdı ve başka bir program kaptı. “Sana bakmıyorum.”

“Elbette.”

“Yapacak daha iyi bir şeyin olmadığına emin misin?” Madison programı ikiye katlarken bir kez daha annesini boğmak istedi.

“Senin canını sıkmaktan daha iyi bir şey mi? Böyle bir şey olamaz.”

Madison sesindeki muzip tonu fark etmemiş gibi davrandı ama çok zordu. Hafifçe gülümsemekten kendini alamadı ve çok geçmeden kolay, arkadaşça bir sessizlik içinde çalışmaya başladılar.

Chase’in hafifçe gülmesiyle sessizlik bozuldu ve Madison’ın dikkati dağıldı. “Ne oldu?” diye sordu, şimdi ne yaptığını merak ederek.

“Seni bunu yaparken görmek çok tuhaf. El sanatları hiç sana göre değil.”

Madison rahatlayarak aralarında yükselen yığını düzeltti. “Sen de el sanatlarına pek yatkın gözüküyorsun.”

Chase yine güldü. “Ne yaptığımı bilmiyorum.”

“Mitch ve Lissa’nın düğününün sorunsuz geçmesini sağlamaya çalışıyorsun.”

“Ve sana yardım ediyorum.”

Madison da gülümsedi. “Ve bana yardım ediyorsun. Bu arada yardım ettiğin için gerçekten minnettarım çünkü bu iş sonsuza kadar sürecekti.” Duraklayarak katladığı programı da hazır kümenin üstüne koydu ve başka bir tane almak için uzandı. “Ama annem bunu yapman konusunda seni zorladığı için üzgünüm.”

Chase’in programın üstünde hareket eden parmakları yavaşladı ve Madison’la göz göze geldiler. İnanılmazdı. Eski, mavi bir kot pantolon ve siyah tişörtle, Madison’ın hayatında gördüğü en yakışıklı erkekti. Bir şekilde mükemmel bir andı bu.

Chase’in gözleri katladığı programa döndü. “Annen şimdi bu işi yaptığından söz etti.”

Cümlesi anlamlı gibiydi ve can alıcı noktayı kaçırdığını düşündü. Madison başını yana eğip bekledi. “Evet?”

“Ama sana yardım etmemi o istemedi.” Chase’in yanakları kızardı. “Yardıma ihtiyacın olabileceğini ben düşündüm.”

Madison’ın ağzı açıldı ama ses çıkmadı. Elbette Chase iyi kalpli olduğundan programları katlama işinde ona yardım ediyordu. Yani bu bir aşk ilanı değildi ama yine de...

Chase hafifçe öksürdü. “Ve ortada bu kadar şarap varken, birinin sana göz kulak olması gerektiğini düşündüm.”

Madison güldü. “Ayyaş değilim ben.”

“Dün akşam öyleydin.”

“Değildim!”

Chase bir kaşını kaldırdı. “Bir bankın üzerinde, adamın biriyle dans ediyordun.”

Madison başını sallayarak gülümsedi. “Adı Bobby’ydi.”

“Bence Rob’du.”

“Ah.” Madison alt dudağını ısırıldı. “Fark etmez.”

Chase öne eğilerek Madison’ın dizlerine dokundu. “Ve patikanın ortasında yere oturdun.”

Madison anımsıyordu.

“Yorgundum.”

“Ayrıca gökyüzündeki ayın ne kadar büyük olduğu hakkında konuşmaya başladın.” Sırıtarak doğruldu. Ve ansızın... beş yıl öncesine dönmüş gibiydiler. Her şey... aralarındaki her şey... eskisi gibiydi sanki.

Göğsünde bir ağrı hissetti ama güzel bir ağrıydı bu.

“Sanki daha önce ayı hiç görmemiş gibiydin. Hâlâ gökyüzündeki bir peynir topu olduğunu düşünmüyorsun, öyle değil mi?”

Madison elindeki katlanmış programı Chase’e fırlattı. “Beş yaşında değilim artık Chase!”

Chase kâğıdı aldı. “Ama o kadar çakırkeyiftin ki.”

Madison, Chase’in yorumlarına kıkırdayarak program kutusunu tutunca içinin boş olduğunu gördü. Yana kayarak diğer kutuya uzandı ve on kadar kartlık çıkardı. İşin bir saat içinde yapılması gerektiğini fark edince düş kırıklığına kapıldı.

Ayrıca dün gece Chase onu şefkatli bir şekilde kollarında tutarken Madison ona ne söylediğini anımsıyordu ve bu da o kadar sarhoş olmadığını kanıtıydı.

Onu özlediğini... bunu yapmayı özlediğini itiraf etmişti. Sadece birlikte olmak, şakalaşmak ya da sessizce oturmak. Geçmişte saatlerce bunu yapabilirlerdi. Zaten tam da bu yüzden Madison uzun süre boyunca birbirleri için yaratıldıklarını düşünmüştü.

Ama şimdi saçma geliyordu ve hatta biraz üzücü. Yine

de bu anın sona ermesini istemiyordu. En önemlisi, artık onu özlemek istemiyordu.

Chase, Madison'ın yüzünde beliren bir anlık üzüntünün nedenini merak ederek kızın küçük kartları kartlıkların içine yerleştirişini izledi. Madison sonra yeniden gülümsemeye başladı ve ona işyerinde üzerinde çalıştığı projeden söz etmeye koyuldu. Chase onun en çok bu hallerinden hoşlanıyordu.

Onun başka biriyle oturup sohbet ettiğini ama yine de inanılmayacak kadar seksi olduğunu görebiliyordu. Maddie'nin böyle bir rahatlığı, insanları çeken doğal bir sevimliliği vardı. Bir gün şanslı bir hergelenin eşi olacaktı.

Ensesinde nereden geldiğini bilmediği bir soğuk hava hissetti.

Bu düşünceleri kafasından uzaklaştırarak, geçen hafta işletme müdürünün depoda yakaladığı çifti anlattı. "Stefan temiz havlu almak için depoya gittiğinde onları yakaladı."

Madison başını geriye attı ve güldü. "Komodo'da mı oldu? Personel odasından geçmeleri gerekmez mi? Oraya nasıl girmişler?"

"Garson kızlardan biri kapıyı kilitlememiş." Madison yine kahkaha atmaya başlayınca Chase sırttı. "Stefan cep telefonu ile her şeyi kaydettiklerini söyledi."

"Müthiş." Madison kıs kıs güldü. "İnanılmaz, çoklu görev becerileri."

"Kıskandın mı?"

Madison gözlerini devirdi. "Tabii, yüzüne doğru bir telefon kamerası tutulurken seks yapmak kadar romantik bir şey olamaz."

Chase Maddie'yle cırılçıplak altında kıvrılırken önce kameralı, sonra da kamerasız seviştiğini hayal etti.

Doğru, romantik bir şey değildi ama çok seksiydi. Ansızın odanın boğucu olduğunu hissetti ve tişörtünün yakasını çekiştirdi.

Maddie kaşlarını çattı. "Ne düşünüyorsun?"

"Bilmek istemezsin."

Yanaklarında tatlı bir kızarıklık belirdi ve dikkatini hızla kartlara yönlendirdi. İnanmak zordu ama Chase'in bacaklarının arasındaki kabarıklık büyüyordu. Hay aksi.

Chase bacaklarını uzattı. İşe yaramadı. "Peki..."

Madison başını kaldırıp ona baktı. "Peki ne?"

"Peki, senin *düğünün* için ne zaman bunu yapacağız?"

Ne kadar hassas bir noktaya dokunduğunu anlayacak kadar uzun bir süre gözlerini dikip ona baktı ama Madison hiçbir şey söylemedi.

Chase geçiştirmeye çalıştığında ise Madison konuştu.

"Evlenip evlenmeyeceğimi bilmiyorum."

Chase'in sefil yanı sevinçle haykırıyordu ama bu yanlıştı çünkü Madison ona ait değildi. Onun mutlu olmasını istemeliydi. Ve Maddie sonsuza kadar yalnız kalırsa mutlu olamazdı.

"Evleneceksin Maddie."

Gözlerinde yeşil benekler parıldıyordu. "Bana patronluk taslama Chase."

Arkasına yaslanarak ellerini kaldırdı. "Sana patronluk taslamıyorum. Yalnızca gerçekçi davranıyorum."

Madison kutudan bir kartlık çıkarıp, sert bir hareketle içine kartı yerleştirdi. "Geleceği görebiliyor musun? Hayır. Ben de öyle düşünmüştüm."

"Neden bu kadar rahatsız olup kendini kaybettiğini

anlamıyorum.” Chase uzandı ve kartı kırıştırmadan elinden çekip aldı. “Birinin sana sırılsıklam âşık olmaması imkânsız. Senin de böyle büyük bir düğünün, mükemmel bir balayın ve iki çocuğun olacak...”

Kahretsin, sözcükler Chase’in boğazına çivi gibi batıyordu. Ve aksi gibi sözleri Maddie’yi daha da çok sinirlendiriyordu.

Madison dizlerinin üstünde doğrularak program yığınını kavradı ve kutunun içine yerleştirdi. “Sen evlendiğinde ben de evleneceğim.”

Chase şaşırarak kahkaha attı. “Zırvalık bu.”

Kartlıkları yeniden kutuya yerleştirmeye başlayan Madison ateş püsküren gözlerle ona baktı. “Ne yani? Aşk ve evlilik seni ilgilendirmiyor mu?”

“Yalnızca o kadar aptal değilim.”

Kızgın olduğu apaçık belliydi. “Doğru. İstediginle yatmak en güzeli, öyle değil mi?”

Babası için öyle olmuştu... Aslında tam olarak değil. Birkaç saniye Maddie’yi izledi, sonra kutuyu tutup yana çekti.

Madison dizlerinin üstünde, avuçlarının içinde iki kartlıkla hareketsiz durdu. Chase geçmişteki bir olayı tekrar yaşıyormuş gibi hissetti. Maddie yedi yaşındaydı ve gümüş kartlıklar yerine elinde Mitch’le birlikte kafalarını kopardıkları iki Barbie bebek tutuyordu.

Chase güldü.

Madison’ın gözleri yeşil pırıltılar saçıyordu. “Bu kadar komik olan ne?”

“Hiçbir şey,” dedi Chase birden ciddileşerek.

Maddie’nin gözleri kısıldı. “Kutuyu bana geri ver.”

“Hayır.”

“Kutuyu bana geri ver, yoksa bunları yüzüne fırlatırım.”

Chase Maddie’nin bunu yapacağından kuşku duymuyordu. En azından öyle umuyordu. “Sorun nedir? Birinin sana âşık olacağını söylediğimde neden bu kadar öfkeleniyorsun?”

“Sence nedeninin birkaç saat önce yarı çıplak bir şekilde kollarında olmam ve duvarın dibinde iş tutmamıza saniyeler kalmış olması gerçeğiyle ilgisi olabilir mi?” Gözleri ateş saçıyordu ve yanakları kızarmıştı. “Unut gitsin... konuyu açtığımı unut gitsin.”

Chase göğsünde bir ağrı hissetti çünkü onun neden öfkeli olduğunu ve gururunun incindiğini anlamıştı sonunda. “Hay aksi, Maddie...”

“Unut gitsin dedim.” Ayağa kalktı ve yumuşak sayılabilecek hareketlerle son kartlıkları kutuya yerleştirdi. “Yardımin için teşekkürler.”

“Kahretsin.” Chase kutuyu bir kenara yerleştirdi ve ayağa fırlayarak Maddie kapıya ulaşmadan onu yakaladı. Madison’ın bakışları önce eline, sonra yüzüne takıldı. “Aramızda geçenler...”

“Belli ki hiçbir anlamı yoktu,” dedi Maddie sözünü keserek. “Yalnızca erkekliğini tatmin edecek bir...”

“Bunu asla söyleme,” dedi Chase homurdanarak. Şimdi Madison kadar öfkelenmişti. “Sen bunu yapmaya çalışacağım biri değilsin. Anladın mı?”

Maddie gözlerini kırptırdı, sonra bir kez daha kırptırdı. “Evet, sanırım anladım,” dedi yutkunarak.

Chase’in bir kelime daha söylemesine fırsat kalmadan kapıyı onun yüzüne hızla kapayıp odadan çıktı. Chase onun az önce durduğu yere gözlerini dikerek dakikalarca

baktı. Madison'ın bu son cümleye neden bu kadar öfkelendiğini, onu nasıl algılamış olabileceğini sonunda anlayabildiğinde bir kez daha küfretti.

Eliyle saçını düzeltirken önce düzenli bir şekilde katlanmış düğün programlarına ve sonra da kapıya baktı. Belki Madison'ın onu istemediğine inanması daha iyiydi. Belki de yalnızca seks için onu arzuladığına inanması daha iyi olacaktı çünkü Maddie'yle birlikte olduğu takdirde kalbini kırması kaçınılmazdı.

Yedinci Bölüm

Madison odaya döndüğünde huzursuz bir enerjiyle doluydu. Chase'in odaya gelmemiş olduğunu görünce rahatladı. Yemeğe kadar hâlâ iki saati vardı ve öfkesini giderip düş kırıklığını bastırmak için ona biraz zaman gerekiyordu.

Her şey mükemmel giderken Chase evlilik konusunu açmış ve Madison'ın başka bir erkekle evleneceğini söyleyecek kadar ileri gitmişti. Aralarında geçenlerden sonra ne kadar acımasız davrandığını fark etmemiş miydi? Yıllardır karşı beslediği hislerinden sonra...

Valizindeki spor ayakkabılara göz attı ama sonra geniş küveti düşünerek sporu boşverdi. Çikolataya da ihtiyacı vardı aslında ama onu sonraya bıraktı. Giysilerini çıkararak kendini banyoya attı ve kapıyı hızla çarpma isteğini engellemeye çalıştı. Onu duyacak olanlar sadece dışarıdaki kahrolası dağ sıçanları olduğuna göre ne önemi vardı ki?

Ve neden bu kadar sinirliydi? Chase ile aralarında hiçbir şey değişmemişti. Elbette iki çılgın an paylaşmışlardı ama yine her zamanki gibiydiler. Chase onu istemiyordu,

en azından onunla olmamasını gerektiren nedenlerin üstesinden gelecek kadar çok istemiyordu.

Bir yanı bunun aslında kendisiyle değil, Chase'in anne babasının arasındaki ilişkiyle ilgili olduğunu biliyordu. Tüm Gamble kardeşler biraz zarar görmüş gibiydiler. Chad fazlasıyla tasasızdı ve hayatta hiçbir şeyi ciddiye almıyor gibiydi. Chandler yalnızca tek gecelik ilişkiler yaşıyordu ve Chase... Chase *playboy* olandı. İlişkileri seviyordu ama asla karar verdiği üç aylık süreyi geçmesine izin vermiyordu. Böylesini, şakayla karışık, *kısa ve tatlı* buluyordu.

Sızlanarak başını küvetten taşan köpüklü baloncukların altına soktu ve ciğerleri yanana kadar orada kaldı. Yeniden başını çıkarıp yüzüne düşen uzun saç tutamlarını geriye attığında bahçe küvetinin kenarında kabarcıklar oluştu.

"Maddie, orada mısın?" Banyonun kapalı kapısının ardından Chase'in derin sesi yankılandı.

Madison'ın gözleri açıldı ve etrafına bakındı. Kapıyı kilitlemiş miydi? Kahretsin ki havluyu, tuvaletin üstündeki rafa düzgün bir şekilde katlanmış olarak bırakmıştı. Uyuma numarası yapmayı düşünerek küvetin kenarını tuttu.

Mükemmel bir planmış gibi.

Ve tüm mükemmel planlar gibi bu da geri tepti.

Banyonun kapısı açıldı ve Chase'in geniş omuzları boşluğu doldurdu. Annesi bu omuzları reklam görüntüsü olarak algılayabilirdi ve haksız da sayılmazdı.

Madison tiz bir sesle bağırdı ve baloncukları deli gibi göğüslerine doğru toplamaya başladı. Saniyeler sonra ne kadar aptalca davrandığını fark etti çünkü yalnızca birkaç saat önce Chase onu görmüştü.

“Neden buraya daldın?” diye sordu sakın bir sesle, çıplaklığından ve Chase’in yakında olmasından etkilenmemiş gibi davranmaya çalışarak.

Chase kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sana seslendim ama yanıt vermedin.”

“Bir sonraki mantıklı hareket banyoya mı dalmaktı?”

Chase omuz silkti. “Sana bir şey olduğunu düşünüp endişelendim.”

“Banyoda mı?”

“Söz konusu sen olunca her şey olabilir.” Birçok erkeğin yapacağı gibi başka bir tarafa bakmayı denemek yerine gözlerini dikip Maddie’ye baktı. Chase birçok erkek gibi değildi. Yürüyen bir çelişkiydi o.

Madison gözlerini kıstı. “Ya, öyle mi? Teşekkürler.”

Sessizce banyonun içine giren Chase hiçbir şey söylemedi ve lavaboya yaslandı.

Madison’ın kalp atış hızı bilinmeyen bölgelere doğru yükseldi. “Hmm, yardımcı olabileceğim bir konu var mı?”

Chase’in kirpikleri aşağı inince Madison bakışının azalan baloncuklara takıldığını anladı ve damarlarındaki sıcaklığı hissetti. “Emin değilim,” dedi sonunda. Sonra bakışları Madison’ın yüzünde sabitlendi. “Konuşmamız gerek.”

“Tam şu anda mı?”

“Şu anda olmasının bir sakıncası var mı?”

Salak mıydı acaba? “Fark etmediysen, küvetin içindiyim Chase.”

“Ah, evet, fark ettim.” Sesi alçak, kısık ve inanılmaz seksi çıkıyordu.

Ve Madison’ın bedeni “Senin olmak istiyorum!” diye bağırmaya başlamıştı bile. Chase’in yakınında olduğunda

arzularını sakinleştirmesi için neredeyse bir ilaç alması gerekiyordu. Banyonun diğer ucundaki havluya baktı ve iç çekti. “İşim bitene kadar bekleyemez mi?” Yemekten önce birkaç saatleri vardı, yani zaman sorun değildi. Ama küvetin içinde olması sorundu.

“Seni daha önce de çıplak gördüm Maddie.”

Madison’ın ağzı açık kaldı. “Beni tam olarak hiç çıplak görmedin, tamam mı?”

Chase’in gözleri parıldadı. “Aslında bir kez gördüm... sen beş yaşındayken. Suçiçeği olduğunda evde cırılçıplak koşuyordun.”

“Aman Tanrım, neden böyle şeyleri hatırlıyorsun?” Kendini şu an, küvetin içinde boğmak istiyordu.

Chase’in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Sarsıcı bir manzaraydı.”

“Öyle mi? *Bu da* sarsıcı bir manzara bence, demek ki ödeştik.” Chase banyodan hâlâ çıkmadığı için Madison elleriyle göğüslerinin üstüne biraz daha baloncuk itti. “Tamam. Ne hakkında konuşmamız gerekiyor?”

“Sen. Ben. Aramızda geçenler.” Öyle sakin bir şekilde söylemişti ki Madison önce onu yanlış duyduğunu düşündü. Ama yanlış duymamıştı.

Gözlerini dikip ona bakarken ellerini suyun altına soktu. Ellерinin gittiği yere bakan Chase olduğu yerde donup kalmış gibiydi. “Aramızda devam eden bir şey var.”

Chase’in yüzündeki ifadeyi anlamak zordu. “Öncelikle, seninle bunu yapmam derken... seni... aşağılamak istemiştim. Yanlış ifade ettim.”

Madison’ın içinde bir umut belirdi.

“Son yirmi dört saat içinde aramızda hiçbir şey geçmemiş gibi davranmak, üç yıl önce aramızda hiçbir şey geç-

memiş gibi davranmak kadar aptalca. Böyle davranmaya devam edemeyiz.”

Madison başını aşağı yukarı sallayarak onu dinliyordu.

“Ve sanırım senden hoşlandığım çok açık.” Bakışları yine suya döndü. Baloncuklar neredeyse yok olmuştu. Madison’ın göğüslerinin pembe uçları kısmen ortaya çıkmıştı. “Seni istediğim çok açık.”

Madison’ın kalbi hızla çarpıyordu, nefesi kesilmiş gibiydi. Tamam. Vay canına. O kadar beklenmedik bir durumdu ki Madison ne diyeceğini bilemiyordu.

Konuşmaya devam eden Chase’in gözleri onu eritiyordu. “İçime işlemişsin sen ve bunu görmezden gelmek için her şeyi yaptım çünkü duygularımın kökenine inmem... doğru olmaz.”

Madison gözlerini kırptırdı. “Neden? Neden doğru olmasın Chase?”

Chase küvetin kenarına oturmak için kıpırdadı. Öyle yakındı ki Madison onun varlığını teninde hissedebiliyordu. “Düşündüğün gibi değil Maddie.”

Artık ne düşündüğünü Madison da bilmiyordu. “Öyleyse sen söyle bana.”

İçine kısa bir nefes çeken Chase’in gözü Madison’ın sudan çıkmış ayağına ve kırmızı ojeli tırnaklarına takıldı. Yanıt vermedi.

Yanıtsız kalmasının iyi mi kötü mü olduğu konusunda kararsız kalan Madison ayağını suyun içine soktu. Su gittikçe soğuyordu ve biraz daha içinde kalırsa turşu gibi olacaktı.

Yine hafifçe gülümseyerek başını salladı. “Senden istediğim... asla iyi bir şekilde sonuçlanmayacak. Benim geçmişimi biliyorsun. Nasıl... nasıl bir ortamda büyüdü-

ğümü biliyorsun. Ayrıca Mitch'in kız kardeşisin. Bu onun yüzüne tükürmek gibi bir şey olur."

Madison gözlerini kırptırdı. "Sen baban gibi değilsin."

Chase hiçbir şey söylemedi.

"Ve Chase... o sana güveniyor ama sen ona saygısızlık etmiyorsun. Bunun Mitch'le hiçbir ilgisi yok." Çenesini yukarı kaldırarak Chase'le göz göze geldi. "Nereye varmak istediğini anlıyorum ama..."

"Ama?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Madison derin bir nefes aldı. "Ama biz, kendi kararlarımızı verebilecek yetişkinleriz. Ağabeyimin iznine ihtiyacımız yok."

"Yalnızca izin alma meselesi değil."

O anda Madison onun kendisine inanacak birine ihtiyaç duyduğunu fark etti çünkü saplantısı Mitch değildi; kendisi de değildi. Ve birdenbire Chase'in az önce Maddie'nin kendisi için fazla iyi olduğuyla ilgili yaptığı yorum anlam kazandı.

Gerçekten de Madison'ın kendisi için fazla iyi olduğunu düşünüyordu.

Madison'ın kalbi sıkıştı. Chase herkesin bildiği, aslında iyi biri olduğu gerçeğinin farkında değil miydi? Babasının annesine kötü davrandığına şahit olduğu için hayatta kimseyle ilişki kuramayacağına mı inanmıştı? Onu hayatı boyunca tanıyan Madison'la bile mi? Belki de bütün ihtiyacı bu saplantısının biraz sarsılmasıydı. Bu sarsılma Madison'dan gelmeli ve şiddetli olmalıydı.

Madison yutkunarak ellerini seramik küvetin soğuk kenarlarına yerleştirdi ve ayağa kalktı. Bedeninden sular akıyor, sabunlu baloncuklar kalçalarından süzülüyordu. Sıcak bedeni soğuk havayla ürperdi. Bunu yaptığına ina-

nanamıyordu. Çırlıçıplak bir halde Chase'in karşısında durdu. Onu şimdi reddederse, bahaneler yaratırsa, Madison asla eski haline dönemezdi.

Chase'in burun delikleri genişledi ve ellerini kucağında kenetleyerek arkasına yaslandı. "Aman Tanrım..."

Kendini korumasız hisseden Madison kollarını yanında tutmak ve Chase'in istediği kadar bakmasını sağlamak için çabaladı. Ve Chase gerçekten de doyasıya onu izledi. Bakışlarının yöneldiği her yerde Madison bedeninin tutuştuğunu hissetti. Önce ürperdi sonra alev alev oldu. Tüm bedenini bir sıcaklık kaplamıştı.

"Havlu," dedi kısık sesle.

Chase öyle uzun uzun baktı ki Madison onun konuşma becerisini kaybettiğinden şüphelenmeye başladı ve heyecanlandı. "Hayır."

Madison'ın nabızı hızlandı. "Hayır mı?"

Chase ellerini onun kalçalarına yerleştirdi. Tenlerinin birbirine dokunması Madison'ın tüylerini ürpertti. Chase'in küvetten çıkarken ona yardım etmesine izin verdi ve onu bacaklarının arasına doğru çekmesine sesini çıkarmadı. Öne doğru eğilip kalçasına küçük bir öpücük kondururken Madison'ın kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi.

Chase'in ağzı dümdüz karnından yukarı doğru çıkıp, dili göbeğinin çevresinde dans etmeye başladığında Madison'ın bedenine ateş bastı. Başını geri attı ve Chase'in dudaklarının yukarı... gittikçe daha yukarı çıktığını hissetti.

Seksi ve istekli dudakların memesine ilk dokunuşuyla Madison'ın bedeninden tüm güç çekildi. Chase'in dudakları yumuşak ama kararlıydı ve Madison'ın hafifçe

inleyen aralık dudaklarında tatlı tatlı geziniyordu. Onun becerikli dokunuşlarıyla Madison'ın bedeni buharlaşmış gibiydi.

“Aç bacaklarını,” dedi Chase emrederek.

Madison kendi bedeni üstündeki tüm kontrolü kaybetmiş şekilde ona itaat etti ve uyluklarının arasında Chase'in elinin ilk temasını hissedince irkildi. Chase'in parmakları tüy gibi hafifti ve muzip dokunuşlarla Madison'ın kalçalarını ileri geri hareket ettirerek onu daha fazlası için yalvaracak hale getirdi. Ve sonra önce bir, ardından da iki parmağını içine kaydırды.

Madison, bedeni sarsılırken, parmaklarının Chase'in tişörtünden içeri girdiğini soluklar arasında hissetti. Chase'in başparmağı Madison'ın uyluklarının birleşme yerindeki sinir yumağında dairesel hareketler çiziyordu. Madison parçalanmaya, dağılmaya başladığını hissediyordu.

Chase elini çekti ve Madison'ın haykırarak karşı çıkmasına fırsat bırakmadan dudaklarını onun uyluklarının arasına bastırdı. Madison'ın kalbi durdu ama sonra kararsız şekilde iki kat daha hızla çarpmaya başladı. Bu kadar özel bir şey yaşamayalı uzun, çok uzun zaman olmuştu.

“Tadına bakmak istiyorum,” diye homurdandı Chase, Madison'ın bacaklarının arasına burnunu sürterek. “Bunu yapmamı istediğini söyle. Lütfen.”

“Evet,” dedi Madison inleyerek. Chase'in anlamamış olabileceği korkusuyla başıyla da onayladı çünkü eğer anlamadıysa onu küvetin içinde boğabilirdi. Sonra durumu polise ve aile bireylerine açıklamak çok can sıkıcı olurdu.

Chase dizlerinin üzerinde kaydı ve ilk dokunuşuyla Madison'ı mahvetti. Dudaklarını yumuşakça sürttü. Ya-

vaş başlayan tatlı, sade bir öpücüktü ama sonra dili içini derinlemesine keşfederken bir patlamaya dönüştü.

Chase, Madison ismini haykırana dek, onun bedeni-ne gömüldü, onu emdi ve yaladı. Madison sınıra gelmişti, eşikte sallanıp duruyordu ve sonra öyle yükseğe fırladı ki orada heyecanın doruğundan ve duyulardan başka hiçbir şey yoktu. Chase onu tatmaya devam ederken Madison bir kez daha doruğa yükselip parçalara ayrıldı. Bedeni heyecanla kasılırken boğuk çığlıklar atıyordu.

Yeryüzüne döndüğünde Chase küvetin kenarına oturup onu kucağına almış, yanağını omzuna yaslamıştı. Elleri Madison'ın sırtının alt tarafında, omurgasının kavisi-ni izleyerek düzgün daireler çiziyordu.

Chase geriye yaslandığında Madison ona karşı koymadı. Mavi gözleri kısıktı. Yüzünde göz alıcı gamzeler belirmişti. Madison onları öpmek istedi. Birçok şey daha yapmak istiyordu aslında.

Madison aşağıya uzanıp büyüklüğünü hissetmek istedi ama Chase onu durdurdu. "Yine de konuşmamız gerek," dedi. Madison'ı ayağa kaldırmıştı ve parmakları hâlâ kalçasındaydı.

Konuşmak mı? Madison kolay anlaşılır bir cümle kurabileceğini düşünmüyordu. Başını salladığında ıslak saçlarından etrafa minik su damlacıkları saçıldı.

Chase ayağa kalkarken kendi kendine güldü. Kolunu onun arkasından geçirip havluyu aldı ve dikkatli bir şekilde, Madison'ı yavaşça kurulayıp büyük havluyu göğüslerinin etrafına sardı.

"Şimdi," dedi alnına bir öpücük kondurarak. "Dikkatimi toplayabilirim."

Madison kendi zevkini düşünmeden onu tatmin eden

Chase'e gözlerini dikti. Karnında kıpır kıpır bir huzursuzluk hissetti, aklını başından alacak kadar mükemmel hislerden sonra hiç de hoş değildi bu. "Ama ben dikkatimi toplayamam."

Chase onun elini tuttu ve banyodan çıkararak yatağa götürdü. Madison yine hiçbir şeyden emin olamadan havlunun kenarını tutarak oturdu. Özellikle duygularını gizlediği zaman Chase'in yüzü ifadesiz oluyordu ama gözleri...

Chase, Madison'ın önünde bacaklarını güçlü ve hükmedici bir şekilde açarak dikildi. "Seni istiyorum."

Bana sahipsin zaten, demek istedi Madison. "Bu konuyu hallettiğimizi düşünüyorum."

Chase'in dudakları kıvrıldı. "Ve sen de beni istiyorsun."

"Bilinen bir gerçek daha." Aslında çok iyi bilinen bir gerçektir ama Madison'ın bunu belirtmesine gerek yoktu. "Bu konuşma nereye gidiyor?" Çünkü artık bu işi bitirmek, onu cırlıçıplak soymak istiyordu. İşin tuhafı kalp şeklindeki bir yatak asla hayallerini süslememişti ama doğaçlamaya karşı değildi.

"Seni önemsiyorum. Gerçekten önemsiyorum." Chase onun önünde diz çöküp gözlerine baktı. "Tek bir seçenek var."

Umut geri dönmüş, Madison'ın içinde bir kelebek gibi uçuşmaya başlamıştı. Birini önemsemek onu sevmek anlamına gelmezdi ama Chase özellikle babasıyla ilgili sorunlardan dolayı ölümsüz sadakatini ilan edecek bir tip değildi. Ama Madison bununla başa çıkabilirdi. Ve elbette, yalnızca bir seçenek vardı. Zırvalamayı bırakıp, onunla beraber olmak. Ağabeyiyle yüzleşip birbirlerinden

hoşlandıklarını itiraf edecek ve bunun üstesinden geleceklerdi. Birlikte olurlarsa, Madison, Chase'e babasına benzemediğini kanıtlayabilirdi. Her şeye layık olduğunu gösterebilirdi. Ve sonra peri masallarındaki sonu yaşayıp yaşayamayacaklarını görebilirlerdi. Ve elbette, yakın gelecekte, bolca seks yaparlardı.

"Aynı fikirdeyim," dedi Madison.

"İyi. Mükemmel." Omuzları gevşedi. "Çünkü ikimizin de ihtiyacı olan şey bu."

Evet, buna...yani Chase'e öyle ihtiyacı vardı ki.

Chase gülümsedi. "Ve bir kez yaptıktan sonra... her şey yeniden normale dönecek. Sorun bitecek."

Madison başını salladı çünkü hâlâ hayalinin gerçekleşmesinin etkisi altındaydı. Chase'in aslında söylediği şeyi yavaş yavaş anladı. "Efendim?"

"Seks yapmak," diye açıkladı Chase ve ayağa kalkarak öne eğilip avuçlarını kalçasının iki yanına yerleştirdi. "Yaparız ve kurtuluruz. Çünkü bunu yapana kadar belli ki aramızdaki durum normale dönemeyecek."

Korkunç, soğuk bir duygu Madison'ın tenine sızdı ve onu hissiz bıraktı. "Normale dönmek mi?"

"Evet, daha önce olduğu gibi. Yine arkadaş olabiliriz." Chase elini omzuna koyunca Madison geri çekildi. Chase kaşlarını çattı. "Kötü bir şey yok. Zor bir durum yok."

Madison, Chase'in söylediklerini algılamakta zorluk çekiyordu. Onun kendisini önemseydiğini ve arzuladığını itiraf ettiğini duymak için o kadar uzun beklemişti ki. Ama şimdi bu... listeye kötü son olarak mı eklenmişti?

Kalbinde bir ağrı hissetti.

Chase ensesini tutup Madison'ın başını geri yatırdı. Çenesinin altına bir öpücük kondurdu. Hareketi öyle yu-

muşak ve şefkatliydi ki Madison'ın gözleri doldu.

Çünkü davranışının hiçbir anlamı yoktu.

“Bir şey söyle Maddie.” Chase onu bırakarak geriledi.

Madison bir şey söyleyebileceğine emin değildi. Boğazında bir düğüm oluşmuştu ve hızla yukarı çıkıyordu. Kalbi yaralanmıştı, konuştuğunda sesi boğuk çıktı. “Demek... demek sihirli çözümün bu! Duygularımızdan kurtulmak için seks yapacağız!”

“Sihirli çözüm diyemem,” dedi Chase başını yana eğerek. “Ama yine de bir şeydir, öyle değil mi?”

Bir şey olduğu doğrudu ama Chase'i fena halde arzuluyor olsa bile bu onun için yeterli değildi. Çok canı yanıyordu. Hayır, bu acıdan daha kötüydü. Bedeninin kesilip yarılması gibiydi.

“Vay canına,” diye mırıldandı sonunda Madison, şaşkınlıktan dili tutulmuş şekilde. “Öyle romantik bir teklif ki, nasıl reddedebilirim?”

Chase'in dudakları ince bir çizgi halinde kenetlendi. “Bunu düşünmek için fazla akıllı olmak gerekmiyor.”

Madison güldü ve boğazından kırılgan bir ses çıktı. “Peki ne olmak gerekiyor Chase?”

Chase doğrularak geriye bir adım attı ve başını salladı. “Maddie...”

“Bırak da açıklayayım,” dedi Madison ayağa kalkarak. Aralarındaki mesafeyi yürürken elleri ve bacakları titriyordu. Sonra durdu. “Benimle birlikte olmanın Mitch'e saygısızlık olacağından endişeleniyorsun ve bana babanın annene davrandığı gibi davranmak istemiyorsun. Ama her nasılsa, içinden bunu atmak için, benimle yatmanın daha az kırıcı olacağını mı düşünüyorsun?”

Chase ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi. Hatasını

anlamıştı ama önemi yoktu. Artık çok geçti.

Kalbi milyonlarca küçük parçaya ayrılıp kırılan Madison güçlükle gülümsedi. “Bu belki düzeni bozuk bir başka dünyada ağabeyim ve senin için uygun olsa bile, benim için asla olamaz.”

Ve sonra Madison hayatında asla yapmadığı bir şey yaptı.

Chase’in yanağına bir tokat attı.

Sekizinci Bölüm

Evet, işler planladığı gibi gitmemişti. Chase'in gerçekte bir planı yoktu aslında. Bir saat sonra bile yanağı sızlamaya devam ediyor, Madison'ın yüzüne kapatıp çıktığı banyo kapısının sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

Her şeyi fena halde berbat etmişti.

Kanepeye oturup bu durumu nasıl düzeltebileceğini düşünürken banyodan akan su sesini duymuş ama onun yeniden duş almadığını anlamıştı. Maddie çok gururluydu.

Ağladığını gizlemek için suyu açmıştı.

Lanet olsun. Chase'in istediği son şey onu incitmekti ve bunu yaptığı için kahroluyordu. Kendini bir pislik gibi hissetti.

Madison sonunda banyodan çıktığında gözleri şişmiş ama yüzü sakindi. Önünden sessizce geçerken Chase onun, gözlerindeki yeşil beneklere uygun güzel, küçük bir elbise giymiş olduğunu gördü. Maddie doğal olmayan sert bir duruşla, tek bir söz söylemeden odadan çıktı.

Chase onu durdurmayı denemişti, aslında birkaç kez banyonun kapısına gitmiş ama hiçbir şey söylememişti.

Çünkü gerçekte ne söyleyebilirdi ki? Bunu nasıl düzeltebilirdi? Şu lanet olası çenesini kapatmalı ve gerisini düşünmemeliydi. Yerinden kalkıp resmi davet için koyu renkli bol bir pantolonla hafif bir gömlek giydi, birkaç dakika gecikmişti bile.

Chase sonunda yorgun argın içeri girdiğinde neredeyse herkes ana binadaki yemek salonundaydı. Mitch ile Lissa masanın başında yan yana oturmuş, birbirlerinin elini tutuyorlardı. Her ikisinin yanında da anne babaları, onların yanında da... kahrolası düğün grubu oturuyordu.

Maddie resmi bir şekilde bacak bacak üstüne atarak oturmuş, ellerini kucağında birleştirmiş ve hâlâ dimdik duruyordu.

Oturma düzeni önceden kararlaştırılmıştı.

Chase omuzlarını dikleştirerek yerine doğru yürürken başıyla birkaç kişiye selam verdi.

Maddie ona bakmadı, hiçbir şey söylemedi.

Chase gözünün kenarıyla ona baktı. Dudakları ince bir çizgi halinde kenetlenmişti.

Karşısında oturan Chad elinde şarap kadehiyle ayağa kalktı. "Şimdi, herkes burada olduğuna göre kadeh kaldırmanın zamanı geldi."

"Ve umarım yemek yemenin de," dedi Mitch sırtarak. Lissa tatlı tatlı koluna vurunca Mitch güldü. "Devam et Chad."

Chad aşırı duygusal bir şekilde boğazını temizledi. Masanın yarısı onun ne söyleyeceğini duymak için öne eğilmişti. Ona asla güven olmazdı.

"Burada olduğumuza sanırım kimse şaşırmamıştır," diye söze başladı bardağını havaya kaldırarak. "Tanıştıkları anda Mitch'in çarpıldığını anlamıştık."

Herkes güldü ve masanın başında oturan Mitch gerçeği kabul ederek omuz silkti. İlişkilerine arkadaş olarak başlamışlardı ama artık Mitch'in güzel sarışına âşık olduğu belliydi.

Chase en büyük ağabeyiyle göz göze geldi. Chandler kaşını tuhaf bir şekilde kaldırdı ve sonra Maddie'ye baktı.

"Çıkma teklif etmek için ne kadar bekleyeceği konusunda bahse giriyorduk." Lissa'nın şaşkın ifadesini gören Chad sırıttı.

"Evet, ben bir hafta dedim. Chandler iki hafta dedi ve eski kafalı Chase bir buçuk ay dedi."

Lissa derin bir nefes alıp güldü. "Mitch, Lissa'ya çıkma teklif ettiğinde birbirimizi yaklaşık iki aydır tanıyorduk." Kocaman bir gülümsemeyle Chase'e döndü. "Sen kazandın."

Chase şarap kadehiyle oynarken omuz silkti. Birçok göz ve gülümseme Chase'in üstünde olsa da Maddie dosdoğru karşıya bakıyordu.

"Bahse girmek bir yana, " diye devam etti Chad, "Lissa'yla Mitch arasında gerçek bir ilişki olduğunu hepimiz biliyorduk. Onlar kadar iyi iki insanın birlikte olması gerekir zaten. Öyleyse şeref!"

Kadehler kalktı ve odayı canlı bir uğultu doldurdu. Chase ağabeyinin konuşma yaparken düzgün davranmasına şaşırmıştı. Sonra sıra ona geldi, sağdıç olarak dostunu utandırması bekleniyordu ama o da Chad gibi basit bir konuşma yaptı. Kısa ve sempatik.

Yiyecekler geldi ve yemek gerektiği şekilde devam etti. Çevresindeki herkes mutluluğu hak eden iki insanın birlikteliğini kutluyordu ama ya kendisi? Onlar adına heyecanlıydı ama...

Chase, nedimelerden biriyle konuşan Maddie'ye göz attı.

Kendisi pisliğin tekiydi. Bu tartışılmazdı ve teklifinden dolayı Maddie'nin onu asla affetmeyeceğini kalbinin derinliklerinde hissediyordu. Elbette onu suçlayamazdı. Yaptığı şey ona seks için para önermekten farklı değildi. Babasının yaptığı her şeyden daha kötüydü.

Chase'in iştahı kaçtı ve tabağını geri iterek üniversite arkadaşlarından birinin söylediklerini dinlemeye koyuldu. Ama Maddie'nin şaraptan uzak durduğunun farkındaydı. En azından o salak adamla dans meselesi tekrarlanmayacaktı.

Adamın ellerini onun kalçalarına yerleştirip Maddie'yi banktan kaldırdığını hatırlayınca içindeki ona karşı sahiplenme duygusu daha da arttı. O adamın Maddie'ye dokunmaya hakkı yoktu.

Chase içine derin bir nefes çekti.

Kahrolası *adamın* ona dokunmaya hakkı yoktu işte.

Yemek bittikten sonra kalabalık, küçük gruplara ayrıldı ve Chase, Maddie'nin dosdoğru ağabeyiyle ailesinin yanına gittiğini gördü. Ani bir ağırlık gibi göğsüne yerleşen baskıyı hissetti.

Durumu düzeltmesi gerektiğini biliyordu ama bunun mümkün olduğuna emin değildi. Moralinin hızla dibe çakıldığını hissetti. Chad'in ağır ağır yürüyerek kolunu omzuna atması da durumu iyileştirmede.

"Kardeşim," dedi. "Yüzünde yine o bakış var."

Chase omuz silkerek ağabeyinin kolundan kendini kurtardı ama diğer eliyle uzattığı birayı aldı. "Hangi bakış?"

"O gece arabada Maddie'yle fazla yakınlaştığı için Rick Summers'ı benzetmeden önce yüzünde beliren bakış."

Chase konuşmanın gittiği yönden hoşnut değildi.

“Üniversitedeki ilk yılında, ekonomi sınıfındaki bir erkek Maddie’nin poposunu ellemek istediğini söylediğinde yüzünde beliren bakış.”

Chase’in çenesindeki kas hafifçe hareket etmeye başladı. Bunu yalnızca Chad biliyordu. Tanık olmuştu. O işe yaramaz adamları anımsamak yine tepesini attırdı.

“Ve Maddie geçen gece o adamla dans ettiğinde yüzünde beliren yine aynı bakıştı,” diye devam etti. Chase ona bakınca Chad gülümsedi. “Evet, fark ettim. Ve yemek boyunca, biri köpeğini otoyola atmış ve üç kulübünü de yakıp kül etmiş gibi oturdun.”

Chase soğuk bir şekilde güldü. “Ne demek istediğini anlıyorum.”

“Kadeh kaldırdığımda bile gülümsemedin.”

Chase gözlerini devirdi.

“Tanrım,” dedi Chad kısa bir duraksamadan sonra. “Maddie’ye ne yaptın? Çünkü onun da yüzünde sürekli aynı ifade vardı.”

“Maddie’yle hiçbir ilgisi yok.” Chase birasının yarısını midesine indirdi. “Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

Chad başını salladı ve Chase’in sözlerini umursamadı. “Konu hep o.”

Chase gözlerini bira şişesine dikerek tamamen hareketsiz kaldı. “O kadar belli oluyor mu?” diye sordu boğuk bir sesle. Chad’in kendisiyle şakalaşacağını düşündü ama ağabeyi sessiz kaldı.

“Evet, o kadar belli oluyor ki,” dedi Chad sonunda. “Her zaman belliydi.”

“Mükemmel.”

Chad sonra gülümsedi. “Peki, ne oldu?”

Chase birasından büyük bir yudum daha aldı ve

Chad'e olanların pek de açık olmayan, kısa bir özetini anlattı. Tahmin ettiği gibi ağabeyi ona dünyadaki en aptal adama bakar gibi baktı.

"Böyle bir öneride bulunduğuna inanamıyorum." Başını sallayarak güldü. "Ne bekliyordun? Bu fikrin üstüne atlayacağını mı?"

Aslında, geriye dönüp bakınca Chase tam olarak ne beklediğinden emin değildi. Şarap mahzenindeki olayla onu küvetin içinde, baloncuklarla çevrili ve inanılmayacak kadar seksi görmesi arasında aklına gelen en parlak fikir bu olmuştu.

Chase eliyle saçını düzeltti. "Ne düşündüğümü bilmiyorum."

"Sorun da bu," dedi Chad. "Çok fazla düşünüyorsun."

Chase kaşlarını çattı. "Söylediğinin hiçbir anlamı yok."

"Anlamıyorsun. Kalbinin söylediğini yapman gerekiyor, oysa sen çok fazla düşünüyorsun."

Chase kahkaha attı. "Vay be, son zamanlarda Oprah şovlarının tekrarlarını sıkça izlemiş olmalısın."

"Kapa çeneni," dedi Chad kollarını başının üstünde esnetirken. Bu giysiler içinde inanılmaz rahatsız olduğunu Chase fark edebiliyordu. Chase şık giysileri tercih ederken Chad yalnızca kot pantolonla rahat ederdi.

Chad'ın yüzü coşkulu bir gülümsemeye parıldadı. "Peki, bacaklarının arasında ne olduğunu düşünmeye başlamaya ne dersin? Her halükârda Mitch konusu saçma. Maddie'yle ciddi bir ilişkiye girmen konusunda hiçbir sorun yaratmayacağını biliyorsun. Elbette bir gecelik ilişki istemiyorsan. Ve aslında bunu anlayabiliyorum, Madison iyi bir parça..."

"O cümleyi bitir ve bu şişeyi kafanda nasıl kıracağımı gör," diye uyardı Chase.

Chad başını geriye attı ve güldü. “Evet, tam tahmin ettiğim gibi, bir gecelik ilişki değil. Mitch’in bu konuda sorun çıkaracağını sanmam.”

“Peki, sana bir soru sorayım. Bir kız kardeşimiz olsaydı ve arkadaşlarımızdan biri onun peşinden ayrılmasaydı nasıl hissederdin?”

“Bu kötü bir örnek.” Chad gözlerini kısıp güzel nedimelerden birine bakarak kollarını kavuşturdu. “Bizim arkadaşlarımız berbat.”

Chase homurdandı.

Ağabeyi yine sessizleştirdi. Aradan birkaç saniye geçti. “Kardeşim, hepimiz biraz sefil durumdayız.”

“Gerçekten mi?”

Chad hafifçe güldü. “Babamın anneme yaptıkları korkunçtu. Ölü ya da diri, babamız tam bir pislikti. Ama asıl sorunun ne olduğunu biliyor musun? Yanımızda değilken bile, hayatımızı altüst etmesine hâlâ izin veriyoruz.”

Chase’in bir yanı buna karşı çıkmak istiyordu ama ağabeyine yalan söyleyemezdi. “Ben ona benziyorum.”

“Onunla hiçbir benzerliğin yok,” dedi Chad hararetli bir şekilde. “Ama kendini ona benzetiyorsun. Nedenini hiç bilmiyorum. Beklendiği için sonunda gerçekleşen, çarpık bir kehanet gibi.”

“İşte yine Oprah saçmalıklarından biri.”

“Kes sesini ahmak. Ben ciddiylim.” Chad elini Chase’in omzuna koydu. “Hepimizin arasında en iyi olan sensin ve sakın buna karşı çıkmaya kalkma. Hayatın boyunca Maddie’yi istedin. Seni hayata bağlayan en önemli şey o oldu ve nedense onu kendinden uzaklaştırmaya devam ediyorsun.”

Konuşma tehlikeli bir yöne doğru gidiyordu. Özellikle

de akla uygun olmaya başladığı için. “Yeter artık...”

“Henüz bitirmedim. Dinle beni kardeşim. Sen babamız gibi değilsin. Sen Maddie’ye asla onun anneme davrandığı gibi davranmazsın. O çıktığın zırva kadınlara bile daha iyi davranıyorsun. En azından onlar babama benzemediğini kanıtlıyorlar.”

“Nasıl saçma bir mantık bu?”

Chad bilgiç bir tavırla ona baktı. “Onların arasından birini bile kandırmadın. Onlara yalan söylemedin. Evli değilsin ve fahişelerle karının önünde hava atmıyorsun.”

Chase’in içine ansızın şiddetli bir korku, gerçek bir korku girdi. Ya bunu yaparsa? Kendini asla affedemezdi. “Evli değilim. Sebebi bu olabilir.”

“Maddie’ye asla bunu yapmazsın,” dedi ağabeyi. “Nedenini biliyor musun?”

“Bahse girerim, sen bana söyleyeceksin.”

Chad büyük bir yudum alıp birasını bitirdi. “Çünkü sende, babamda asla olmayan bir şey var. Sevebilme yeteneği... Ve Maddie’yi bunu ona yapamayacak kadar çok seviyorsun.”

Chase karşı çıkmak için ağzını açtı ama kahrolası sözcükler ağzından çıkmadı.

Ağabeyi kaşlarını kaldırarak konuşmasını sonlandırdı. “Onu lekelemezsin kardeşim. Onu mahvetmezsin. Burada sorunun kimseye, özellikle de kendine güvenmemen olduğunu düşünüyorum.”

Madison anne babasının odasında yerde yatmayı ciddi olarak düşünmüştü ama şu ikinci balayı olayı can sıkıcıydı. Lissa’nın Maryland’den arkadaşı Sacha dışında düğün

grubunun çoğunluğu odalarda çift olarak kalıyordu. Anlaşılan Sacha gece boyunca Chad'i eğlendirecekti.

Onun dışında, büyük teyzesi Bertha vardı ama onunla kalamazdı.

Üstelik, dedi kendi kendine karanlık odaya girerken, *artık çocuk değilim*. Chase'ten kaçmayacaktı. Chase'in bir kez daha kalbine dokunup sonra da onu alıp yere atarak ayağıyla ezmesi önemli değildi. Yapması gereken tek şey bu gecenin ve yarının üstesinden gelmekti. Daha sonra hafta sonunun kalanını geçirmek için kendi odasına kavuşacaktı.

Chase'in dün gece giydirdiği tişörtü kapıp hızla üstünü değiştirdi. Ne kadar tatlı olduğunu anımsayınca göğsüne bir ağrı girdi.

Tatlı ve seksiydi ve bunun hiçbir anlamı yoktu.

Tüm istediği Maddie'yle seks yapmak ve böylece bu arzuyu aklından çıkarıp kurtulmaktı.

Gerizekalı.

Madison musluğa uzandığında elleri titriyordu. Gece boyunca Chase'in yanında oturmak onun için tam bir işkence olmuştu. Birçok kez dönüp ona birkaç laf etmek istemişti. Ya da su bardağını alıp yüzüne fırlatmak. Özellikle ikincisi onu daha iyi hissettirecekti, en azından belli bir süreliğine.

Ama söylenecek hiçbir şey yoktu ve bu hafta sonu bittiğinde Madison kendi hayatına geri dönecek ve Chase Gamble'ı unutacaktı.

Yüzünü yıkayıp uzun saçlarını atkuyruğu yaptı ve yatağa yatıp örtünün altına girdi. Bu gece Chase'in altmışlı yıllardan kalma kanepede yatması onu üzmüyordu. Bunu hak ediyordu.

Madison yana dönüp sırtını kapıya döndü ve gözlerini sıkıca kapattı. Gelecek hafta işe döndüğünde yanıtlaması gereken elektronik postaları ve yapması gereken telefon görüşmelerini aklından geçirip Chase gelmeden uykuya dalmaya çalıştı.

Hiç şansı yoktu.

Ay yükselmiş ve solgun ışığı tahta kepenklerden içeri girmeye başlamıştı ki kapı açıldı. Chase'in ayak sesleri sessizliği bozdu.

"Maddie?"

Madison nefesini tutarak uyuma numarası yaptı. *Tam bir yetişkin gibi.*

Ayak sesleri yaklaştı ve Chase yatağın kenarına oturdu. Sessizlik uzadıkça Madison'ın sinirleri geriliyordu. Olacaklardan neredeyse korkuyordu.

Chase'in derin iç çekişi Madison'ın hızlı kalp atışlarını gölgede bıraktı. Bir saniye sonra Chase'in parmaklarının yüzüne düşen saç tutamını geri atıp kulağının arkasına ittiğini hissetti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ama Madison onu duydu. "Her şey için özür dilerim."

Madison nefesini tuttu. Chase'in özrünün ne anlama geldiğine emin değildi. Olanları unutturabilir miydi? Barış bayrağı çekip, ne olursa olsun onsuz bir gelecek olmadığına göre, arkadaşlıkları için umut mu beslemeliydi?

Madison bu felaket için en çok kimi suçlaması gerektiğine emin değildi. Elbette Chase masum değildi ama her şeyi karmaşık hale getiren kendisi ve duygularıydı.

Gözlerine dolan yaşların akmaması için kendini iyice sıktı ve dudaklarını kenetledi.

Birkaç saniye daha oyalandıktan sonra Chase'in kalk-

mak için hareketlendiğini hissetti. Madison sessiz kalmaya, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya katlanamayıp sırtüstü döndü. "Chase?"

Bir eli Madison'ın kalçasının yanında, örtünün üstünde duran Chase donakaldı. Karanlıkta gözleri siyah, yüz hatları garip bir şekilde keskin ve savunmasız görünüyordu.

Madison ne yaptığını gerçekten bilmiyordu. Bedeni, kalbi ve düşünceleriyle savaşıyordu ve çocukluğundan beri varolan dürtülerini kontrol etmesi çok zordu.

Madison uzandı ve elini Chase'in çenesine koydu. Chase geri çekilmek yerine yanağını onun eline yasladı ve gözlerini kapattı.

"Akıllardan çıkmayacak bir düğün, öyle değil mi?" dedi Chase hafifçe gülümseyerek. "Üstelik henüz düğün gerçekleşmedi bile."

Sonra elini Madison'ın elinin üstüne yerleştirip yavaşça dudaklarına yaklaştırdı. Avucunun içine bir öpücük kondurunca Madison'ın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Özür dilerim Maddie. Gerçekten üzgünüm. Sana bunu söylerken ne düşündüğümü bilmiyorum. Yapmak istediğim şey, içimden bunu atıp kurtulmak değil."

Madison'ın parmakları onunkileri kavradı. Kafası karışmıştı. "Ben... ben anlamıyorum."

Chase içine derin bir nefes çekti. "Ne düşündüğümü bile bilmiyorum. Chad şu Oprah saçmalığıyla kafamı ütüledi ve ne kadar çılgınca olsa da, kısmen mantıklı geldi."

"Ne diyorsun?"

Chase hafifçe gülümsedi ve göz göze geldiler. "Seni istiyorum."

Madison'ın nefesi kesildi. Kalbi yeniden umutla çarp-

maya başladı. Chase'le hayat, lunaparktaki hız trenlerine binmek gibiydi. Yukarı. Aşağı. Yukarı. Aşağı. "Bunu daha önce de söylemiştin."

"Ve doğruydu."

Madison'ın kafası hâlâ çok karışıkta ama kalbinde Chase'e gittikçe daha çok yer açılıyordu. Ağzından çıkan sözcük büyük ölçüde kaderini çizdi. "Kalsana."

Chase tereddüt etti ve bir an hareketsiz kaldı. Öyle gergindi ki Madison onun bedeninden sızan huzursuzluğu hissedebiliyordu. Sonra Chase ayakkabılarını çıkarıp attı ve gömleğinin düğmelerini açmaya koyuldu. Gömleği beyaz bir bayrak gibi dalgalanarak yere düştü.

Madison'ın bakışları onun biçimli, geniş göğsüne ve kaya gibi sert karın kaslarına takılınca kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Chase tam hayallerindeki gibi çok yakışıklıydı. Ayın solgun ışığı altında ve odanın gölgeli karanlığında, Madison kuşkularını ve korkusunu bir kenara bıraktı. Yıllardır Chase'e olan aşkı için yaşadığını hissetti.

Ve bu anın, yılların birikiminden sonra bir dönüm noktası olduğuna inandı. Geri dönüşü olmayacaktı. Chase'e babasına benzemediğini kanıtlayabilecek tek kişi Madison'dı.

Chase dönüp onunla yüz yüze geldiğinde, aralarında çok küçük bir mesafe kalmıştı. Madison ona doğru hareket edince aralarında yalnızca birkaç santimetre kaldı. İkisi de sessizdi.

Chase elini yavaşça onun yanağına yerleştirdi. Parmakları yüzünün kavisi boyunca aşağı inerek aralık dudaklarına yaklaştı. Madison bu hafif dokunuşu bedeninin her hücresinde hissetti. Şiddetle.

Chase'in parmakları boynundan aşağı indi ve pamuklu tişörtünün kenarına geldi. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Seni kendi giysilerim içinde görmenin ne kadar tahrik edici olduğunu biliyor musun?" Parmakları yakasının altına girdi ve köprücük kemiğine kadar onu okşadı. "Nedenini bilmiyorum ama öyle."

Madison giysilerini çıkardığında Chase'in onunla aynı hisleri paylaşp paylaşmadığını merak etti. Sonra banyoda bedenine yaslanan sertliği hatırlayınca yanıtın evet olduğunu anladı.

"Ne yapacağız Maddie?" diye sordu Chase, derin ve boğuk bir sesle.

Bedeni de kalbine katılan ve onun adına karar veren Madison yutkundu. Ne yaptığıının farkına bile varmadan Chase'e doğru yaklaştı.

Dizlerinin üstünde yükselip ellerini Chase'in omuzlarına yerleştirdi ve sırtüstü yatmasını sağlayana kadar onu itti. Üstüne oturduğunda pantolonunun kaliteli kumaşının altından ereksiyonunu hissedince inlememek için kendini tuttu.

"Seviş benimle," dedi fısıldayarak. "Lütfen."

Chase sessiz kaldı, sonra kalın kirpikleri kalktı ve delici bakışlarıyla ona baktı. Yanıt vermedi ama ellerini Maddie'nin uyluklarının üstüne yerleştirdi ve yukarı, tişörtün kenarına doğru yukarı kaydırды. Parmaklarıyla kumaşı topladı. Bir duraksama oldu. O anda hareket eden tek şey Madison'ın hızla çarpan kalbiydi. Chase tişörtü yukarı çekti.

Madison'a yanıtı buydu.

Ödünç aldığı tişört yerdeki gömlekle buluştuğunda dudakları birleşmiş ve Chase'in büyük, sıcak bedeni ken-

di bedeninin altına geçmişti. Öpüşmeleri yumuşak ya da şefkatli değildi. Derin, yakıcı, iki tarafın da yıllarca bastırıldığı arzunun ürünüydü. Elini Maddie'nin sırtına yerleştirip kendi göğsüne bastırırken Chase'in dudakları onun nefese benzer iniltilerini yutuyordu. Tenlerinin buluşmasıyla Madison duyularındaki yoğunluğu hissetti. Chase onu açlıktan ve arzudan kıvranarak, sadece onu arzularak, öpüyordu. Madison onun omuzlarını kavradı.

Saçlarını karıştıran eli hissetti. "Duracaksak," diye fısıldadı Chase, Madison'ın kabaran dudaklarının üstünde, "şimdi durmalıyız. Beni anlıyor musun?"

Madison, Chase'in dişlerinin alt dudağını sızlatmasıyla ürperdi. "Durmak istemiyorum. Beni anlıyor musun?"

Chase yeniden durdu ve sonra, neredeyse yabani bir hırıltıyla, öyle hızlı hareket etti ki Madison bir anda kendini sırtüstü dönmüş buldu. Onun karşısında açık ve savunmasızdı. Çarpıcı yüz hatları ve dolgun dudakları belirginleşmişti.

Chase Madison'ın üstüne çıktı. Dişleriyle memesinin ucunu sıkıştırırken aceleyle düğmelerini açıp pantolonundan kurtuldu ve Madison boğuk bir çığlık attı.

Bedenleri birbirine dokunurken Madison onun sıcaklığını ve sertliğini hissedip kollarını yakalayarak yüzüne ve boynuna küçük öpücükler kondurdu.

Chase, Madison'ın çenesini yakalayıp dudaklarını ağzına alarak altında kıvranana dek onu öptü. Kontrol Chase'teydi. Madison'ın bir yanı zaten sadece bunu istiyordu.

Ansızın aklına giriveren bir gerçeği söylemek için elini Chase'in göğsüne koydu. "Hap kullanıyorum ama yine de..."

Chase'in dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi.

“Çaresine bakarım.” Üstünden kalkıp valizinin yanına giderek birkaç saniye karıştırdı ve elinde bir paketle geri geldi.

Madison bir kaşını kaldırdı. “Bu hafta sonu seks yapmayı planlamış mıydın?”

“Aslında hayır,” dedi Chase itiraf ederek. “Ama her zaman yanımda birkaç tane bulundururum.”

Kıskançlığın sırası değildi çünkü prezervatifi kalın cinsel organına geçirdiğini gördüğü anda Madison içinin fena olduğunu hissetti. Sonra dudakları bir kez daha buluşurken Chase onun üstüne uzandı.

Onun bedeninin gücünden etkilenen Madison ellerini aşağı indirerek Chase’in kaslı midesinde ve gergin kalçalarında gezdirmeye başladı. Teni satenle kaplanmış çelik gibiydi. Mükemmeldi.

Öpüşmeler yumuşamaya ve yavaşlamaya başlarken Chase’in tadı dudaklarındaydı ve sıcaklığını hissedebiliyordu. Kalçalarını yuvarlayarak onun orada, yakınında ama yeteri kadar yakında olmadığını hissedip inledi. Madison hazırды... ezelden beri hazırды.

Chase dirseklerinin üstünde yükselerek ona baktı. Madison’ın gözlerini delen gözleri birer parlak safir gibiydi.

“Durma,” diye fısıldadı Madison. “Seni içimde hissetmek istiyorum.”

“Artık istesem de duramam.” Madison’ın çok uzun zamandır hissettiği arzu ve özlemi giderircesine onu öptü. “Buna ihtiyacım var. Kahretsin, sana ihtiyacım var.”

Ve sonra sert bir darbeyle içine girdi.

Onu içinde hisseden Madison keskin bir çığlık attı. Geçmişte birlikte olduğu erkeklerden hiçbirisiyle, hatta hayallerinde bile, böyle hissetmemişti çünkü bu defa... kendini tamamlanmış hissediyordu.

Chase, Madison'ın en derin yerine ulaştığında durdu. Bir elini kaldırıp alnına düşmüş ıslak saç tutamını geri itti. "Öyle sıkışın ki..." Sesi boğuk, neredeyse ilkeldi. "İyi misin?"

Madison başıyla onayladı ve sonra bacaklarını onun kalçasına doladı. Chase inleyerek başını geri attı ve Madison kalçalarını yukarı doğru kaldırdı. Chase'in kollarındaki gibi boynundaki damarlar da dışarı fırlamıştı. Ve sonra Madison'ı delirten hareketlerle yavaş ve ağır darbelere başladı. Birlikte hareket eden bedenlerinin sürtünmesi ve sessiz odadaki sesleri Madison'a daha da çok zevk veriyordu.

Kaybolmuştu. Madison kaybolmuştu.

Madison daha fazlası için haykırırken, Chase uzun bir süre kendini tuttu ve sonunda istediğini ona verdi. Elleyle Madison'ın bileklerini sıkıştırırken genç kadın güçlkle soluyordu. İçinde oluşan baskıyla, damarları zonk-luyordu. Çok fazla... çok yoğundu. Bedeni titrerken başını geriye attı.

"Benim için gel," diye fısıldadı Chase, boynuna yaklaşıp. "Bırak kendini."

Ve Madison kendini bıraktı. Onun ismini haykırarak sarsılıp parçalandı. İki hızlı ve sert darbeden sonra Chase'in iri bedeninin üstünde kasıldığını ve artçı sarsıntılardan sonra rahatladığını hissetti.

Bittiğinde Chase dikkatli şekilde onun içinden çıktı ve sırtüstü yatıp Madison'ı yanına çekti. Yanağı Chase'in hızla çarpan kalbinin üstündeydi. Her ikisi de nefesini düzenlemeye çalışıyordu.

Madison daha önce asla böyle bir şey hissetmemişti ve bundan sonra da hissetmeyeceğini biliyordu. Cennetteydi.

Gözlerini kapattı. Sabahın parlak ışığında ve haftalar ya da belki aylar sonra, büyük olasılıkla bundan pişmanlık duyacaktı. Ama birkaç yıl sonra geriye dönüp bakabilecek ve bir gece için bile olsa ona sahip olduğunu bilecekti.

Dokuzuncu Bölüm

Madison tembel tembel gerindi ve kaslarındaki zevkli ağrıyı hissederek gülümsedi. Dün gece... evet, belki de hayatının en güzel gecesi olmuştu. Yalan değildi. Chase kendine gelmek için bir süre bekledikten sonra Madison'ı yüzüstü çevirip dizlerinin üstünde doğrultmuştu ve... evet, söylediği gibi hayatının en güzel gecesi olmuştu. Bedeni yine ısınmaya ve Chase için hazırlanmaya başlamıştı bile.

Dün gece onlar için bir dönüm noktası olmuştu. Chase'in Madison'la sevişme tarzının derin ve mükemmel bir anlamı vardı. Madison bunun farkındaydı. Her nasılsa engelleri sözcüklere gerek duymadan yok etmişlerdi. Chase babasından çok daha iyi olduğunu ve birbirleri için yaratıldıklarını görmeliydi artık.

Madison olduğu yerde yuvarlandı ve Chase'in bedeninin sıcaklığını hissetmek için uzandı ama... kimseyi bulamadı.

Gözlerini hızla açtı.

Yanı boştu ama dağınık çarşafların ve yastığın üstüne tutkunun kokusu sinmişti.

Madison kanepeye döndü ama o da boştu. İçinde kötü bir şey olduğuna dair bir önsezi, derin bir yerde kök saldı ve kendini yataktan atıp, vücuduna bir çarşaf sardı. Banyoya baktı ama Chase orada da değildi.

Hiçbir şey söylemeden çıkıp gitmişti.

Kalbi acıyla doldu.

Tamam. Aptallık ediyordu. Herhangi bir şey yapıyor olabilirdi. Onlar için kahvaltı almaya gitmiş ya da temiz sabah havasının tadını çıkarmak için yürüyüşe çıkmış olabilirdi.

Madison hızla pencereye yaklaşp panjurları araladı ve gözünü alan ışık yüzünden suratını buruşturdu. Dışarıda kimse yoktu. Görebildiği mesafeye kadar Chase ortalıkta değildi. Bakışı yatağa takılınca ürperdi. Böyle bir geceden sonra onu terk etmiş olamazdı, değil mi? Kesinlikle olamazdı... çünkü bu... bu onu içinden atıp kurtulmak anlamına gelirdi. Tek gecelik ilişkilerde erkeklerin yaptığı gibi istediğini elde edip kefaletini ödemek gibi olurdu.

Dün gece, tek gecelik bir ilişki değildi.

Bakışı bir kez daha kanepeye takıldı, sonra da valizinin yanında durduğu küçük dolaba ve... gözleri hızla valizine geri döndü.

İliklerine kadar buz kestiğini hissetti.

Chase'in valizi yerinde değildi.

Madison kalbi hızla çarparak yürüdü ve dolabı açtı. İçeride nedime giysisiyle diğer iki elbisesi asılıydı ama Chase'in smokini, gömlekleri ve her şeyi gitmişti. Tıpkı ayakkabıları gibi. Ve Madison banyoyu kontrol ederse orada da Chase'in hiçbir eşyasını bulamayacağını anladı.

Madison titrediğini fark edene kadar dolabın önünde durdu.

Chase onu terk etmişti.

Gerçekten terk etmişti.

Uyuşuk ve can acıtan bir şaşkınlıkla yatağa geri döndü ve kenarına oturdu. Boğazı yanıyor ve gözleri acıyordu ama kendini tuttu. Dakikalar birbirini kovaladı, aradan bir saat geçti ama Chase hâlâ ortada yoktu.

Onu gerçekten terk etmişti.

Beyni algılamakta zorluk çekiyordu ama kanıt açıktı. Tam bir budalaydı. Dün gece bedeni ve kalbine teslim olmuştu, şimdi de bedelini ödüyordu.

Belki de Chase'i dinlemeliydi. Kendisini uyarmıştı... en başından uyarmıştı.

Chase onu yerle bir etmişti.

Görevli iki yeni odadan birinin anahtarını teslim ettiğinde Chase adamı boğmak üzereydi. Odanın temizlenmesi için onu neredeyse yarım saat bekletmesi ciddi şekilde gecikmesine neden olmuştu.

Chase eşyalarını yeni odaya götürdüğünde, gözü saten çarşaflarla kaplı büyük boy yatağa takıldı. Maddie'nin çırlçıplak üstüne yayıldığını hayal etti. Bu ona dün geceyi düşündürdü ve cinsel organı sertleşti. Üçüncü sefer için hazırdı... ve sonra dördüncü için de.

Ama önce duş almalıydı. Maddie'nin vanilyamsı kokusunu sevse de, Mitch'in küçük kız kardeşiyle daha yeni seks yapmış gibi kokarak etrafta dolaşmak, yapmak istediği son şeydi.

Dün gece inanılmazdı... Maddie inanılmazdı. Ve seks-ten çok daha fazlasıydı. Aralarındaki o bağlantı her neyse orgazmın ötesindeydi. Daha özel bir şeydi. Hayatta bir kez başa gelebilecek türden bir şeydi. Chase birlikte oldu-

ğu kadınların hiçbirisiyle böyle hissetmemişti ve hissetmeyeceğini de biliyordu.

Evet, kulağa Oprah şovlarının tekrarlarını izlemiş gibi geliyordu.

Ama... tüm bunlar bir şey ifade ediyor olmalıydı. Ve bu “şeyin” ne olduğunu anlamak için savaştan yorgun düşmüştü. Gerçekten ne istediğini, yıllardır neyi arzula-
dığını inkâr etmekten yorgun düşmüştü. Maddie onun için Mitch’in küçük kız kardeşinden fazlasıydı. Chase’i yıllarca bir gölge gibi izleyen küçük kızdaki fazlasıydı. Maddie onun için her şeydi. Ve o da babasının oğlundan fazlasıydı çünkü Maddie’ye asla zarar veremeyeceğini aslında biliyordu. Dün gecedan sonra bunu yapması mümkün değildi.

Bunu ancak şimdi mi fark ediyordu?

O iğrenç teklifle her şeyi berbat etmişti ama dün gece...

Yeni bir başlangıç olmalıydı.

Hayatının en hızlı düşünüyordu ve otele geri döndü. Arka tarafta bulunan küçük çiçekçi dükkânından on iki tane gül aldı. Çiçekleri kolunun altına sıkıştırdı ve aşk yuvasına gitmeden önce tesisin içinde bulunan fırına uğrayıp bir dilim cheesecake aldı.

Chase, Maddie’nin hâlâ uykuda olduğunu umuyordu. Onu elleriyle, parmaklarıyla ve sonra diliyle nasıl uandıracağına dair gayet iyi bir fikri vardı. Belki sonra da biraz pasta ama Maddie’yi tanıdığı kadarıyla istediğine ulaşmak için Chase’i devirecekti. Tatlıyla Maddie’nin arasına hiçbir şey giremezdi.

Kararlı bir şekilde arabasından indi ve odaya girdi. Bakışları doğrudan yatağa... boş yatağa takıldı.

“Maddie?”

Oda garip bir şekilde sessizdi. Duş sesi yoktu. Hiçbir

şey yoktu. Gülleri ve pasta dilimini masanın kenarına bırakıp gözleriyle odayı taradı. “Kahretsın.”

Maddie gitmişti. Büyük valizi odada değildi. Banyoya girip dikkatle baktı ama Maddie’den eser yoktu. Saç kurutma makinası ve maşası da Maddie asla burada olmamış gibi yok olmuştu.

Fısıldar gibi küfrederek kendi etrafında döndü ve ön kapıya yaklaştı. Onu bulacak, buraya geri getirecekti... Eli kapıdayken durdu.

İki sorun vardı: Birincisi, Maddie’nin nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Uzağa gitmiş olamazdı ama herhangi bir odada olabilirdi ve deli gibi her kapıyı çalmak dışında daha iyi bir plana ihtiyacı vardı. İkinci sorun, Madison’ın odayı neden terk ettiğini bilmemesiydi. Dün gecedan sonra Chase’in ne istediği epey açık olmalıydı, neden gitmiş olabileceğini kavrayamıyordu. Özellikle de, ikisi için kalp şeklinde yatak ve kadife örtülerle donatılmamış bir oda bulduktan sonra.

Ama o yatağı bir şekilde özleyecekti.

Chase kapıdan geri çekildi ve elini saçlarının arasında gezdirdi. Ne planı yapacaktı ki? Maddie’nin peşinde koşma planı mı? Kahretsın. İşler nasıl da tersine dönmüştü.

Kendi etrafında döndü ve lanet olası yatağın üzerindeki kırışmış çarşafları gördü.

Kahretsın.

Avuç içleriyle yüzünü ovuşturdu ve sonra gülleri kapıp, pastayı orada bırakarak odadan çıktı. İlk denediği yer Maddie’nin anne babasının odası oldu. Verandada oturmuş çay içiyor, doğanın içinde hayatta kalabilmekle ilgili bir derginin sayfalarını karıştırıyorlardı. Chase gülmemeye çalışarak başını salladı. Emekliliğin eşliğinde

sıradan bir çift gibi görünüyorlardı.

İlk olarak Maddie'nin babası başını kaldırdı ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Hey, Chase, ne var ne yok?"

"Önemli bir şey yok," dedi Chase tırabzana yaslanarak. "Merhaba Bayan Daniels."

Annesi başını sallayarak gülümsedi. "Bana Megan demenin vakti geldi artık tatlım. Şu çiçeklere bak! Ne kadar güzeller." Gözleri parıldadı. "Kimin için olduklarını sorabilir miyim?"

"Sevimli biri için."

"Öyle mi...?"

Bay Daniels ayağa kalkmış dergiyi Chase'e getiriyordu. "Uğradığına sevindim. Eşimle aramızdaki bir tartışmayı bitirmemize belki yardımcı olabilirsin."

Resimde, flanel ceketli bir erkek, inek sürüsünün yanında tepki gösteremedi şaşkınlıkla duruyordu. "Organik et," diye açıkladı Maddie'nin babası. "Megan'a, bir kıyamet kopması durumunda bile, birçok insanın tabağında yine de et isteyeceğini anlatmaya çalışıyorum."

Bu tür sorulara çok alışık olan Chase olumlu yanıtlamaya çalıştı. "İnsanların yine de biftek isteyeceklerine eminim."

"Kesinlikle!" dedi Bay Daniels onaylayarak. "Ben de bir büyükbaş hayvan sürüsüne mali destek sağlayıp satışa çıkarmamız gerektiğini söylüyorum. Orada oturan sevimli eşim ise bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyor."

"Ve para," diye ekledi Bayan Daniels iki erkeğin yüzünü görecektir şekilde vücudunu çevirerek. "Nükleer bir serpinti sırasında insanların en son aklına gelecek şeyin az pişmiş bir biftek olacağını düşünüyorum."

Chase gülümsedi. “Ya da bir zombi kıyameti.”

Bayan Daniels ellerini kaldırdı. “Söylediğim tam da bu.”

Eşi kızdı. “Güneş üç sene boyunca olmazsa ve yemek için nane yaprakları bile tükenmişse, insan biftek yemek ister.”

Kadın gözlerini devirdi. “Bu son derdimiz olurdu.”

“Bekleyin.” Chase araya girdi. “Güneş yokken ineklerin hayatta kalmasını nasıl sağlayacaksınız?”

Bay Daniels doğruldu. “Yeraltı sığınakları organik tarım tarlalarını içine alacak kadar büyüktür. Dünyanın her yerinde, neredeyse beş futbol sahasından büyük sığınaklar var. Nuh’un Gemisi gibi...”

“Chase Nuh’un Gemisi’yle ilgilenmiyor. O konuyu halletmeden önce Kendi-Gemini-İnşa-Et’i de satmaya başlayamayız.” Chase’e gülümsedi. “Böyle bir şeyi depolamanın maliyetini hayal edemezsin.”

“Hayır hanımefendi,” dedi Chase sırtarak.

Bay Daniels elindeki dergiyi hızla kapattı. “Bu tartışma henüz bitmedi.”

Eşi iç çekerek başını salladı. “Madison’ı mı arıyorsun tatlım?”

Afallayan Chase bunun dışarıdan ne kadar belli olduğunu merak etti. “Aslında evet, onu arıyordum.”

Masaya dönen Bay Daniels dergiyi sertçe elinden bıraktı. “Oda arkadaşını mı kaybettin?”

“Öyle görünüyor,” dedi Chase.

“Onu görmedik tatlım ama belki Lissa’ya sorabilirsin.” Bayan Daniels çayından bir yudum aldı. “Belki yarın için hazırlık yapıyorlardır.”

Chase ikisine de teşekkür edip patika yola doğru hare-

ket etti. Maddie, Lissa'yla birlikteyse onu rahatsız etmek istemezdi ama...

Chase kendini otel resepsiyonunun önünde buldu. Yeniden onunla uğraşmak istemediği anlaşılan memur gözlerini dikip ona baktı. "Bu sabah bana verdiğiniz yeni oda, müsait olan tek oda mıydı?" diye sordu Chase.

Bob kafası karışmış gibi başını öne eğdi. "Hayır. İki tane vardı. İkisi de bu sabah hazırlandı." Bilgisayarını karıştırmaya başladı. "Bu sabah sizin için belirlediğimiz oda uygun değil mi?"

Chase derin bir nefes aldı. "Hayır. Mükemmel. Ya diğer oda?"

"Bayan Daniels için mi?" diye sordu içtenlikle gülümseyerek. Anlaşılan Maddie memurun üstünde Chase'ten çok daha iyi bir izlenim bırakmıştı.

"Yaklaşık yirmi dakika önce uğradı ve altı numaralı odanın anahtarını aldı."

Chase midesine yumruk yemiş gibi resepsiyon görevlisine bakakaldı. Öfke, içinde bir ateş fırtınası yarattı. Mantıksız olsa da kırgın ve kızgındı. Maddie dün gecedен sonra onu terk mi etmişti?

Chase dönerek memurun ona bir kez daha bakmasına fırsat tanımadan gülleri çöp kutusuna fırlattı ve çıktı.

Madison tuhaf bir ruh hali içindeydi. Odadan ayrıldıktan bu yana dün gece yaşadığı mükemmel mutluluk kalıntılarıyla içine çöken soğukluğun arasında kalmış ve mutlu mu yoksa üzgün mü olması gerektiğine emin olamamıştı. Düğün hatırası olarak kullanılan kutuların içine küçük, beyaz çanlar yerleştirirken çok üzgün olduğuna karar verdi. Ama hiç olmazsa böyle bir gece yaşamıştı. Chase'le

olmanın nasıl bir şey olduğunu artık merak etmeyecekti. Şimdi biliyordu. İnanılmazdı.

Kalbinde bir acı hissetti.

Öğleden sonra neredeyse Bridget'ı arayacak gibi oldu ama sonra karşılıklı konuşmanın daha iyi olacağına karar verdi. Chase'i aslında nasıl baştan çıkardığını ve ertesi sabah kendisini nasıl bırakıp gittiğini anlattığında Bridget'ın yüzünde belirecek kızgınlığı asla kaçıramazdı.

Madison, nedimelerden birinin, önlerine bir sürü nane şekeri boşalttığını fark ederek baktı. Bu sabah kahvaltı edemeyecek kadar gergin olduğundan açlıktan ölmek üzereydi ve bir tane şeker kaptı.

Lissa kıkırdadı. "Lezzetli mi?"

Şekerlerden birini ağzına atan Madison onu başıyla onayladı. "Naneli. Çok nefis."

"Nefis derken," diye araya girdi nedimelerden biri olan Sasha. "Bence Gamble kardeşlerin lakabı 'nefis' olmalı."

Adı Cindy olan bir başka nedime öfkeyle burnundan soluyarak uzun boylu, kıvrımlı hatlara sahip sarışına baktı. "Siz ikiniz dün gece kardeşlerden birini kuşatmış değil miydiniz?"

Sasha belli etmeden gülümsedi. "Belki..."

Madison tek olmadığına sevindi. Kutunun içine bir çan attı.

"Onları asla ayırt edemiyorum," dedi Cindy sırtarak.

"Aslında onları ayırt etmek çok kolay," diye yanıtladı Madison kesin bir tavırla. "Üçüz değiller."

"Evet ama üçü de çok seksiler... Koyu renk saçları, güzel mavi gözleri ve üzerinde çikolata yiyebileceğim kasları var," dedi Cindy nedimelerden birine kötü bir bakış atarak. "Keşke evli olmasaydım. Her neyse, hangisiydi?"

Chase mi? Chad mi?”

Madison'ın gözleri kısıldı.

“Chad,” diye yanıtladı yanakları kızaran Sasha. “Chase de olsaydı şikâyet etmezdim. Aslında hepsi bir arada olabilirdi.”

Nedimeler güldüler ama Lissa Madison'a endişeli bir bakış attı. Belki de yüzündeki ifadeyle ilgiliydi. Sanki Sasha'nın ağzına kaç tane küçük, metal çan sokuşturabileceğini hesaphıyordu.

“Sen onlarla birlikte büyümedin mi Madison?” diye devam etti Sasha. Ecelinin kapısını tıklattığından habersizdi. “Sürekli evinizde değiller miydi? Tanrım, sanırım ben kendimi kontrol edemeyebilirdim ama senin için farklı olduğuna eminim.”

Madison bir çanı kutunun dibine itti. “Neden öyle olsun?”

“Yani, eminim seni kız kardeş gibi görüyorlardır,” diye açıkladı. “Chase'le aynı odada kalmıyor musunuz?”

Madison'ın yanakları kıpkırmızı oldu. Hay aksi, herkes böyle mi düşünüyordu? İçinde dün gece Chase'le nasıl kardeşçe olmayan şeyler yaşadıklarını ayrıntılarıyla anlatma arzusu doğdu.

“Aslında durumun böyle olduğuna emin değilim,” dedi Lissa gülümseyerek. “Madison hepsine çok yakın ama gördüğüm kadarıyla...” Madison'a muzip bir bakış atarak sustu.

Sasha kaşını zarif bir şekilde kaldırdı. “Öyleyse, seni tebrik ederim...”

O andan sonra kızlar, Gamble kardeşler ve Madison hakkında sessiz kaldılar ama çekici ayrıntılarla ilgili Sasha'yı sıkıştırdılar.

Kutular bitince grup provaya hazırlanmak için dağıl-

dı. Maddie, Lissa'ya sarıldıktan sonra yeni odasına geri döndü.

Kendi odasında mutlu olmalıydı ama yalnız ve sessizdi. Duş alırken Chase'in sürpriz yapıp onu ziyaret edeceğine dair umut beslemiyordu.

Küvetin içine girdi ve gözlerini kapatıp onu aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Ama Chase şimdi düşüncelerinde tamamen farklı bir seviyedeydi, çünkü artık Madison onun tutkusunu, tadını ve içindeyken nasıl hissettiğini biliyordu.

Bundan kurtulması olanaksızdı.

Bu sabah uyandığında, bedeni hoş bir şekilde acıyordu ve Chase... Chase gitmişti.

Derin bir nefes aldı ve gözlerini açtı.

O süslü odadan çıkmak hayatında yaptığı en zor şey olmuştu. Bir yanı hâlâ oradaydı ama ayrılma kararı kolay olmuştu. Yine de ileriye dönük vermesi gereken karar, vereceği en zor karar olacaktı ve herkesi şaşırtacağını biliyordu.

"Ah, buna inanamıyorum." Madison'ın annesi gözyaşlarına engel olarak bir kez daha Mitch'e sarıldı. Prova yemeği başladığı anda Bayan Daniels bol bol kucaklaşmaya başladı ve görünüşe bakılırsa bunun sonu gelmeyecekti. "Küçük oğlum artık büyümüş."

Mitch kaşlarını çattı. "Anne..."

Oğlunu tekrar göğsüne doğru çekerek sıktı ve sarstı.

Madison sırtarak bakışlarını çevirdi ve babasıyla göz göze geldi. Bay Daniels ona göz kırptı ve Madison'ın omzunu tuttu. "Sen evlenince annen kim bilir neler yapar?"

Madison'ın benzi attı. "Eyvah."

Annesi ona omzunun üstünden kızgın bir bakış attı ve sonunda oğlunu rahat bırakıp sevinçle parıldayan Lissa'ya döndü. "Oğluma iyi davranacağını biliyorum, o yüzden yarın başlayacak sulu gözlü durumum için şimdiden özür dilerim."

"Yarın mı?" diye söylendi Bay Daniels. "Evlenme kararını bildirdiği andan bu yana başlamadı mı o durum?"

"Sus," dedi annesi sırtarak.

Herkes gruplaşmaya başlarken Madison gevşek bir saç tutamını kulağının arkasına itti. Düğün yürüyüşü ve yeminlerden sonra yemeğe geçilecekti. Ve yarın... yarın ağabeyi evlenecekti.

Buruk bir gülümsemeyle ona yaklaştı. "Senin için çok mutluyum. Mükemmel bir eş olacaksın."

Mitch onu kollarına aldı. "Teşekkürler kardeşim."

"Sen de baba," dedi Madison şakalaşarak.

Mitch'in gözleri açıldı. "Tanrım, henüz bunu söyleme. Etrafta bir bebek Mitch dolaşmadan en az birkaç sene geçirmek istiyorum."

"Ya da bir bebek Lissa."

"Ah, bir kız mı? Bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum." Başını salladı. "Senin peşindeki erkekleri savmak yeterince kötüydü."

Madison gözlerini devirdi. "Öyle bir şey yoktu."

"Her neyse." Kolunu Madison'ın omzundan aşağı indirdi. "Peki, sen ne zaman bir yuva kuracaksın? Annemle babamın hayatının mükemmel olmasını sağlardı bu."

Yanıt vermesine fırsat kalmadan Gamble kardeşleri gördüler. Chad ve Chandler, koyu renk pantolon ve bol bir gömlek giymiş olan Chase'in iki yanında duruyorlardı. Kulaklarının çevresindeki saçlar ıslaktı. Elmacık kemik-

leri hafifçe kızarmıştı ve gözleri çelik mavisiydi.

Kesinlikle çekici görünüyordu.

Madison kaskatı kesildiğini Mitch'in fark etmemiş olmasını diledi ama elbette şans asla onun yanında değildi.

Mitch kıkırdadı ve Madison dirseğiyle onun midesine vurup kardeşler yanlarına üşüşmeden oradan uzaklaştı. Kestirme yoldan Lissa'nın ve diğer nedimelerin yanına ulaştı. Chase'ten tamamen kaçınmak olanaksızdı ama gerçek anlamda onunla yalnız kalmadıkça, ruhen yıkılmadan bu durumun üstesinden gelebilirdi.

Ya da kalbi daha fazla kırılmadan. Bunu yapmanın yalnızca bir yolu vardı. Canı çok acıyor, içinde peri masallarına inanan taraf giderek ölüyordu... ama başka seçeneği yoktu.

Onuncu Bölüm

Prova süresince Chase'ten kaçma konusunda başarılı olmuştu. Bu durum, geçit töreni için sıraya girene kadar sürdü. Onunla hâlâ yalnız kalmamıştı ama şimdi ondan kurtulamazdı.

Madison saçının bir tutamıyla huzursuzca oynayıp duruyor, çaresizce umursamaz görünmeye çabalıyordu ama yanında Chase'in varlığını hissetmek, onun için güneşte durmak gibiydi. Göz ardı edilemeyecek kadar sıcak ve bakmaması mümkün olmayacak kadar güçlüydü.

Dosdoğru önüne bakıp Sasha'nın Chad'e söyledikleriyle ilgileniyormuş gibi davrandı. Seks sırasında söylenen sözlerle ilgili bir şeyler konuşuyorlardı ve Madison gerçekten bunları duymamayı tercih ederdi. Tuhaf olan Chad ve Chandler'ı benzer kardeşler olarak görmesiydi. Bu tür şeyler duyunca insanları susturmak istiyordu ama Chase farklıydı. O her zaman farklı olmuştu.

"Konuşmamız gerek," dedi Chase sakın bir sesle.

Madison saf numarası yaptı. "Ne hakkında?"

Chase kaşlarını indirdi ve Madison o anda onun içini gördüğünü anladı. Chase onu çok iyi tanıyordu. "Ne hak-

kında olduğunu çok iyi biliyorsun.”

Madison bu sabah neden onu terk ettiğinin, henüz gözlerini bile açmadan neden odadan ayrıldığının ayrıntılarına gerçekten girmek istemiyordu. Ve Chase dün gece için özür dilemeye kalkarsa ona yumruklayacaktı. Cidden.

Kollarını kavuşturarak yeniden Sasha'nın platin rengi saçlarına odaklandı. “Konuşulacak bir şey yok.”

“Zırva.”

Chase'in homurdanışını duyan Sasha omzunun üstünden kaşlarını kaldırarak baktı ama Madison hiçbir şey duymamış gibi davrandı.

Chase biraz daha yaklaşarak başını indirdi ve parmakları Madison'ın dirseğini kavradı. Madison, damarlarındaki sıcaklık beklenmedik bir şokla artınca yerinden sıçradı. İstemediği halde gözleri onun gözleriyle karşılaştı ve Chase'in kendini beğenmiş sırıtışını gördü.

“Tam düşündüğüm gibi,” dedi Chase.

Madison hareket etmedi, daha doğrusu edemedi. “Neymiş düşündüğün gibi olan?”

Chase konuştuğunda sesi yanağında bir fısıltı gibiydi. “Hiçbir şey olmamış, etkilenmemişsin gibi davranıyorsun ama ben biliyorum.”

Madison'ın tüyleri ürperdi ve ateş püsküren gözlerle ona baktı. “Efendim?”

“Ah, şimdi de anlamamış gibi davranma. Gün boyunca küçük bir ödleğ gibi benden saklanıp durdun...”

“Ödleğ mi? Tanrım. Sen...”

O sırada düğün organizatörü boğazını temizleyerek büyük ihtimalle destana dönüşecek bir tiradı yarıda kesti. “Tamam, düğün grubuna geçiyoruz,” dedi. Kararlı sesi, sık takımı ve sıkıca toplanmış atkuyruğu kadar profes-

yoneldi. "İşaret ettiğimde ilk çift başlayacak, her çift için tek tek işaret vereceğim."

Çift mi? Madison kolunu çekerek Chase'ten kurtardı.

Chase'in yüzünde yapmacık bir gülümseme belirdi.

Enstrümantal klasik müziğin sesi duyuldu ve kol kola girmiş çiftlerle geçit töreni başladı.

Madison buz gibi kızgın gözlerle Chase'e baktı. "Kibirli bir pisliksin," diyerek sözlerini tamamladı. "Düşündüğün kadar kendimi sana kaptırmış değilim."

"Bunu dün beni tokatladıktan sonra ismimi haykıran kız söylüyor..."

"Sus," diye tısladı yanakları kızaran Madison.

Sıra Sasha ve Chad'deydi. Nedime Chad'ın kaçacağından korkarmış gibi koluna yapışmıştı. Akıllıca bir hareketti bu.

Chase, Madison'a kolunu uzattı. "Hanımefendi?"

Madison gözlerini devirerek onu umursamamaya çalıştı ama bu davranışı gereksiz ve istenmeyen bir şekilde dikkat çekebilirdi. Birçok göz onlara dönmüştü bile. Daha dikkatli olmalıydı.

İsteksiz bir şekilde kolunu Chase'in kolunun üstüne yerleşirdi. "Dün gece hakkında konuşmayacağız. Konu kapanmıştır."

Chase gözlerini dikip ona baktı. "Mantıklı davranmıyorsun."

"Seni çıldırtıyorum. Anlıyorum."

"Bayan Daniels ve Bay Gamble," diye seslendi organizatör.

Kaskatı kesilmiş bir şekilde, öne doğru birlikte ilerlediler. Orada bulunan herkes aralarında bir şeylerin geçtiğini anlıyor olmalıydı. Chase onu boğmak istiyor gibiydi, Madison da şaşkınlıktan donakalmış gibi görünüyordu. Koridorun sonu-

na ulaştıklarında farklı yönlerle doğru yürüdüler. Sasha'nın yanındaki yerini alan Madison sağdıçlara göz attı.

Chase ona içinde hem heyecan hem de öfke uyandıran bir yoğunlukla bakıyordu. Kalbi ve şimdi de bedeni tarafından ihanete uğramış olarak bakışlarını kaçırmaya çalıştı. Kafa karışıklığı soğuk su serpintisi gibi içine dağılmıştı. Chase onu anlamıyor muydu? Aslında babasıyla birbirlerine benziyorlardı çünkü dün, yalnızca tek gecelik bir ilişkiyle ilgilendiğini belli etmişti. Ve istediğini elde etmişti.

Kafa karışıklığı yerini keskin duman gibi içinde büyüyen bir huzursuzluğa bırakmıştı.

Lissa girişini yaptıktan sonra prova pürüzsüz ve hızlı bir şekilde devam etti. Akşam yemeği en yakın salonda düzenlenmişti ve aç olmasına karşın Madison'ın midesi bulanıyordu. İçerisi havasızdı nefes alamadığını hissediyordu.

İzin isteyerek resepsiyonun bulunduğu alana geldi ve oradan da otelin arka tarafına yöneldi. Açık alanda temiz havayı içine çekti. Ellerini tırabzanın üstüne yerleştirdi ve bilekleri ağrıyana kadar sıktı.

Provadan önce arazinin ucuna kadar gitmiş ve onu öldüresiye üzen bir telefon konuşması yapmıştı. Sorusu büyük şaşkınlıkla karşılanmış ve birkaç gün sonra döndüğünde buluşup konuşmak için sözleşilmişti. Yapmaya başladığı şeyden nefret ederek ama başka seçeneği olmadığını bilerek gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. Bu, doğru yönde attığı ilk adımdı... Geleceğinde Chase Gamble'ı barındırmayan bir adım.

Maddie'nin geri çekildiğini gören Chase düş kırıklığına uğramış, kafası karışmıştı. Öfkeliydi. Yıllar boyunca

Maddie'yle arada sırada atıştıkları olmuştu. Genellikle çıktığı saçma erkeklerle ilgili tartışırlardı ve kulüpteki geceden sonra aralarında tuhaf bir durum oluşmuştu ama bu? Kesinlikle farklı bir durumdu.

Chase iki yanında duran ellerini açıp kapadı. Bir yanı, neredeyse tüm benliği, Madison'a gitmek, onu kollarına almak, öpüp aklını başına toplamasını sağlamak istiyordu ama diğer yanı bu duruma ve Maddie'ye temkinli yaklaşıyordu. Bir türlü anlamıyordu. Onu bu kadar çıldırtacak nasıl bir hata yapmış olabilirdi?

Odadan çıkıp başka bir odaya yerleştiğini öğrendiği andan bu yana ona gitmekten daha çok istediği bir şey yoktu. Onu bulduğunda ne yapacağından emin değildi, bu konuda karasız ve rahatsızdı.

Aralarındaki mesafeyi aşarken kalbi gümbürdüyordu. Tırabzana yaslanarak kollarını kavuşturdu. "Niçin benden gizleniyorsun?"

Madison güzel gözlerini Chase'e kapatmış, dudaklarını kenetlemişti. "Chase gerçekten... bunu gerçekten yapmak zorunda mıyız?"

"Sen ne dersin?" Duraksadı. "Bu sen değilsin."

Madison derin bir nefes aldı. Bu, Chase'e çok keskin bir nefes gibi geldi. Madison'ın kirpikleri yukarı kalkınca Chase gözlerinin donukluğunu gördü. Midesine yumruk yemiş gibi oldu. "İçerde sevimsiz davrandığım için özür dilerim ama gün boyunca hiçbir şey yemedim ve sanırım kan şekerim düşünce aksileşiyorum."

"Maddie ben..."

"Ama dün gece olanlar hakkında konuşmalıyız." Maddie gülümsedi ama gülümsemesi zorlamaydı ve dudaklarında çirkin duruyordu. "Haklıydın."

Chase bir an şaşkınlığa kapıldı. “Haklı mıydım?”

“Evet. Dün gecenin yaşanması gerekiyordu.”

Tamam, bu konuşma belki de Chase’in düşündüğünden daha kolay olacaktı. Rahatlamaya başladı ama Madison devam etti ve Chase dünyanın ayakları altından çekildiğini hissetti.

“Bu, her neyse, bunu yapıp kurtulmalıydık,” dedi Madison. Bakışları Chase’in arkasına, gün batımının turuncumsu renginin yansıdığı üzüm bağlarına dikilmişti. “Ve yaptık. Şimdi her şey normal, öyle değil mi? Hâlâ arkadaşsınız. Ve devam edebiliriz. İstedüğün buydu... benim istediğim buydu.”

Chase afallayarak kollarını yavaşça aşağı indirdi. Aklına eski bir özdeyiş geldi. *Ne istediğine dikkat et...* Ama istediği bu değildi. Dilediğini elde edip sonra da yoluna devam etmeye niyeti yoktu. Neler oluyordu? Madison ne düşünüyordu?

“Burada ne yapıyorsunuz siz?” diye seslendi Mitch kapıdan. “Herkes yemeğe başlamak için sizi bekliyor, babamın nasıl olduğunu bilirsiniz, neredeyse masa örtüsünü yiyecek.”

Gözlerini hızla kırıştıran Maddie ağabeyine doğru dönerken güldü. “Günbatımını izliyorduk ama içeri girmek üzereydik.”

Ağzı açık kalan Chase onun ağabeyine doğru yürümelerini, sıkıca sarılmasını ve içeri girerek gözden kaybolmasını izledi. Hareket edemeden ya da olanları kavrayamadan orada durdu. Neden bu kadar şaşırmıştı? Bu onun önerisiydi... Başlangıçta istediği şeydi. *Başlangıçta.*

Kahretsin. Düşünebildiği tek şey buydu.

“İyi misin dostum?” dedi Mitch kapıdan uzaklaşıp ona

yaklaşarak. Gözlerini kısarak Chase'in önünde durdu. "Pek iyi görünmüyorsun."

Chase gözlerini kırptırdı. "Evet, ben... ben iyiyim."

"Emin misin?" Kurnaz bir ifadeyle baktı. "Madison da böyle görünüyor."

Chase kaskatı kesildi. Dilinin ucuna inkâr sözcükleri geldi ama sesi çıkmadı.

Kısa bir süre sonra Mitch hafifçe gülümsedi. "Bak, seni böyle görmekten nefret ediyorum. Çocukluğumuzdan bu yana hep yanımda oldun. Jimmy Decker'in bisikletimi çalışını hatırlıyor musun?"

Beklenmedik bir anıdan söz etmesi Chase'i güldürdü. "Evet, hatırlıyorum."

Mitch sırttı. "Onu geri alıp yerine el frenleri kesilmiş başka bir bisiklet bırakmıştın. Jimmy yokuştan aşağı indiğinde..." Sözlerini bitiremeden gülmeye başladı. "Sen tam..."

"Biliyorum... cesedi gömmeye yardım eden türden bir arkadaşım." Güldü. "Bu arada freni kesmek aslında Chad'in fikriydi."

"Beni şaşırtmadı ama cidden Chase sen iyi bir arkadaşsın. Kardeşimle aranızda ne geçtiğini gerçekten bilmiyorum... Bana sakın bir şey söyleme çünkü gözlerim görüyor ve ikinizi de tanıyorum."

Hay aksi...

"Ve ne düşündüğünü bilmiyorum," diye devam etti Mitch. "Bilmek istediğimden emin değilim ama sen iyi bir insansın Chase. Ve kız kardeşim her zaman sana âşıktı."

Chase'in midesi kasıldı. *Kız kardeşim her zaman sana âşıktı.* Madison'ın dün gecenin bir yarayı kaşırmaktan öteye gidecek bir anlamı olmadığını açıkladığı birkaç saniye

öncesine kadar. Tam Chase'in önerdiği gibi... Çöp kutusunda solmakta olan gülleri düşündü. Lanet olsun. Oysa yeni odayı nasıl değerlendireceklerini bile düşünmüştü...

Chase sesinin o kadar boğuk çıkmasına şaşırarak boğazını temizledi. "Aramızda... aramızda hiçbir şey yok."

"Palavra," dedi Mitch. "Onun peşinden gitmen benim için sorun değil. Yani benim iznimi bekliyorsan, ona düzgün davrandığın sürece, bunu onaylıyorum." Chase'le göz göze geldiler. "Söylediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum." Chase'in sesi çatallaştı.

Mitch elini onun omzuna koydu. "Hadi, gel. Şimdi yeme, eğlenme ve mutlu olma zamanı."

Chase başıyla onayladığını fark etti ama bedeni uyuşmuştu ve üşüyordu. Tüm bu ironi ne kadar yorucuydu. İstedikğine kavuşması için önündeki daimi engeller şimdi ortadan kalkmıştı ama hiçbir anlamı kalmamıştı.

Hissettiği keskin acı kalbini parçalıyordu. Derin bir nefes aldı ama sanki hiç nefes alamıyor gibiydi. Bacakları hareket ediyor ama onları hissetmiyordu.

Ne istedikğine dikkat et...

Evet, dikkat etmesi gerekiyordu çünkü istediğini elde etmişti ve beş kiloluk bir ağırlık gibi midesine oturmuştu.

On Birinci Bölüm

Lissa gelinliğinin içinde büyüleyici görünüyordu. Gelinliğin kalp şeklindeki askısız üst kısmı belini bir korse gibi sarıp kalçalarına doğru inerek bacaklarının etrafında bir bahar gülü gibi açılıyordu. Şifon kumaşın üstüne bir sıra inci eklenmişti.

Güzel bir kadına yakışır güzel bir elbiseydi ve bir gün evlenirse, Madison da böyle bir elbise giymek istiyordu: hareketli ama aynı zamanda klasik.

Madison, Lissa'nın saçındaki son inciye sağlamlaştırdı ve gülümsedi. "Mükemmel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Lissa ona sarıldı ve sonra sevgi dolu bir bakışla annelerine baktı. İkisi de ellerindeki mendilleri kavramış, tuhaf bir şekilde duruyorlardı. "Sonuna kadar dayanmayı başarabilecekler mi?"

"Umarım." Madison gülümsedi ve Lissa'nın nedimelerden biriyle konuşabilmesi için geri çekildi.

Tören salonunun dışındaki odanın penceresine yaklaşarak patika yolda biriken davetlilere baktı. Dışarıda Chad ve Chandler üniversiteden birkaç arkadaşlarıyla bekliyorlardı.

Chase ortada görünmüyordu.

Madison gerekeni söylediğine göre Chase ondan uzak duruyordu. Madison'ın istediği buydu ama kalbi hâlâ kırık ve sevgisine açtı.

Onu dışarıda bırakıp içeri döndükten sonra Chase hiçbir şey söylememişti. Bir kez bile ona yaklaşmayı denememiş ve prova yemeğinden sonra ağabeyiyle birlikte gözden kaybolmuştu. Anlaşılan gerekeni duymuş ve rahatlamıştı. Hâlâ arkadaşlıklar. Her şey normaldi. Paylaştıkları tutku gecesi geçmişte kalmıştı. Her şey bitmişti.

Aslında Madison yöneticisiyle buluştuğunda bitecekti.

Düşüncelerinden kurtulmaya çalışarak çevresinde olanlara odaklandı. Oysa Mitch ve Lissa, onun kendi hayatını düşünüp somurtarak oturmasını değil, tüm ruhuyla burada, onlarla olmasını hak ediyorlardı.

Madison sıra düğün yürüyüşüne geldiğinde Lissa'yla Mitch için heyecanlandı. Chase'i göreceği için endişeliydi ve elbisesinin eteğine takılıp düşmemek için dua ediyordu.

Koridorda, onun geniş omuzlarını fark etti. Diğer nedimeler sağdıçların yanına giderken Madison da derin bir nefes alıp doğrularak Chase'in yanına gitti.

Beyaz güllerle süslenmiş salondan yumuşak bir melodi duyulurken eliyle Chase'in omzuna dokundu. Chase mavi gözlerinde soğuk bir bakış ve umursamaz bir ifadeyle Madison'a döndü.

"Hazır mısın?" diye sordu Madison yanaklarını acıtacak kadar gülümseyerek. Düğünü mahvedecek hiçbir şey yapmamaya kararlıydı.

"Elbette." Chase kolunu ona uzattı ve Madison sesindeki soğukluktan etkilenmemeye çalışarak kolunu onun

kolunun üstüne koydu. Aradan kısa bir süre geçti. “Çok güzelsin Maddie.”

Yanaklarına hoş bir kızarıklık yayıldı ve boynuna doğru indi. Koyu kırmızı, eski Yunan tarzı elbisesinin rengini yansıtıyordu. Madison ona baktı ve bir an için göz göze geldiler. Başını yana eğdi ve yüzünü saçlarının ardına gizlemeye çalıştı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “Sen de mükemmel görünüyorsun.”

Chase bu iltifatı her zamanki ifadesiyle karşıladı ve başını eğdi. Aralarında tuhaf bir sessizlik oluştu. Aslında Madison, Chase’in neden ona soğuk davrandığından emin değildi. O gecenin öyle olmasını isteyen oydu. Terk edip giden oydu. Madison’ın yaptığı tek şey, gururunu az da olsa kurtarmak için onunla aynı fikirde olduğunu söylemek olmuştu. Lanet olsun, ondan başka ne istiyor olabilirdi ki?

Müziğin başladığını duyunca kalbinde bir ağırlıkla, çenesini kaldırdı. Önlerindeki her çift gülümseyerek salona girdi. Ve sonra sıra onlara geldi. Madison’ın kalbinde ağabeyi ve Lissa için hissettiği sevgi ve mutluluk vardı. Kalbi parçalanıyor olsa bile yüzündeki gülümseme gerçektir.

Çünkü bu hafta sonundan sonra Chase’i gerçekten eskiden olduğu gibi her yerde görmeyecekti. Bu hafta sonu onun için bir kapı kapanacak ve başka bir kapı açılacaktı.

Tüm sıralar aile bireyleri ve başka arkadaşlarla doluydu. Yalnızca ayakta duracak yer kaldığını fark edip ağabeyi ve Lissa’nın bu kadar çok kişi tarafından sevildiğini görerek mutlu oldu. İçinde tırmanmakta olan ve onu yutmakla tehdit eden melankoliye karşı bu durum harikalar yaratıyordu.

Koridorun ortasına vardıklarında Chase'in kolundaki gerginliği hissetti ve ona baktı. İfadesi sorgular gibi ve kaygılıydı.

Ama Madison'ın gülümsemesi romantik tören boyunca yüzünden kaybolmadı. Ağabeyi, Lissa'nın elini tutup onları hastalıkta ve sağlıkta birbirine bağlayacak sözleri söylerken inanılmayacak kadar sevimli, beceriksiz ve duygusal görünüyordu. Lissa'yla Mitch'in gerçek bir aşkla bağlı olduklarını görünce büyük uğraşlarla sürülmüş rimeliyle göz kalemini mahvetme pahasına gözlerine yaş doldu. Aynı anda kalbinde bir sızı hissetti.

Tören boyunca birbirlerine bakış şekilleri Madison'ın kalbini fethetmişti. Sıra, "Şimdi gelini öpebilirsin" sözlerine geldiğinde gerçek aşkın böyle bir şey olduğunu fark etti.

Elindeki küçük gül demetini sıkarak gözyaşlarına engel olmaya çalıştı.

Konuklar ayağa kalktılar ve alkışladılar. Gözyaşları sel gibi aktı ve Mitch kolunu eşinin beline dolayıp kardeşinin asla görmemesi gereken bir şekilde onu öpünce Madison küçük bir kahkaha attı.

Lissa'yla Mitch ayrılıp birbirlerine gülümsediler. Madison Chase'le göz göze geldi. Chase'in bakışında bir sırlar dünyası vardı ve bu dünya Madison'a kapalıydı. Daima kapalı kalacaktı. Kısacık, çok tatlı bir lezzetle tanışmıştı ve bunun tadını çıkaracaktı.

Orta masa ve onu çevreleyen küçük masalardan gelen kahkahalarla konuşmaların uğultusu gümüş çatal bıçak takımlarının sesini neredeyse bastırıyordu.

Sıralanmış gülümseyen yüzleri tarayan Chase,

Chad'in söylediği bir şeye güldü. Gözleri özellikle bir kişide odaklandı.

Maddie.

Kahretsin, kesinlikle çok güzel görünüyordu. Koyu kırmızı elbisesi pürüzsüz tenini ve koyu renk saçlarını daha çok ortaya çıkarıyordu. Chase'in bedenindeki kan belirli bir yere hücum etti. Madison'ı bu hafta sonu ilk gördüğü andan bu yana hep aynı yere hücum ediyordu.

Onu alıp özel bir yere götürmek istiyordu. Parmaklarını kalp şeklindeki boyun çizgisinde gezdirmek için yanıyordu. Dokunuşuyla sertleşen göğüs uçlarını seyretmek ve elini elbisesinin altına kaydırdığında Madison'ın hafifçe titreyişini hissetmek istiyordu.

Onu kaçamak bakışlarla izleyen Chase oturduğu yerde hareket etti.

Loş ışıkların ve mum ışığının altında Madison'ın yüzünde küçük, dudakları kenetlenmiş bir gülümseme belirdi ama Chase onda bir tuhaflık olduğunu biliyordu. Her şeyin nerede mahvolduğunu anlayabilmeyi çok isterdi. Oysa sabah uyandığında ikisinin sonunda aynı fikirde olduklarına yemin edebilirdi.

İçini kemiren sıkıntıyı hissetti. Ülserle ilgili olduğuna kendini inandırmaya çalıştı. Ülser, şu anda iç organlarında hissettiği çalkalanmadan daha iyiydi muhakkak.

Chase, gece boyunca, tonlarca kahve içmiş gibi dönüp durmuştu. Maddie'nin sözleri, söylendikten çok sonra bile aklından çıkmıyordu. Onları tekrar ve tekrar aklından geçirip, saplantılı bir genç kız gibi analiz edip duruyordu. Ne kadar alçalmıştı. *Kahretsin.*

Chase iskemlesine yaslandı ve şampanya kadehini dalgın bir şekilde parmaklarında çevirdi.

Durum iyi değildi ve ona açıkça talep ettiği alanı vermek Chase'i sinirlendiriyordu.

Fiziksel bir şeyden farklı olduğundan emin olamıyor ve kendini berbat hissediyordu. Geri döndüğünde onu oyalayacak birçok şeyin olacağına gün boyunca kendini inandırmaya çalışmıştı. Kulüplerini işletme sorumluluğuyla kendini kaybedebilir, daha çok toplantı anlamına gelen dördüncü kulübü açma planlarıyla zamanını geçirebilirdi. Ayrıca kadınlar vardı...

Düşüncesi bile midesini ekşitti.

Bakışlarını yeniden Madison'ın anne babasıyla birlikte oturduğu yere çevirdi. *Lanet olsun*. Masum bir köpek yavrusu gibi onu süzüp durmaktan vazgeçmeliydi. Birinin dikkatini çekebilirdi. Mitch de dahil, insanların çoğu fark etmişlerdi bile.

Elinde olmadan yine Maddie'ye bakıyor, aslında başını kaldırıp onu fark etmesini istiyordu.

Ve Madison onu fark etti.

Chase nefesini tuttu. O sırada Mitch'in ayağa kalkmış olduğunu ve eşi için kadeh kaldırdığını ancak fark edemedi. Kulaklarındaki zonklamadan başka hiçbir şey duymuyordu. Maddie'nin basit bir bakışıyla bedeni canlanmıştı. Çelik gibi sertleşti. İnanılmayacak kadar gülünçtü bu.

"Bize!" dedi Mitch şampanya kadehini havaya kaldırarak. "Geleceğimize!"

Bakışları hâlâ Chase'te olan Madison bardağını kaldırdı. Dudaklarının mırıldandığı sözcükler Mitch'in sözcüklerinin tekrarıydı. "Geleceğimize!"

On İkinci Bölüm

Pazar sabahı uyandığında Chase ter içindeydi. Ya veba hastalığına yakalanmıştı ya da şehrin hava kirliliği ve sisinden dolayı kriz geçiriyordu.

Ya da tamamen farklı bir sebebi vardı.

Maddie.

Yana doğru yuvarlandı ve panjurların altından süzülen güneşe gözlerini kısarak baktı. Saate göz attığı anda yatakta yatacak pek fazla vakti olmadığını anladı. Mitch ve Lissa Bahamalar'da geçirecekleri balayı için az sonra yola çıkacaklardı ve Chase onları yolcu etmek istiyordu.

Ayrıca gizli bir gündemi de vardı.

Chase, Maddie'yi görmek istiyordu ve şehre dönmeden önce onu köşeye sıkıştırabileceğini umuyordu. Konuşmaları gerekiyordu ve düğün kutlamalarının bitişi bunu yapmak için mükemmel bir zamandı. Dikkatlerini dağıtacak hiçbir şey olmayacaktı. Konuşmalarına kulak misafiri olacak bir aile bireyi ya da arkadaş etrafta dolaşp durmayacaktı. Maddie'nin kaçacak yeri olmayacaktı.

Bacaklarına dolanmış çarşafı üstünden atarak ayağa kalktı ve gerindi. Gecenin geç saatlerine kadar

sürmüştü ama Chase sonunda Maddie'yi korkutanın ne olduğunu anlamıştı. Şimdi yalnızca arkadaş olmak istediğini iddia ediyordu ama Chase bunu saçmalık olarak adlandırıyordu. Bu doğru olsaydı Chase öylesine ilişkiye girmelerini önerdiğinde Madison bu kadar kırılmazdı. Ve son yıllarda Chase'i küçük bir gölge gibi takip edip durmazdı.

Hayır. Yalan söylüyordu. Kendini korumak için yalan söylüyordu ve Chase bunun nedenini anlıyordu. Ne de olsa son yıllarda Maddie'ye babasına benzediğini söyleyip durmaktan, hislerini ifade edecek hiçbir şey yapmamıştı. Hatta tekrar tekrar Madison'a bunu kanıtlamıştı. İlki gece kulübünün açılışında olmuştu.

Akan sıcak suyun altına adım atarken küfretti. O gece Madison'ın siyah elbisesi içinde, kocaman, masum gözleriyle ne kadar hoş görüldüğünü ve kendisinin nasıl taş gibi sertleştiğini anımsadı.

Onu o zaman da istemişti ve tam orada, ofisindeki kanepenin üstünde onu elde etmesine ramak kalmıştı. Onu durduran tek şey Maddie'nin ağabeyi değildi. Maddie bundan daha iyisini hak etmişti. Ama Chase geri çekilip akli başına geldiğinde, yapmak üzere olduğu şeye inanamamıştı. Ve ertesi gün, tam iyi niyetli bir pislik gibi davranarak onu arayıp özür dilemiş ve sarhoş olduğunu iddia etmişti.

Ondan sonra da Maddie'yi kafasından atabilmek için ona benzemeyen her kadınla çıkmaya başlamıştı. Onun yakınında olma isteğini kardeşçe bir duyguyla maskeleymişti. Aslında ancak şimdi itiraf edebildiği gibi onunla birlikte olmaya ihtiyacı vardı.

Elini düşün fayanslarına yaslayarak başını geriye attı

ve gözlerini kapattı. Aslında Maddie'ye ne kadar önem verdiğini, duygularının şefkatin ötesinde olduğunu her zaman biliyordu ama bunu asla kabul etmemiş, varlığını kabullenmeye bile cesaret edememişti.

Ama şimdi ediyordu ve onun gitmesine asla izin veremeyecekti.

Duşunu alıp giyindi ve kararlı bir şekilde ana salona yöneldi. Ağabeyleriyle Daniels ailesinin büyük kısmının orada bulunmasına şaşırmadı.

Chase'in ağabeylerinin çokbilmiş yorumlarını geçiştiren Mitch ve Lissa herkesle vedalaşmakla meşguldüler. Chase'in gözleri, bekleyen kalabalığı tarayıp en çok görmeye ihtiyaç duyduğu yüzü aradı

Ama onu bulamadı.

Bay Daniels'a dönerek kaşlarını çattı. "Maddie nerede?"

"Az önce gitti," dedi omzunun üstünden yüksek sesle gülen Lissa'ya bakarak. Mitch onu yakalamış, fırıl fırıl döndürüyordu. "Herkesle vedalaştı ve şehre dönmek için yola çıktı."

Chase midesinin yandığını hissetti. Maddie asla ona veda etmeden gitmezdi. Asla. Ama gitmişti. Maddie gitmişti.

Onu burada bırakıp gitmişti.

Hayır, olamaz.

Mutlu çift havaalanına gitmek için yola çıkar çıkmaz Chase harekete geçti. Arabasına atlayıp küçük cadının arkasından yola çıktı. Şehre girmek bir saatten daha az zamanını alırdı ama şansı yaver gitmiyordu.

Yolda onu kırk beş dakika geciktiren bir kaza olmuştu.

Çevreyoluna yaklaşıncı iki şeridin kapalı olduğunu gördü. Köprünün üstünde lanet olası bir kaza daha vardı. Sonunda arabasını binanın arkasındaki garaja park edip kontağı kapattı ve hemen girişe koştu. Chase'ten kaçabilirdi, dilediği kadar gizlenebilirdi ama gerçeği görmeliydi. Arkadaş olamazlardı.

Yaşadıkları yeterli değildi. Asla yeterli olamazdı.

Maddie alt katlarda bulunan daha küçük dairelerden birinde yaşıyordu ve Chase asansörün gelmesini bekleyemeyecek kadar sabırsız olduğundan deli gibi merdiveni tırmanmaya başladı.

Umurunda değildi.

Düşünebildiği tek şey Maddie'nin ona veda etmeden gitmiş olmasıydı. Onun Maddie'si asla böyle bir şey yapmazdı. Kalır ve ona bağırırdı. Ağzına geleni söylerdi. Hatta yüzüne tokat bile atardı. Öfkeli değil de korkmuş olmasa asla kaçmazdı.

Kalbi hızla çarparak dördüncü kata açılan kapıyı ittiğinde küçük köpekli bir çiftle neredeyse çarpışacaktı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı aceleyle hareket ederek. Maddie'nin kapısına ulaşınca durdu ve birini yakalamaya gelmiş bir polis gibi kapıya hızla vurdu. "Maddie? Ben Chase."

Yanıt yoktu.

Sinirlenmeye başlayarak kapıyı hafifçe yumruklamaya başladı. Maddie bundan hiç hoşlanmayacaktı.

Koridorun karşı tarafında, Chase'in daha önce kiralık olduğunu duyduğu bir dairenin kapısı açıldı. Üstünde boya sıçramış bir iş tulumu bulunan bina sorumlusu dışarı çıktı.

"Her şey yolunda mı Bay Gamble?" diye sordu, elini bir

bez parçasıyla temizleyerek.

Chase ancak o anda Maddie'nin kapısını yumruklar-ken bir deli gibi görüldüğünü fark etti. Elini indirdi ve boğazını temizledi. "Maddie'yi arıyordum."

Bina sorumlusu sevecen bir ifadeyle gülümsedi. "Bayan Daniels evde değil. Emlakçıyla birlikte dışarıda. Nehrin karşı tarafında bir daire arıyor."

Chase kalbinde bir ağırlık hissetti. "Emlakçı mı?"

Adam başıyla onayladı. "Evet, Bayan Daniels taşınmayı planladığını söylemek için dün beni aradı. Şehir dışına çıkmakla ilgili bir şeyler söyledi. Mükemmel bir kiracı olduğu için gideceğini öğrenmek beni çok üzdü ama çalıştığımız bir emlakçıyla bağlantıya geçmesini sağladım. Bir an önce bunu yapmak istiyor gibiydi."

Chase duyduklarına anlam veremiyordu. Beyni buna inanmayı reddediyordu. Maddie şehre bayılırdı ve evinin işine yakın olmasından hoşlanırdı. Şehri asla terk etmezdi. Bu onun yapacağı bir şeye benzemiyordu. Elbette eğer...

Gözlerini dikmiş bina sorumlusuna bakarken şüphe yerini öyle bir acıya bıraktı ki dizlerinin üstüne çökecek gibi oldu. Yavaşça kavırıyordu ve bağırsakları bükülüp içi dışına çıkıyordu. Maddie yalnızca gitmemiştir, işin içinde ondan gizlenmekten fazlası vardı.

Chase'in ona sahip olmasına fırsat vermeden onu terk etmeyi planlamıştı Maddie.

Pazartesi sabahı Madison çalışma masasının önünde oturmuş, üzüm bağlarında bulunduğu sırada okuyamadığı yüzlerce elektronik postayı kaşlarını çatarak tarıyordu. Çok önemli bir şey yoktu ama ilkinin üstüne tıkladı ve sırayla okumaya başladı.

Ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve Bridget çalışma masasına bir fincan sütlü kahve bıraktığında başını kaldırıp ona baktı. Gülümsedi. “Teşekkür ederim. Buna öyle ihtiyacım vardı ki.”

“Farkındayım.” Bridget bir elinde içeceğini tutup diğer eliyle kalemlerle oynayarak Madison’ın masasının ucuna oturdu. Kuşkusuz onları renklerine göre ayıracaktı. Bir kalemlikte maviler. Diğerinde siyahlar. “Bir haftadır uyumamış gibisin.”

Sıkılğan bir şekilde eliyle atkuyruğunu düzeltirken irkildi. Bridget’i düğünde olanlar konusunda ve gelecekle ilgili planları hakkında bilgilendirmişti bile.

“Dün öğleden sonra bir emlakçıyla buluştum ve Virginia’da bazı dairelere göz attık.” Bu sözcükleri söylemek bile ona çok güç geldiğinden duraksadı. “Geç saate kadar dışardaydım.” Ve ayrıca gece de iyi uyumamıştı. Dairesini seviyordu... Şehri seviyordu... Ama bunu yapmak zorundaydı. Artık Chase’e bu kadar yakın kalarak, onun sürekli değişen kız arkadaşlarından biriyle karşılaşma tehlikesini göze alması olanaksızdı. Bu Madison’ı öldürürdü.

Bridget elini salladı. “Taşınacağına inanamıyorum.”

Madison çalışma masasının yüzeyindeki ince bir çizimin üstünde parmağını gezdirerek omuz silkti. “Sanırım bir ortam değişikliğinin zamanı geldi.”

Arkadaşı kuşkulu gibiydi. “Yaşadığın apartmanda kimlerin oturduğuyla ilgisi yok mu? Ya da sağdıcın cazibesine kapılmakla?”

Madison’ın yüzü kızardı ama hiçbir şey söylemedi.

“Onu görmenin senin için zor olduğunu biliyorum ama Madison... taşınmak?” Bridget iç çekti. “Yapılacak doğru şeyin bu olduğuna emin değilim.”

Madison'ın da şüpheleri vardı ama kararını vermişti. "Yeni bir başlangıca ihtiyacım var Bridget. Ve bunu elde etmenin tek yolu elimden geldiği kadar ondan uzaklaşabilmek. Onu görmeye devam edersem, asla aklımdan çıkaramam."

Bridget'in yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. "Ya aile toplantıları konusunda ne yapacaksın?"

"Onun gelmemesini umut etmekten başka mı?" dedi Madison ve sütlü kahvesinden bir yudum aldı. "Üstesinden gelmeye çalışacağım. Lanet olası her gün onu görmek zorunda değilim."

"Hımm. Bazı insanlar için mesafelerin aşkı büyüttüğünü biliyor musun?"

"Evet ama onlar eli kolu bağlı, çaresiz insanlar olmalı." Madison kahvesini masanın üstüne bıraktı ve bilgisayarın faresiyle oynamaya başladı. "Sert bir değişiklik, bunu biliyorum ama yapmak zorundayım."

Bridget'a az önce söylediği gibi Chase'i görmek, maceralarını duymak ve zaman zaman onlara tanık olmak zorunda kalırsa onu tamamen aklından çıkaramazdı. Şehirden taşınmak işleri kolaylaştırabilirdi.

Sonuçta düğünde olanlar konusunda pişmanlık duymuyordu. O gece, uzun bir süre, belki de tüm yaşamı boyunca değer verdiği bir anı olarak kalacaktı. Ve belki bir gün, benzer bir tutkuyu yeniden bulabilirdi. Bu düşünceyle göğsü ağrıdı ve boğazında bir düğüm oluştu ama birini onu sevmesi için zorlayamazdı.

"Peki, en azından düğün güzeldi, öyle değil mi?" diye sordu Bridget, Madison'la paylaştıkları odadaki çalışma masasına dönerek.

Madison başıyla onayladı. "Kesinlikle unutulmayacak

bir düğündü.”

“Kulağa harika geliyor.” Madison elektronik postalarını hızla okumaya geri dönerken Bridget güldü. “Bunu bir kenara not etmelisin. Bir gün işe... Vay canına!”

Başını kaldıran Madison yüzünü buruşturarak arkadaşına baktı. “Ne oldu?”

Bridget’in mavi gözleri iyice açılmıştı. “Kendin bakmaya ne dersin?”

Madison şaşırarak Bridget’in bakışlarını takip etti ve ağzı açık kaldı. “Aman Tanrım...”

Ofisi çevreleyen cam duvarların ardından, etrafı kolaçan ederek kararlı adımlarla ona doğru gelen koyu renk saçlı, geniş omuzlu kişiyi tanımaması imkansızdı.

Gelen Chase’ti.

Burada ne yapıyordu? Neden? Madison’ın yanıtlayacak zamanı olmadı çünkü kapı hızla açıldı ve Chase’i karşısında buldu. Uzun boylu, günah sayılacak kadar seksi ve çok öfkeliydi.

Madison ayağa kalkmaya yeltendi ama bacakları çok zayıftı. “Chase, burada ne yapıyorsun?”

Madison’a bakan gözleri ateş saçıyordu. “Konuşmamız gerek.”

“Hımm, şimdi mi?” Çaresizce etrafına baktı. “Bence...”

“Bekleyemez,” diye söylendi. “Şimdi konuşmalıyız.”

Bridget ayağa kalkmak için hareketlendi. “Sizi yalnız bıraksam iyi olacak. Dışarıda düzeltilmesi gereken başka çalışma masaları olduğuna eminim.”

Madison ayağa kalkmıştı ve elleriyle pamuklu eteğini düzeltiyordu. Chase’in omzunun üstünden iş arkadaşlarının kendi bölmelerinden gözlerini dikmiş onlara baktıklarını görebiliyordu. Durum gittikçe tuhaflaşıyordu. “Ha-

tır. Gitmene gerek yok. Hımm, Chase ve ben...”

Cümlesini bitirmesine fırsat kalmadan Chase karşısına dikildi. Hiçbir şey söylemeden yanaklarını avuçlarının arasına aldı ve ağzını ona yaklaştırdı. İlk başta tepki veremeyecek kadar afallayan Madison Chase’in dudaklarını hissedince donakaldı. Chase ona teslim olmasını istiyordu. Madison’ın bedeni onu kucaklamasına izin verdi ve hızla derinleşen öpüşünde eriyip gitti.

Chase onu kendine çekip ancak parmak uçlarında durabileceği şekilde kaldırdı. Madison’ın yıllardır umutsuzca özlemini çektiği şekilde onu tutkuyla öptü. Chase’in onu saran, titreyen kolları Madison’ın içine işliyor ve kalbinin çevresinde yeni örülmüş duvarları yerle bir ediyordu.

Chase sonunda geri çekildiğinde kolları hâlâ Madison’ı sarmış durumdaydı. “Neden... bunu neden yaptın?” diye sordu Madison.

Chase’in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Özür dilerim. Önce bunu halletmeliydim.”

“Vay canına. Patlamış mısır ihtiyacım var,” dedi Bridget mırıldanarak.

Madison saç köklerinden kıvrılmış ayak parmaklarına kadar kızardı. Her nasılsa arkadaşının hâlâ orada durduğunu... ayrıca cam duvarlardan bir oda dolusu insanın onları izlediğini unutmuştu. Geri çekilerek başını salladı. “Chase...”

“Önce bir şeyi açıklamama izin ver, tamam mı? Kaçmadan ya da benimle tartışmadan.”

“Ben...”

“Maddie,” dedi parıldayan gözlerle.

“Bırak da konuşsun,” dedi Bridget ve iskemlesine oturarak kollarını kavuşturdu. “Ne söyleyeceğini duymak

için sabırsızlanıyorum.”

Madison arkadaşına öfkeli bir bakış attı ama anlaşılabilir bir yere gitmiyordu. Tıpkı Chase’in de gitmediği gibi. “Peki,” dedi.

Chase uzun bir nefes aldı. “Bunu söylemenin dolaylı bir yolu yok ve en iyisi doğruca söylemek. Bir budala... hatta bir pislik gibi davrandım. Sana karşı defalarca hatalı davrandım.”

Madison ağzı açık dinliyordu.

“Bu süre boyunca seninle olmayarak doğru şeyi yapmaya çalışıyordum. Küçük kız kardeşiyle ilişkiye girerek Mitch’e ihanet etmek istemedim. Arkadaşlığımızı da bir şekilde berbat etmek istemedim çünkü sen hayatımın çok önemli bir parçasıydın.” Derin bir nefes aldı. “Ve asla babam gibi olmak... onun anneme davrandığı gibi sana davranmak istemedim. Bu bir aptallıktı... bunu şimdi anlıyorum. Chad haklıydı. Babam annemi asla sevmedi ama benim için farklı... bizim için farklı. Her zaman öyle oldu.”

Konuşması boyunca gözlerini asla Madison’dan ayırmadı. Bir şey söylemek için ağzını açtığı anda da araya girdi. “Ama tek yapmayı başarabildiğim, her şeyi berbat etmek oldu. O gece kulüpte... sarhoş değildim.”

Madison huzursuz bir şekilde hareket etti. “Biliyorum.”

“Yanlış bir özürdü ve üzgünüm. O gece... gerçekten nasıl hissettiğimi sana söylemeliydim. Ve ondan sonraki her gece de,” dedi öne bir adım atarak. “O kahrolası odadaki gece de nasıl hissettiğimi sana söylemeliydim.”

Madison’ın kalbindeki karmaşık duyguların arasında bir umut belirmeye başladı. Bunlar hiç gerçek gibi değildi. Gözüne yaşlar hücum etti ve ellerini arkaya uzatıp

çalışma masasının kenarlarını kavradı. “Peki, nasıl hissediyorsun?”

Chase’in gülümsemesi Madison’in çok sevdiği o gamzeleri ortaya çıkardı. Konuştuğunda sesi boğuk çıkıyordu. “Kahretsin Maddie, bu konularda iyi değilim. Sen... sen benim dünyamsın. Kendimi bildiğim günden bu yana, her zaman dünyam sen oldun.”

Bridget yumuşak bir nefes aldı ve Madison titreyen elini ağzının üstüne yerleştirdi.

Chase yaklaşarak elini onun elinin üstüne koydu ve yavaşça aşağı çekti. “Gerçek bu. Benim her şeyimsin. Seni seviyorum. Bunu fark ettiğimden daha uzun zamandır seni seviyorum. Lütfen taşkafalılığımın onarılamaz bir şekilde aramızdaki her şeyi berbat etmediğini söyle bana.”

Madison bir an hareket etmedi. Chase’in sözleri kalbinde yer ederken ve güçlü parmakları kendi parmaklarını sararken Madison nefes bile almadı. Ve sonra ileri atılıp dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı.

Chase onu tutkuyla öperek karşılık verirken kollarıyla onu göğsüne bastırdı. Madison onun sıcaklığını göğüs uçlarında ve karnına bastırdığı, Chase’in en sert, en ateşli yerinde hissediyordu. Tutkuyla tahrik olmuştu. Bulundukları yer uygun olmasa da havalara uçuyordu çünkü hayatı boyunca beklediği an buydu.

Boğazında yine o düğüm oluşmuştu. Bridget’in sessizce odadan çıktığını ancak fark etti.

“Seni istiyorum,” diye fısıldadı Chase dudaklarına yaklaşarak.

Madison’in nefesi kesildi. “Öyle mi?”

Chase başıyla onayladı. “Başka kimse yok... Benim

için asla senden başka biri olmadı. Ve yemin ederim, sana asla babamın anneme davrandığı gibi davranmayacağım. Zaten yapamam. Yapım ona benzemiyor.”

Gözyaşlarına engel olmaya çalışan Madison kollarıyla Chase’i sardı ve kokusunu içine çekti. “Ah, Chase, seni öyle çok seviyorum ki.”

Madison’a biraz daha sıkıca sarılırken gülüyordu. Gü-lüşünde rahatlama ve sevinç vardı. Madison onun hızla çarpan kalbini kendi kalbinin üstünde hissediyordu. Du-daklarını Chase’in kulağına yaklaştırdı ve fısıldadı, “Sa-nırım bugün hastalık nedeniyle izin almam gerekecek çünkü gerçekten şimdi yapmak istediğim bir şey var.”

Chase düzensizce nefes alıp vererek onu yanıtladı. “Tamamen katılıyorum ama...”

“Ama?” Madison kaşlarını çatarak geri çekildi.

Chase ona bakarak gülümsedi. “Ama ondan sonra anne babanın evine gideceğiz.”

“Gidecek miyiz?” Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Sersemlemiş bir şekilde kollarını Chase’in boynuna dola-dı. “Sormaya bile korkuyorum.”

Chase de gülümsemesine karşılık verdi. “Annenle ba-bana bu haberi yüz yüze vermeliyiz çünkü biz...” Madison’ı yeniden öptü ve dilleri birbirine dolanırken nefes alır gibi hafifçe inledi. Bu öpüşme Madison’ın ayakları yerden ke-silip kalbi göğsünden fırlayana kadar devam etti.

Chase’i öpmek... Chase’i sevmek... Madison bundan asla bıkmayacaktı.

Chase geri çekildi ve gülümseyerek sözlerine devam etti: “Sonsuza dek birlikte olacağız.”